CONCURS:

În vederea promovării romanelor sentimentale românești, grupul editorial ALCRIS organizează selecția acestora începând cu anul 2009.

Pentru a putea participa la această selecție, lucrările trimise trebuie să îndeplinească anumite condiții, fără de care nu se pot lua în calcul, și anume:

– acțiunea trebuie să fie antrenantă, având în centru două până la patru personaje principale;

– actiunea poate avea loc in tara sau in afara ei, însă locul de desfășurare trebuie bine precizat;

– având în vedere structurarea cărților din colecțiile noastre, puteți să vă încadrați în următoarele categorii:

– eroii principali se află la prima dragoste;

– eroii principali sunt persoane divorțate, văduve, cu sau fără copii;

– eroii principali își desfășoară activitatea în instituții medicale (asistente, doctori, rezidenți etc.)

– cadrul de desfășurare al acțiunii se află în trecut, romanul având o tentă istorică;

– lucrările trebuie să aibă maxim 120 de pagini, cu 41 de rânduri pe pagină;

– lucrările trebuie scrise la mașina și expediate pe adresa editurii sau la calculator și trimise pe adresa de mail.

Acele lucrări care nu se încadrează în cerințele noastre vor fi respinse, și nu se vor restitui destinatarului.

Se primesc lucrări pe parcursul întregului an 2009, pe adresa:

Str. Panait Istrati nr. 62, sector 1, București.
adresa de mail: office@alcris.ro

Capitolul 1

Cathy se ghemui cu voluptate sub plapumă. Ce bine era la căldurică, în așternuturi! Dar apoi își aminti de buletinul meteorologic anunțat la televizor: temperaturi sub zero grade și căderi abundente de zăpadă. Făcuse bine că dăduse căldura mai tare la centrala termică. Întinse o mână lenevă spre ceasul deșteptător. Era șase și jumătate. O lumină mohorâtă se strecură printre perdele.

Cathy ura acele dimineți friguroase de decembrie, dar astăzi era cu totul altceva. Pleca în Sussex. Începând din ziua aceea și până la Crăciun se afla în vacanță. Adio program, adio spital. Se acoperi din nou cu plapuma. De ce naiba acceptase invitația lui Ivor? Decât să se ducă să-și petreacă sărbătorile cu mica ei familie, ar fi preferat să-și facă singură programul și să se distreze cum îi poftea inima. Dar Ivor era fratele ei și acesta își dădea toată osteneala să aranjeze lucrurile cât mai bine. N-o lăsase inima să-l refuze.

Se întoarse pe o parte și se întinse. Începând din acea seară, va

constituia refugiul său și leagănul copilăriei și amintirilor ei cele mai dragi.

Totuși, trebuise să recunoască faptul că Ivor avea pe undeva dreptate. Deși își câștiga în mod cinstit existența, numai din salariu nu-și putea permite cheltuielile de întreținere pentru o casă așa de mare. De aceea se înțeleseseră, în principiu, să o închirieze.

Dar abia atunci, Ivor și fermecătoarea lui soție îi dezvăluiseră partea a doua a planului lor. Cathy urma să încaseze chiria pentru a achita facturile casei și lor le va trimite partea care le revenea. Oare Ivor nu plătea suficiente impozite, fără să mai aibă de declarat și acele resurse suplimentare?

Atunci, Cathy văzuse roșu în fața ochilor. Cum adică? O va lăsa pe ea să plătească taxele pe venitul rezultat din închirierea casei? Tocmai ea care nu beneficia de nicio deducere a cheltuielilor și era deja supraimpozitată pentru că era necăsătorită și nu avea copii? După o discuție furtunoasă, Ivor recunoscu în cele din urmă că avea dreptate și ajunseseră la un aranjament de natură să le convină amândurora.

Acum lucrurile erau terminate și bănuia că apartamentul de dedesubt fusese închiriat, deși Cathy încă nu observase niciun indiciu care să demonstreze prezența în el a vreunei persoane.

Simțindu-se brusc plină de energie, Cathy sări din pat. Poate că Ivor avusese dreptate. Ar fi mai bine să petreacă Crăciunul în Sussex, decât să stea aici și să-și facă nervi la gândul că are un străin sub acoperișul ei în acea perioadă de sărbători. Agendul ei imobiliar fusese foarte categoric: respectivul chiriaș își exprimase dorința să intre în posesia apartamentului chiar înainte de douăzeci și cinci decembrie. Era prima ei iarnă fără mama sa, se gândi cu tristețe

Cathy. De-acum încolo nimic nu va mai fi la fel ...

Stăpânindu-și un oftat, se întinse din nou și se îndreptă spre bucătărie. Aici domnea o căldură plăcută, ca și în restul casei, și tânăra puse imediat apa la fiert pentru cafea. Apoi, ridică storurile de la ferestre și nu-i veni să-și creadă ochilor ... Fulgi grei și moi de zăpadă cădeau ca o perdea întunecată, atât de întunecată, încât abia de mai zărea vilele de pe partea cealaltă a străzii. De altfel toată casa ei părea învăluită într-o pătură de câțiva centimetri grosime.

Făcu rapid analiza situației. Nici nu se mai punea problema să plece în Sussex în aceste condiții!

Hotărârea îi fu întărită de telefonul pe care îl dădu la serviciul meteo și de știrile de la radio: asupra întregii țări se abătuse un viscol puternic și majoritatea șoselelor principale erau blocate. Cathy își frecă mâinile de bucurie. Era prea frumos să fie adevărat! De data asta destinul îi făcuse un serviciu imens! Îi trebuiră totuși câteva minute bune ca să se liniștească. Doar nu era să-l sune pe fratele ei și să pară bucuroasă la telefon! Acesta s-ar fi putut să se supere foarte rău. Însă nu era nevoie să-și facă griji în acest sens, deoarece atunci când încercă să sune, de mai multe ori, constată că liniile de comunicație erau întrerupte. Uraganul se anunța a fi unul extrem de puternic și Marea Britanie se găsea în pragul haosului.

Cathy savură îndelung micul dejun, înlăturându-și fără nicio greutate remușcările printr-o sănătoasă judecată optimistă. În definitiv cine s-ar fi gândit la așa ceva? Ivor n-avea de ce să se supere pe ea și, cine știe, poate că situația se va îmbunătăți! În acest caz, de voie, de nevoie, va trebui să i se alăture fratelui ei și tribului acestuia.

Nu din cauză că nu-i iubea. De fapt, ea se înțelesese întotdeauna

bine cu Ivor până ce acesta s-a căsătorit. Roselyne era foarte drăguță și o soție perfectă, însă viața conjugală îl transformase pe Ivor într-un tată de familie atent și preocupat, care îl făcuse să-și piardă hazul și imaginația. În ceea ce-i privește pe nepoții ei, Cathy ținea la ei, deși ar fi avut multe de spus referitor la educația lor. Totuși, știa că micuții bolnavi de la căminul-spital Gida aveau mai multă nevoie de ea și că erau mult mai vulnerabili și mai săraci decât copiii răzgâiați ai fratelui și cumnatei sale.

Treptat-treptat, cartierul revenea la viață, constată Cathy când ajunseră la ea zgomotele străzii. Bărbații din casele vecine își scoseseră lopețile și-și suflecaseră mânecile ca să dea zăpada care blocase intrările. Urmându-le exemplu, Cathy îmbrăcă o canadiană veche, își vârî peste părul blond și ondulat o căciulă mare și roșie, își puse mănușile și cizmele și se puse pe treabă.

Deja eliberase aleea care ducea la poartă și obrajii căpătaseră o tentă asemănătoare cu culoarea căciulii, când auzi pe cineva spunând:

– Asta nu e muncă de femeie!

Vocea bărbătească, gravă și frumoasă, care îi era total necunoscută, o făcu să se întoarcă. Sprijinindu-se în coada lopeții, se uită la individ cu o privire cam nervoasă, gata să-i răspundă că, dat fiind că nu depindea de niciun bărbat, treaba aceea îi revenea ei. Totuși se opri la timp. de fapt, habar n-avea cine era acel domn și ce căuta prin cartierul ei. N-o învățase mama ei mereu că era mai bine să nu mai spună că e singură și nemăritată în prezența unui străin? Poți să știi ce ar avea acesta în cap sau ce instincte primitive ar putea stârni în el o asemenea dezvăluire?

– Aici e numărul cincizeci și șase? o întrebă el totuși

zâmbindu-i.

Cathy arătă cu degetul la plăcuța de deasupra porții.

– Așa scrie acolo.

După atâta muncă, tânăra respira cu greutate. Pauza pe care o făcea îi prindea bine, dar deoarece individul din fața ei, cu o înfățișare obișnuită se uita la ea cu un aer mai dur decât al ei, preferă să-și continue treaba pe care o avea de făcut, decât să prelungească acel moment jenant.

– Sunteți cumva domnișoara Blair? continuă totuși necunoscutul cu sprâncenele încruntate și părând extrem de uimit.

Cathy ocoli răspunsul.

– S-ar putea ... Dar cine o caută?

– Ashley Reeves.

El o privi de parcă s-ar fi așteptat ca ea să-i recunoască numele. Văzând că nu reacționează în niciun fel, continuă:

– Noul locatar de la parter. Credeam că domnul Fitzgerald v-a informat despre sosirea mea. Ne înțelesesem să vină și el cu mine ca să facă prezentările, dar eu am sosit cu o zi mai înainte, din cauza stării vremii.

– Ah! Îmi pare bine ...

Cathy se simțea luată prin surprindere.

– Am dat drumul la căldură, pentru ca apartamentul dumneavoastră să aibă timp să se încălzească înainte să vă mutați. Și aerisesc în fiecare zi ca să iasă mirosul de zugrăveală ... Sper că o să vă placă.

– Sunt convins, domnișoară Blair. Pe de altă parte, e situat și într-un loc ideal față de locul de muncă și nu e prea departe nici de centru. Nu puteam să găsesc ceva mai bun.

– Mai avem și o priveliște splendidă spre parc. Dar cred că eu sunt mai avantajată, deoarece locuiesc la etajul întâi ...

"Ei poftim! De ce trebuie să dea impresia că își cere scuze?" se certă ea enervată.

– Veniți de departe? se interesă ea brusc. De fapt, cum ați ajuns până aici? Se pare că toată circulația e blocată!

– Am încercat să mă iau la întrecere cu furtuna, dar n-am reușit. M-a prins vijelia la câțiva kilometri depărtare de aici și am fost nevoit să merg pe jos, dar am avut norocul să mă întâlnesc cu un fermier care m-a adus în oraș cu tractorul. Sper că aveți o cheie de la apartament. Domnișoară Blair ...

– Ăă, da ... Desigur ...

Devenise bănuitoare. În plus, așa ceva nu figura în contract, își spuse Cathy, nervoasă. Fitzgerald, directorul agenției îi promisese că nu va fi deranjată deloc. Fără să vrea, își luă un aer arogant.

– Doriți probabil să vă dovedesc cine sunt, spuse deodată interlocutorul său care se uita tot timpul la ea. E și normal să fie așa și neîncrederea dumneavoastră vă onorează, domnișoară Blair!

I se păruse sau observase în vorbele lui o ușoară ironie?

– Nu e vorba despre neîncredere, spuse ea, dar domnule ... Scuzați-mă, cum ați spus că vă numiți?

– Reeves, Ashley Reeves, dar puteți să-mi spuneți Ashley.

"Poți să aștepți mult și bine", își spuse ea prost dispusă. Avea de gând să păstreze distanța față de acest individ. De fapt îi precizase lui Fitzgerald că preferă să închirieze apartamentul unui cuplu în vârstă ca să evite astfel tot felul de probleme. Deodată își recăpătă buna dispoziție. Poate că individul fusese trimis înainte pe post de cercetaș.

– E cam trist să fii singur de Crăciun, spuse ea. Bănuiesc că familia dumneavoastră va veni și ea curând.

Ochii lui căprui lăcrimau puțin din cauza rafalelor de vânt venite din nord și el păru să se odihnească mai întâi pe un picior, apoi pe celălalt, ca și cum, de partea cealaltă a gardului, ar fi încercat să-și curețe picioarele de zăpada în care tropăia de o bună bucată de vreme. Și după modul în care o privea, era clar că o ia drept o idioată. De fapt, situația căpătase o turnură ridicolă, socoti Cathy. Sprijini lopata de perete.

– Mă duc să iau cheia! îi spuse ea zâmbindu-i ușor.

El se scotoci prin buzunare și scoase la iveală o scrisoare și un pașaport, pe care i le întinse. Scrisoarea era de la Fitzgerald. Cathy aruncă o privire neatentă celor două obiecte, după care se năpusti pe verandă, unde era agățat mănunchiul de chei.

– Poftiți, intrați, spuse ea în timp ce deschidea poarta. Urc să vă pregătesc o băutură fierbinte. Probabil că ați înghețat de tot!

Atunci când, după câteva minute, coborî cu un bol de supă instant și multe felii de pâine prăjită cu brânză, îl găsi tot pe verandă.

– Îți mulțumesc, spuse el luându-i tava din mâini. Ești amabilă să vii să-mi explici și mie cum funcționează sistemul de încălzire? Deși cred că sunt în stare să-l folosesc.

Ea își dăduse jos căciula din lână și își trecuse mâna prin părul ondulat. Când intră în apartament, observă că el își descheiase canadiana și purta pe dedesubt un pulover cu numele unei universități scrisă pe piept.

– Ați avut noroc că sunt încă aici, îi spuse ea chicotind, pentru că ar fi trebuit să plec în Sussex! Dar pe așa o vreme ...

– Pentru dumneata nu ai adus supă, observă el pe un ton afectat de profesor.

– Nu.

– Și zău că n-ai înțeles prea bine cum stau lucrurile, domnișoară Blair. Eu sunt noul dumitale chiriaș. Îmi pare rău că domnul Fitzgerald nu ți-a dat mai multe detalii despre mine, dar sper că nu vei fi supărată pe el că a închiriat apartamentul unui bărbat necăsătorit.

Ce putea să spună? Nu, nu era supărată, dar stabilise cu Ivor și Rosalyne că o pereche ar fi mult mai potrivită. Măcar în această privință Ivor și Rosalyne fuseseră de acord cu ea. Dar până la urmă era totuna! Adevărul era că nu se aștepta la un bărbat singur ... și atât de tânăr.

Îl studie rapid. Avea părul șaten și ondulat care după părerea ei era cu un centimetru sau doi prea lung. O șuviță îi acoperea fruntea, dar îi stătea foarte bine cu ea, având trăsăturile fine și regulate. Mai observă că clipea des din genele lungi și negre, ca și cum aștepta în continuare cu răbdare răspunsul ei.

– Nu, nu mă deranjează, reuși ea să îngaime, dar nu sunteți așa cum mi-am închipuit.

El se încruntă, schițând, din câte se părea, o grimasă ironică și ea se grăbi s-o ia înaintea lui pentru a ajunge în apartament, unde îi oferi o vizită cu ghid, explicându-i din loc în loc felul în care funcționeaze aparatele electrocasnice. Apoi se retrase repede la etajul întâi.

Abia spre după-amiază Ivor reuși să dea de ea și, spre marea ei mirare, el nu insistă deloc ca ea să încerce să ajungă în Sussex.

– Conform buletinului meteorologic, ar trebui să aibă loc o

îmbunătățire a vremii peste douăzeci și patru de ore, dar după aceea situația se va înrăutăți din nou. Totul va fi aproape blocat. Îmi pare sincer rău, Cathy, dar trebuie să te gândești la slujba ta. Gândește-te ce-ar fi fost dacă ai fi venit aici și n-ai mai fi putut să pleci!

– Da, recunoscu ea. Ar fi fost foarte rău! Dar nu-ți face sânge rău, Ivor, mă descurc eu!

– Oricum te voi suna, promise el. Nu ai vreo prietenă pe care s-o inviți la tine? Sau se te duci tu la ea? Sau altcineva la care să mergi? Sau la vecinii tăi!

– Nu, te asigur, Ivor, nu e nicio problemă. De altfel, mă voi întoarce cu siguranță acolo unde îmi place cel mai mult, după Sussex bineînțeles, și anume, la Gida.

– La spital! Dar ești în vacanță, Cathy!

– Știu, dar copii au nevoie de mine și îmi va face plăcere să le fiu de folos. Să-ți spun sincer, Ivor, cred că locul meu e lângă ei.

Ivor nu păru impresionat în mod plăcut, dar nu făcu niciun comentariu. Începu apoi să-i dicteze o grămadă de sfaturi ca să evite înghețarea țevilor și a sistemului de încălzire, astfel că tânăra, exasperată de discursul lui plictisitor, nu mai avu ocazia să-i vorbească despre noul locatar și se simți extrem de ușurată atunci când în sfârșit închise telefonul.

Înainte să se pregătească de cină, sună la spital și spuse cum stăteau lucrurile, propunând să-și amâne zilele de concediu până la Revelion sau pentru mai târziu, când va fi vreme mai bună.

– S-ar părea că arzi de nerăbdare să ne vezi! exclamă Margaret Ashley – Brown zâmbind. Și sunt sigură că pacienții noștri nu se vor supăra deloc dacă ai să vii! Deci îți reiei serviciul mâine?

– Cu plăcere!

– Sunt sigură că domnișoara Hunter se va bucura. Pușcașii din Marina Regală vor veni din Playmonth să vă decoreze saloanele. Va fi de-a dreptul fericită că nu va fi nevoită să se ocupe ea de ei!

– Sunt convinsă că s-ar fi ridicat la înălțimea așteptărilor.

Margaret Astley-Brown nu semăna deloc cu caricatura clasică a infirmierei-șefe care domnește ca un tiran asupra subalternilor terorizați. Era prea tânără să ocupe un asemenea post și își păstrase din anii de școală firea deschisă și veselă, de aceea stătură îndelung la taifas despre serviciu, dar și despre multe alte lucruri.

După ce închise telefonul, Cathy se duse în bucătărie, unde își pregăti o porție mare de paste cu sos de roșii, o delicatesă care îi reușea întotdeauna de minune.

Pe când rădea parmezan peste paste, îi trecu prin cap ideea că ar fi putut să gătească pentru două persoane și să-l invite și pe chiriașul ei la cină. Dar se feri să treacă la acțiune, deși de câteva ore o chinuia conștiința gândindu-se că Ashley Reeves stătea singur în fața unei mese goale, fără să aibă nimic de băut și de mâncat. Dar oare când sosise nu avea cu el un geamantan? își aminti ea brusc. Se mai consolă puțin cu gândul că poate își adusese ceva de mâncare. De altfel, ea îi oferise niște supă și sandvișuri cu brânză ...

Pe de altă parte, se simțea eliberată de o mare povară, prin faptul că nu mai avea de făcut acea călătorie în Sussex, și a doua zi dimineață se sculă bine dispusă pentru a de duce la serviciu. Se îmbrăcă gros. Avea peste un kilometru de parcurs până la Gida și se felicită că cizmele ei înalte o apărau de zăpadă.

Atunci când intră în secție, Catherine Hunter se afla deja în birou și studia raportul gărzii de noapte.

– Brr, ce frig e în dimineața asta! spuse Cathy când intră cu obrajii îmbujorați după mersul pe jos.

– Da, și tu ești o fraieră că ai venit aici în loc să fi stat liniștită acasă să te odihnești!

– Nu e prea distractiv atunci când nu ai nimic de făcut decât să stai în fața ferestrei și să privești cum ninge, protestă Cathy. În plus, să fiu sinceră, sunt încântată de acest aranjament. Cu atât mai mult cu cât Ivor n-a încercat să se dea de ceasul morții ca să mă convingă să mă duc la el.

– Ce să zic, dacă preferi să lucrezi ... Așa vei fi aici să-i întâmpini pe soldații aceia atunci când vor sosi.

– Cu siguranță, dar voi avea nevoie de sprijinul tău moral ca să o scot la capăt. Sper că n-o să mă lași baltă! Oricum, cred că va fi mult mai distractiv aici decât la Ivor!

În ora următoare, Cathy se lăsă prinsă în iureșul secției și schimbarea turelor. I se înmânară fișele micuților ei pacienți și ea le făcu baie și le dădu să mănânce.

Marty, unul din protejații săi, era unul dintre cei care necesitau mai multă atenție. Nu avea decât câteva săptămâni, dar era suspect de tulburări ale aparatului digestiv. Cu toate astea, acesta arăta foarte bine astăzi, observă ea în timp ce-i scotea biberonul din gură. Se întrebă dacă nu cumva îngrijorarea față de starea lui nu era exagerată.

– S-ar putea să te duci acasă de Revelion, grăsanule! îi spuse ea ștergându-l atentă la gură.

– Ar fi cel mai frumos cadou pe care ai putea să i-l faci părinților lui, domnișoară Blair!

Cathy nu auzise zgomotul de pași din spatele ei, dat fiind că era

foarte ocupată cu micul ei pacient. Aruncă o privire peste umăr, recunoscând vocea doctorului pediatru.

– Bună dimineața, domnule doctor Mandeville! îi spuse ea cu cel mai frumos zâmbet al ei, care îi era rezervat numai lui.

Zâmbetul însă îi dispăru imediat în momentul în care observă mișcându-se un bărbat în umbra dragului ei doctor Mandeville. Parcă trecuse printr-un duș rece! Respectivul Ashley, noul locatar de pe strada Vandyke Crescent, numărul cincizeci și șase, se uita la ea cu același dispreț cu care îl privea și ea pe el.

– Micuțul nostru Marty pare să se simtă ceva mai bine în dimineața asta, continuă doctorul Mandeville, după care se întoarse spre însoțitorul său. Îl suspectam de o scurtare a pilorului, dar am impresia că fermecătoarea noastră infirmieră a făcut din nou minuni. Cathy, dă-mi voie să ți-l prezint pe doctorul Ashley Reeves, mai adăugă el. S-a alăturat echipei noastre pentru câteva luni. Domnișoara Blair, supraveghetoarea noastră.

Cathy se ridică brusc de pe scaun și întinse mâna când își dădu seama că Ashley Reeves se pregătea să spună că se cunoșteau deja.

– Mă bucur, domnule Ash ... domnule Reeves, se corectă ea repede.

De ce nu se simțea în stare să-i rostească numele? Simți cum i se înroșesc obrajii, la început din cauza acelei greșeli stupide și apoi datorită felului în care acesta îi strânse mâna într-a lui.

– Ați venit devreme în dimineața asta, domnule doctor Mandeville.

– Am făcut-o pentru că peste două sau trei zile îmi iau zborul spre Alpii elvețieni, draga mea! Dar credeam că și tu ești în vacanță!

– Trebuia să fac o călătorie până în Sussex, de care am scăpat, îi

răspunse ea râzând. Și nu regret absolut deloc.

– Mă sperii, draga mea Cathy! Preferi să-ți petreci sărbătorile la spital decât în sânul familiei tale? Te-aș lua cu noi, dar mi-e teamă să nu intre la bănuieli nevastă-mea. Vom lipsi până pe întâi ianuarie, de aceea m-am grăbit să-l pun la curent pe doctorul Reeves cu situația din spital. Contez pe tine să-l ajuți atunci când va avea nevoie, de acord?

– Deja am primit un ajutor, spuse Ashley Reeves. Întâmplarea face ca ea să fie proprietăreasa mea și deja m-a reconfortat ieri după ce am mers îndelung prin ger și zăpadă, oferindu-mi ospitalitate, supă și sandvișuri cu brânză.

Auzind modul cum rostise lista binefacerilor ei, Cathy se simți acuzată pe față de zgârcenie și se înroși în obraji.

– N-a fost mai nimic, protestă ea cu modestie. Nu mai aveam mare lucru prin cămară dat fiind că aveam de gând să plec înainte de prânz ...

Nu trebuie să știe el că frigiderul ei era plin cu alimente pentru cazul în care planurile nu i-ar fi reușit ... Ceea ce de fapt se și întâmplase! În plus, ar fi trebuit să spună mersi că fusese atât de drăguță și îi oferise acea gustare în loc să-i ironizeze altruismul. Nu era obligată să facă așa ceva!

– Cu atât mai mult meriți mulțumirile mele, continuă el totuși cu vocea lui enervantă.

Doctorul Mandeville se uita când la unul, când la celălalt și își ascunse un zâmbet amuzat. Acesta era un bărbat destul de robust, cu fața jovială și cumsecade. În ochii lui albaștri exista întotdeauna o imensă sensibilitate.

Cathy tocmai îi compara pe cei doi bărbați din fața ei, când

micuțul Marty se găsi să-i atragă atenția, vomitând pe șorțul ei.

– Se pare că am fost cam prea optimiști, draga mea Cathy! exclamă profesorul punându-i mâna pe umăr.

Ea se grăbi să pună bebelușul la loc în pătuț și chemă o infirmieră, după care alergă în biroul ei ca să se schimbe. Cei doi medici se depărtaseră deja și când îi ajunse din urmă, aceștia purtau o discuție aprinsă.

– Îmi pare rău că sosirea noastră l-a tulburat atât de tare pe micuțul Marty, spuse doctorul Mandeville zâmbindu-i cu afecțiune. Aș vrea însă să aflu acum și părerea ta, Cathy. Crezi că putem să-l înapoiem familiei pentru petrecerea Crăciunului și să-l luăm la noi după aceea?

– Această hotărâre trebuie să o luați dumneavoastră, domnule doctor, spuse ea cu prudență, refuzând să-și asume asemenea răspundere.

– Întâmplarea face ca eu și cu domnul Reeves să avem un deferend de opinie referitor la acest subiect, insistă totuși doctorul. Tu hotărăști, Cathy.

– Dar nu e drept! protestă ea.

– Imaginează-ți că te afli în plină junglă și că tu ești singura care ai căderea să iei o hotărâre în cunoștință de cauză. Ce ai face?

– În aceste condiții, nu va fi posibilă nicio intervenție chirurgicală, spuse ea după câteva clipe de gândire. De aceea m-aș strădui să îi acord cele mai bune îngrijiri.

– Domnișoara Blair nu e o adeptă a chirurgiei, domnule doctor, îi explică Mandeville interlocutorului său, decât ca o ultimă soluție. Așadar, domnișoară Blair, s-ar părea că suntem amândoi împotriva doctorului Reeves, adăugă el întorcându-se spre ea. În plus, suntem

în ajunul Crăciunului, primul lui Crăciun. Cred că părinții lui ar dori să-l aibă lângă ei. Sunt de părere să-i mai acordăm un termen de douăzeci și patru de ore. Dacă starea lui rămâne aceeași, îl vom trimite familiei pe perioada sărbătorilor.

Imediat Ashley Reeves se lansă într-o lungă și virulentă pledoarie în favoarea operației, argumentând că în cazuri asemănătoare nu ezitase nicio secundă și că intervențiile fuseseră niște reușite perfecte. Dădu o mulțime de exemple, vorbi despre experiența lui din țări îndepărtate precum Etiopia și Zair, timp în care Cathy scrâșnea din dinți. "Domnul știe-tot" ține conferință! Și mai avea și norocul să aibă de-a face cu el nu numai la serviciu, dar și ca locatar în aceeași casă!

Totuși Oscar Mandeville păru impresionat în mod plăcut. Asculta cu atenție și părea plin de simpatie și admirație pentru Ashley Reeves. În ziua aceea vizitarea saloanelor se mai prelungi. Într-adevăr, cei doi medici discutară despre fiecare pacient și abia târziu reveniră în birou să-și bea cafeaua.

De câteva ori, Carhy surprinsese privirile supărate ale lui Ashley Reeves, ca și cum ar fi dezaprobat total purtarea amicală dintre chirurg și asistenta lui. Și atunci când, în clipa în care era pe punctul de a pleca, Oscar Mandeville o luă pe Cathy cu brațul de mijloc, simți cum i se încordează tot trupul. Acest gest obișnuit și absolut inofensiv căpăta un caracter aproape obscen în ochii rigidului și virtuosului Ashley Reeves. Era un tip extrem de conservator, consideră Cathy, care se simțea mai ușoară atunci când cei doi bărbați dispărură pe coridorul spitalului.

După plecarea lor, se duse să arunce o privire în secția pentru copii. Era aproape ora prânzului și rămase în salon împreună cu

asistentele pentru a supraveghea servirea mesei, un moment agitat al zilei atunci când anumiți puști neastâmpărați se hotărau să-l transforme într-un motiv de joacă.

După ce copii terminară de mâncat, Cathy se duse în biroul ei pentru a completa fișele la zi.

Nu se așezase pe scaun decât de cinci minute, când auzi pași pe coridor, se aștepta ca persoana respectivă să-și vadă de drum, dar aproape imediat cineva bătu la ușa ei și un bărbat îmbrăcat într-o uniformă superbă apăru brusc în pragul acesteia. Rămasă cu gura căscată, Cathy se uită la nou-venit care o privea cu un zâmbet uluitor pe buze, un zâmbet care-ți tăia răsuflarea. Nici Cathy nu fu scutită de acea senzație ...

– Domnișoara Blain? se interesă el.

– Da, eu sunt, reuși ea să spună aproape în șoaptă.

– Locotenent-colonel Quentin Reeves. Cred că ați fost anunțată de venirea noastră. Am venit înaintea oamenilor mei ca să discut cu dumneavoastră despre modul în care doriți să vă decorăm saloanele.

Cathy se ridică imediat în picioare, hotărâtă să nu irosească niciun centimetru din cei o sută șaizeci și opt ai ei în fața acestui uriaș.

– Sunteți foarte amabil că vă oferiți ajutorul, domnule locotenent, spuse ea politicos.

– Regimentul nostru a procedat mereu așa, e deja o tradiție. Cu atât mai mult în acest an, când fratele meu lucrează aici.

Fratele lui? A, da! Așa e! Zâmbetul și minunații ochi catifelați! Cathy își dori cu ardoare ca aceea să fie ultima surpriză din ziua aceea.

Capitolul 2

– Bănuiesc că ați făcut cunoștință deja cu Ashley. Mi-a spus că-i sunteți și proprietăreasă. Ce noroc poate să aibă! exclamă Quentin Reeves.

Cathy se lupta cu tot felul de emoții. Pe de o parte, știa că ar fi trebuit să-iamintească seducătorului colonel unde se afla. Acesta se purta de parcă ar fi fost comandantul spitalului. Dar nu era asta o trăsătură a familiei? se întrebă ea aducându-și aminte de comportamentul fratelui său.

dar cu toate astea, când vedea zâmbetul ofițerului, indignarea i se topea precum zăpada sub razele soarelui. Ca și Ashley, Quentin Reeves era genul de om care nu putea fi ignorat cu bună-știință. Ceva anume din prestanța și atitudinea lor – în care se puteau totuși observa anumite înclinații de revoltă față de ordinea stabilită – reținea cu siguranță atenția. Cathy se surprinsese răspunzând zâmbetului său superb.

– Dânsul nu se consideră chiar atât de norocos, îi spuse ea. Dar

într-adevăr, ne-am cunoscut.

– În orice caz, v-a fost foarte recunoscător pentru că i-ați oferit o mică gustare! Vremea proastă se pare că a stricat planurile tuturor. Ashley nu se gândise să vină aici decât peste una sau două zile și am înțeles că dumneavoastră trebuia să fiți plecată în vacanță.

Cathy se feri să-i spună că acea întâmplare neprevăzută nu o deranjase prea tare, dar își puse stiloul în buzunar și se îndreptă spre ușă.

– Vă duc să vizitați secția, spuse ea. Cred însă că nu veți avea decât holul și salonul cel mare de împodobit. Sperăm să nu avem internați prea mulți bolnavi și să-i putem aduna într-o singură încăpere.

Quentin se dădu deoparte pentru a-i face loc să treacă.

– Știți deja cu ce veți începe? se interesă ea în timp ce mergeau de-a lungul coridorului.

– În primul rând trebuie să-i țin în frâu pe oamenii mei! exclamă el râzând. Deoarece văzând toate aceste infirmiere frumoase cu bluzițele lor albastre s-ar putea ca aceștia să-și piardă capul.

– Dar ele sunt mult prea ocupate ca să bage de seamă ceea ce se întâmplă. În plus noi zicem mersi că am scăpat de această corvoadă!

Quentin se opri ca să se uite la tavanele înalte și pereții goi ai spitalului.

– Cred că toate aceste ghirlande și fleacuri decorative nu sunt decât niște lucruri pe care se adună praful și care reprezintă niște focare transmițătoare ale microbilor, observă el în cele din urmă coborându-și privirea în ochii ei negri. În plus, avem și niște ordine de respectare a siguranței. De aceea ne vom strădui să le agățăm chiar sub grinzi. Acestea vor aduce un pic de culoare în marea de

alb! Bradul de Crăciun e deja pe drum. Sper că veți accepta cadourile cu care îl vom împodobi.

– Sunteți foarte amabil, îi mulțumi Cathy cu un zâmbet. De fapt, bradul e cel mai important pentru sărbătoarea noastră. Vin și colindători să cânte aici pentru bolnavii noștri. E un spectacol superb!

Mai zăboviră puțin în secție, iar Cathy consideră că era util să facă niște sugestii. Quentin Reeves era însă un om care știa exact ce avea de făcut și obișnuia să-și ducă până la capăt planurile.

– Nu mi-a mai rămas decât să-mi aștept trupa, spuse el în cele din urmă. Bănuiesc că Ashley e în spital.

– Da, desigur, dar nu știu exact unde. Pot să-l sun dacă doriți.

– N-are niciun rost. L-am anunțat că vin. Până la urmă mă va găsi el!

– Atunci poate doriți să beți o ceașcă de ceai, îi propuse ea cu sfială.

Aceasta era singura modalitate prin care putea să-l țină departe de camera de gardă, socoti ea, conștientă de faptul că majoritatea infirmierelor vor face tot posibilul să dea o fugă până acolo, după care se vor închide în vestiar, unde foarte probabil avea loc o conferință la vârf referitoare la farmecul extraordinar al ofițerului de marină.

Se întoarseră așadar în biroul ei, unde o tânără stagiară le aduse cești și niște biscuiți.

Quentin luă loc în fața ei și scoase un carnețel din buzunar.

– Aș dori să mă întorc aici pe douăzeci și șapte împreună cu oamenii mei pentru a lua totul înapoi, îi spuse el. La aceeași oră ca astăzi, e bine așa?

– Da, cât mai curând posibil, ca să puteți termina până la începerea vizitelor. Părinții sosesc în general pe la ora șase seara.

– Credeam că de sărbători aceștia rămân toată ziua cu micii lor bolnavi, se miră el.

– Problema e că, în general, au mai mulți copii și trebuie să se ocupe și de ceilalți. Dar avem la dispoziție niște camere pentru cei care chiar vor să stea aproape de copiii lor.

– Ceea ce cred că nu e întotdeauna de dorit, nu-i așa? Știu că Ashley nu prea agreează prezența zgomotoasă a părinților.

– De fapt, fiecare caz e diferit de celălalt ...

El se uită la ea cu admirație.

– Poate că observația mea e puțin deplasată, domnișoară Blain, spuse el privind-o intens, da mi se pare că sunteți prea tânără ca să ocupați un post de o asemenea răspundere.

Cathy se îmbujoră în obraji.

– Valoarea nu depinde de vârstă, observă ea râzând ușor nervos. Întotdeauna contează mai mult experiența, adăugă, repede.

– Și am auzit că dumneavoastră sunteți una dintre cele mai competente.

Îl privi uluită. Oare ceruse informații despre ea? Ce putea să însemne asta?

El păru să-i fi citit gândurile, pentru că se explică imediat:

– Ashley s-a întors de curând din Anglia, de aceea eu m-am ocupat de găsirea apartamentului.

O privi amuzat și continuă:

– Și, ca să fiu sincer, nu semănați cu persoana pe care mi-o imaginasem eu și nici cu portretul viitoarei lui proprietărese pe care i l-am descris. Credeam că sunteți o doamnă în vârstă, foarte

mămoasă, care ar bate în tavan de fiecare dată când ar auzi cântând muzica după ora zece seara!

Cathy se simți imediat contaminată de veselia lui și pufniră amândoi în râs.

– Ce naiba se petrece aici? Credeam că ai venit să muncești, nu să faci curte supraveghetoarei noastre!

Ashley Reeves intrase pe nepusă masă în birou, fără ca vreunul din ei să observe.

Cathy ridică repede ochii și fu izbită de asemănarea extraordinară dintre cei doi frați. Semănau leit, în afară de faptul că Ashley avea pielea mult mai închisă la culoare decât Quentin și avea ochii mai întunecați decât ai acestuia din urmă.

Cu toate astea, când auzi observația lui sarcastică, tânăra se înroși din nou la față.

– Bună, Ash! Te așteptam și tocmai îi spuneam proprietăresei tale că nu seamăna deloc cu imaginea pe care mi-o făcusem eu despre ea! exclamă Quentin ridicându-se în picioare.

Îl bătu pe umăr pe Ashley Reeves. Erau exact de aceeași înălțime, constată Cathy, Ofițerul era totuși cel mai vioi dintre ei, deși sub răceala chirurgului se simțea că stă ascunsă multă căldură și simț al umorului.

– Cred că domnișoara Blain era și ea la fel de tulburată, îi răspunse Ashley cu un aer triumfător. Sunt convins că noi doi vom face casă bună împreună!

Zâmbetul de pe buzele lui Cathy pieri brusc și ea deschise gura pentru a-l convinge să renunțe imediat la ideea de a avea cu ea altfel de relații în afară de cele normale, dintre doi vecini buni. Dar în acea clipă intră în birou Catherine Hunter. Când dădu cu ochii de

cei doi bărbați, și în special de ofițerul de marină, tânăra infirmieră se fâstâci și fața îi deveni stacojie, ceea ce făcea să mărească strălucirea părului ei castaniu-roșcat.

– I-ați găsit pe unii din soldații mei, domnișoară? întrebă Quentin. Tare mi-e teamă că s-au rătăcit.

– Din câte știu eu, nu s-au rătăcit deloc, îi răspunse ea cu asprime în glas. Se plimbă pe coridor.

– Perfect. Ne vom apuca imediat de treabă, spuse Quentin redevenind brusc un om cu responsabilități. Pe curând, domnișoară Blair! Și ar fi bine să nu acceptați prea multe invitații. Sunt sigur că Ash nu va rata ocazia să dea o petrecere în cinstea instalării în nouă lui casă!

Apoi se răsuci brusc pe călcâie și dispăru. Peste două minute, Gida se transformase într-un vast câmp de operațiuni. La un moment dat, având în vedere bocăniturile în podea și ordinele care se dădeau, ai fi putut crede că urma să se declanșeze o răzmeriță, astfel că tânăra se simți obligată să se ducă să supravegheze lucrările.

Își mai amintea și acum, de pe vremea când nu era decât stagiară, cum pușcașii crezând din câte se pare că luaseră cu asalt o navă de război, agățaseră steaguri de la un capăt la celălalt al camerei de gardă. Infirmiera-șefă trebuise să dea dovadă de foarte mult tact pentru a le explica acestor harnici recuziteri-decoratori că nu era vorba totuși despre puntea unui vas de luptă, ci despre o secție de spital care adăpostea niște copii bolnavi. Situația se dovedise destul de delicată, dar orgoliul Marinei Regale nu fusese atins în timpul acestei discuții în contradictoriu.

– A mai rămas puțin ceai, domnișoară Blair?

Vocea lui Ashley o aduse brusc la realitate.

– Da, mă duc să vă aduc și dumneavoastră o ceașcă.

– N-am vrut să te deranjez, se scuză el.

Dar ea se afla deja pe coridor și când se întoarse din bucătărie, îl găsi instalat comod într-un fotoliu, cu picioarele lui lungi întinse dinainte, mâinile vârâte în buzunare și cu aerul că e înghețat de frig.

Ea îi întinse băutura și el îi zâmbi cu recunoștință.

– Ah, în sfârșit ceva fierbinte, suspină el ducând imediat ceașca la buze.

În timp ce el sorbea o înghițitură din lichidul fierbinte, Cathy îl privi cu îngrijorare. Era oare bolnav? Doar n-o fi mai sensibil la frig decât majoritatea celorlalți oameni?

– Din câte am înțeles, v-ați întors de curând în Anglia, domnule Reeves, spuse ea zâmbind.

– Așa este, îi răspunse el după câteva secunde de tăcere. Văd că ai intrat repede în vorbă cu fratele meu, adăugă, pe un ton critic.

Apoi schiță o grimasă și sorbi din nou din ceai.

– De fapt, nu mă surprinde deloc acest lucru, comentă el de parcă ar fi vorbit de unul singur. Dar ai dreptate, domnișoară Blair, abia m-am întors acasă și clima de aici mi se pare aproape polară. Știu că iarna e grea pentru toată lumea, dar e foarte neplăcut să treci de la o extremă la alta. Să sperăm că mă voi obișnui repede cu noile condiții. În orice caz, mă bucur că există un radiator suplimentar pe lângă încălzirea centrală din apartamentul dumitale.

– Dar puteți să umblați la termostatul boilerului. Cele două instalații ale noastre sunt independente. În plus, vreau să-mi cer scuze, domnule Reeves. Ar fi trebuit să vă întreb dacă aveți nevoie de lapte sau de orice altceva atunci când ați sosit.

– De ce? Te-am luat prin surprindere. Mă rog, vremea ne-a luat pe toți prin surprindere. Slavă Domnului că a început dezghețul. Înainte să te întorci acasă, principalele șosele vor fi deblocate. Ceea ce mă aduce la motivul prezenței mele aici.

Cathy se uită mirată la el.

– Aș dori, continuă el, dacă nu ai ceva anume de făcut în seara asta, să ai amabilitatea de a mă duce pe autostradă, în locul în care mi-am lăsat mașina. Firma de depanare mi-a promis că se ocupă de operațiune, dar în acest moment au foarte multe cereri și s-ar putea să mă facă să aștept câteva zile.

– Problema e că nu ies din tură decât după ora opt, rosti ea pe un ton ezitant, și nu se știe dacă până acolo a înghețat din nou șoseaua.

– Vom fi prudenți. Voi conduce eu la ducere și la întoarcerea voi veni în urma dumitale. Vom merge foarte încet.

Cathy nu era prea convinsă.

– Da, dar ...

– Te asigur că nu ai de ce să-ți faci griji.

– Nu e vorba despre asta, ci de faptul că iarna folosesc foarte rar mașina.

– Îți promit că nu ți se va întâmpla nimic, mai spuse el pe un ton superior. Și să nu crezi că mă consider îndreptățit să-ți cer niște favoruri ... Nu mă aflu aici de prea multă vreme, dar cu dumneata e altceva. Ești proprietăreasa mea ...

Își puse ceașca pe masă și se făcu nevăzut fără să mai spună nimic.

Cathy era foarte supărată. După părerea ei, acea expediție de recuperare nu avea niciun sens și n-avea niciun chef să se trezească

blocată la naiba-n praznic în compania lui Ashley Reeves. Mă rog, dacă ar fi fost vorba despre fratele lui ...

În acel moment își spuse că poate venise vremea să arunce o privire asupra lucrărilor de decorare. Trebuia să recunoască însă, că Quentin Reeves avea un gen de personalitate care nu lăsa nicio femeie indiferentă.

Când ajunse la fața locului, observă că acesta se afla acolo cu infirmiera Margaret Astley-Brown și după felul cum îl privea, Cathy își dădu seama că farmecul ofițerului de marină acționase și asupra șefei de secție.

Bradul era instalat și majoritatea ghirlandelor agățate. Nu mai rămăsese decât să rezolve ultimele detalii ale lucrărilor de decorare și Gida urma să fie gata pentru serbare.

– Domnișoara Blain și infirmierele sale vă vor însoți în sala de mese unde am comandat o masă pentru toată lumea, anunță Margaret după ce ultimele baloane fură fixate deasupra ferestrelor.

De ambele părți, participanții părură să se bucure de acea inițiativă inspirată. Cathy se trezi așezată lângă Quentin și masa se dovedi a fi veselă și animată.

Spre mirarea lui Cathy, era trecut de ora zece și jumătate când Quentin dădu semne de plecare.

– Toate fetele își au domiciliul în incinta spitalului? se interesă el totuși cu un aer preocupat.

– Da, majoritatea locuiesc aici.

– Dar tu? Cum o să ajungi acasă?

– Pe jos. Din cauza zăpezii, n-am considerat că are rost să vin cu mașina ... Se opri brusc și își mușcă buzele.

– Dumnezeule! Am uitat complet! Fratele dumitale mă rugase să

îl duc până la mașina lui ... A fost nevoit să o lase pe autostradă. Ce-o să creadă despre mine?

Fără să mai aștepte vreun răspuns, o luă la fugă pe coridor. Quentin o ajunse imediat din urmă.

– Pot să-i trimit la cazarmă pe oamenii mei și să mă duc să-l ajut pe Ashley, îi propuse el. Jeepul meu ne va fi de mare folos dacă e vorba să scoatem o mașină din nămeți. Dar nu înțeleg de ce nu mi-a spus nimic despre asta?

Sosiseră în birou și Cathy își puse repede cizmele și paltonul.

– Uite cum facem: te conduc acasă, decretă Quentin. Să vedem ce hotărâre va lua Ashley.

– Sunt o zăpăcită și o egoistă, bombăni ea cu tristețe în glas.

– Nu, nu fi supărată. Va înțelege el! Dacă poate el să înțeleagă ceva referitor la femei! încheie ofițerul râzând.

dar Cathy nu acordă nicio atenție la ce spunea el, atât de furioasă era pe ea însăși. Ashley Reeves va crede despre ea cu siguranță că rămăsese dinadins la Gida. Mai ales că observase lipsa ei de entuziasm cu care se oferise să îl ajute să își recupereze mașina!

În cele din urmă se urcară în Jeep și Quentin demară în trombă, după care o luară pe șoseaua principală.

– Să vedem dacă mai găsesc drumul, șopti el scrutând întunericul luminat numai de farurile mașinilor.

– Vrei să spui că ai mai fost la mine acasă?

– Bineînțeles. Mi-a arătat-o Fitzgerald și dacă aș fi știut că propietăreasa este atât de drăguță, aș fi insistat să mi-o prezinte. Îmi era frică însă să nu dau peste vreo fată bătrână arțăgoasă și nesuferită!

– Să fim serioși, nu toate fetele bătrâne sunt arțăgoase și nesuferite.

– După ce depășesc o anumită vârstă, pot să devină așa, dar nu cred că tu vei ajunge așa înainte să-ți fi găsit sufletul pereche.

– Nu se știe niciodată.

– Drăguță cum ești, m-ar mira să fie așa ... Acum nu ai pe nimeni?

– Nu, pe nimeni.

După ce rosti aceste cuvinte, i se păru mai indicat să-i arate drumul spre casa ei. Totuși, atunci când ajunseră pe strada Vandyke Crescent, la numărul cincizeci și șase, vila era cufundată în beznă.

– La naiba! spuse ea. Cred că fratele dumitale a obosit așteptând și deja s-a culcat.

Quentin trase frâna de mână.

– M-ar mira să fie așa. Ashley nu se culcă niciodată înainte de ora douăsprezece noaptea!

Coborâră din Jeep și o luară pe alee.

– Unde e dormitorul lui? o întrebă el.

– În dreapta.

Quentin se apropie de fereastră, încercă să se uite înăuntru și ciocăni în geam, dar nu primi niciun răspuns.

– Nu, spuse el revenind la Cathy. Nu e aici. Ai idee unde și-a abandonat mașina?

– A pomenit ceva de autostradă. Presupun că e pe undeva pe artera laterală de dinainte de intrarea în oraș.

– Bine, hai să pornim într-acolo. Avem o șansă să-l găsim. Încăpățânat cum îl știu, sunt sigur că s-a hotărât să se ducă s-o ia pe jos.

Peste câteva secunde, se aflau din nou la bordul Jeepului. Quentin îi spuse brusc în timp ce lua o curbă:

– Nici nu-mi vine să cred că te-a rugat să-l ajuți. E un om care vrea întotdeauna să se descurce singur. Probabil i-ai făcut o impresie foarte bună!

Se întoarse spre ea și îi zâmbi vesel.

– De fapt nici nu mă mir adăugă el imediat. Sper că vom mai avea ocazia să ne vedem, Cathy.

Strălucirea ochilor lui albaștri se intensifică în întuneric.

– Cu plăcere.

Bulevardele principale erau acum deszăpezite și asfaltul negru lucea ușor în lumina lunii. Quentin conducea cu viteză și Cathy se agăță cu mâinile de scaun ca să nu se lovească de el de fiecare dată când frâna la câte o intersecție.

Ajunseseră la periferia orașului și mergau în sus pe șoseaua care ducea la autostradă, când zăriră o formă umană înaltă și zveltă care se apropia pe drumul pietonal.

– El e! Nu poate să fie decât Ashley! exclamă Quentin. E îmbrăcat cu un impermeabil alb, ca să-l poată observa automobiliștii!

– Ești sigur? se miră Cathy.

Quantin izbucni în râs și începu să claxoneze în timp ce se apropiau de pieton. Îl depășiră ușor și se opriră pe marginea drumului. Uitându-se peste umărul lui Quentin, Cathy constată cu ușurare că într-adevăr era Ashley. El traversă atent șoseaua și se apropie de geamul fratelui său.

– Ce cauți aici? se interesă, înainte să observe că acesta era însoțit de cineva.

– Te căutam! îi răspunse Quentin. Hai, urcă! Trebuie să ne grăbim să-ți recuperăm mașina înainte ca următorul viscol s-o acopere de tot.

– Nu trebuia să te întorci în Plymouth?

– Ba da, dar îi voi ajunge din urmă pe oamenii mei ceva mai târziu.

Ashley dădu ocol mașinii și deschise portiera pentru a se urca pe scaunul din față, cel din spate fiind rezervat lopeților.

– Ah, dumneata ești! spuse el sec când o recunoscu pe Cathy.

În secunda următoare, tânăra se trezi înghesuită între cei doi, în timp ce Ashley îi arăta drumul lui Quentin, iar acesta jongla cu dexteritate cu accelerația și schimbătorul de viteze.

– Îmi pare sincer rău, domnule doctor Reeves reuși ea să îngaime în cele din urmă, când se mai liniști puțin. De obicei nu iau masa de seară la spital și aș fi venit acasă, dar fratele dumneavoastră...

– Nu te scuza, domnișoară Blair, o opri el, știu foarte bine că fratele meu preia întotdeauna comanda oricărui eveniment care ar putea avea loc.

– Nu e adevărat, Ash, protestă acuzatul cu un aer indignat. Infirmiera-șefă ne-a invitat pe toți la masă și Cathy a primit sarcina să se ocupe de mine!

– Ceea ce cred că nu ți-a displăcut deloc! îi răspunse Ashley pe un ton plin de ironie.

Ostilitatea dintre cei doi bărbați era extrem de evidentă, deși Quentin se străduia în mod vizibil să ascundă și să atenueze tensiunea dintre ei.

– Vă amintiți unde anume v-ați bandonat mașina? îndrăzni să-l

întrebe Cathy, făcând un efort lăudabil de a mai destinde atmosfera.

– Îmi amintesc perfect. Am o memorie bună.

Răspunsul căzuse ca o ghilotină și Cathy simți că se înroșește până în vârful urechilor, deși un aer înghețat pătrundea în Jeep prin toate punctele de ventilație. Înțelesese foarte bine aluzia, dar era vina ei că uitase? În plus, se justificase, nu? Nu era de-ajuns? De altfel, avea mare noroc că fratele lui acceptase să-și sacrifice timpul ca să-i vină în ajutor!

– Ce marcă e?

– Land Rover.

– Bine. Și a ta, Cathy?

Ea zâmbi ușor.

– Eu nu am decât un modest Ford Escort! îi răspunse ea bine dispusă.

– E o alegere foarte bună, decretă Ashley. Consumă foarte puțin și e dintre cele mai solide. Așa ceva am folosit și eu în străinătate și n-am avut niciodată probleme cu ea.

– Ia spune, Ash, te bucuri că ai părăsit jungla și ai revenit la civilizație? îl întrebă Quentin.

– Să spunem că vremea asta mi-a cam tăiat elanul, dar sunt destul de mulțumit că m-am întors.

– I-ai văzut pe părinții noștri?

– Pe fugă.

– Trebuia să te prezinți la post imediat? Nu se putea să-ți petreci Crăciunul cu ei?

– Ba da, în cazul în care ar fi stat acasă, dar au plecat în insulele Teneriffe.

– Și de ce nu te-ai dus și tu cu ei? În felul acesta ai fi beneficiat

și tu de o vacanță și trecerea la altă climă ți s-ar fi părut mai puțin dură.

Ashley nu-i răspunse imediat dar, fiind lipit de trupul ei, Cathy îl simți cum se încordează. Mâinile i se crispară pe marginea scaunului.

– Dar de ce mă supui unui asemenea interogatoriu? șuieră el brusc printre dinți. Te deranjează prezența mea? Imaginează-ți că pe de o parte m-am hotărât să mă mut cât mai repede posibil din cauza condițiilor meteo și pe de alta pentru că Mandeville, șeful secției mele, m-a anunțat că va lipsi pe perioada sărbătorilor.

– Ah, da? Scuză-mă, șopti Quentin cu un aer abătut.

Parcurseră încă vreo zece kilometri, după care zăriră o mașină de îndepărtat zăpada și mai multe mașini parcate în spatele ei, pe marginea drumului.

– Oprește acolo! spuse Ashley.

Practic pe acolo nu se putea circula și cele câteva spații goale dintre automobile dovedeau că proprietarii acestora veniseră deja să le ia.

Ashley sări afară din Jeep și descuie portiera Roverului său chiar înainte să fi apucat Quentin să oprească motorul.

Ofițerul se întoarse brusc spre pasagera lui.

– Ia spune, ce părere ai despre noi ca frați gemeni? se interesă el zâmbind.

– Gemeni? Ah, de aceea ... există asemănarea asta izbitoare!

– Măcar ai observat că semănăm! E un semn bun! glumi el. Rămâne de văzut care dintre noi doi te va interesa mai mult!

Se uită la ea zâmbind. În mod instinctiv, Cathy zâmbi și ea.

– Fratele tău e foarte important pentru mine, șopti ea pe un ton

conspirativ, pentru că trebuie să lucrez cu el, așa că aș avea avantajul că pot încerca să-l cunosc. Dar am impresia că el ia lucrurile mult mai în serios decât tine, ceea ce nu mă va ajuta deloc. Ce l-a determinat să plece în străinătate? Din câte am înțeles, mi se pare că a petrecut peste graniță o bună bucată de timp, nu-i așa?

Fața lui Quentin se întunecă pe loc și el îi ocoli întrebarea.

– Va trebui să-l rogi pe el să-ți vorbească despre Africa ...

După ce rosti aceste cuvinte, deschise portiera și coborî din mașină pentru a se duce după Ashley. Cathy se hotărâse însă să rămână la adăpost în Jeep, așteptând ca cei doi să pornească mașina. Curând însă, atunci când se uită pe fereastră, observă că ștergătoarele Roverului mergeau și apoi cum torsul regulat al motorului acoperea vocile celor doi bărbați.

Când se aplecă puțin, îi văzu discutând lângă mașină. Aveau aerul că-și făceau niște mărturisiri și deși murea de curiozitate să știe despre ce vorbeau, Cathy nu făcu nicio mișcare. Uneori un cuvânt rostit mai tare ajungea până la ea, dar grosul conversației îi rămase necunoscut.

După ceva timp, care i se păru o veșnicie, Quentin se apropie în sfârșit și deschise portiera.

– Totul e în regulă? îl întrebă ea îngrijorată.

– Da, o asemenea mașină poți s-o lași ani în șir pe o banchiză și tot va porni la sfert de cheie. De data asta, Ashley a făcut o investiție bună!

– Să spunem că și șoferul e la înălțime!

Abia se întâlniseră din nou cu el și ironiile nu mai conteneau. Dar împotriva cui erau ele îndreptate? Nu mai înțelegea nimic.

– Te va duce Ashley acasă, Cathy, spuse Quentin, întinzându-i

mâna ca s-o ajute să coboare. Eu trebuie să mă grăbesc să-i ajung din urmă pe oamenii mei și să ne întoarcem la Plymouth

– Te rog să fii atent pe drum, îi aminti ea cu un aer serios. Încă mai sunt porțiuni cu polei și se poate face foarte ușor un accident!

Acum, se găsea între cei doi și Quentin o ținea în continuare de mână. Deodată, el se aplecă și o sărută frățește pe obraz.

– Îți promit să fiu foarte atent, Cathy, fie și numai pentru a avea din nou plăcerea de a te vedea.

O conduse până la mașina fratelui său și avu grijă ca ea să-și pună centura de siguranță înainte să se despartă de ea. Lui Cathy îi păreа foarte rău că era condusă acasă de Ashley și nu de fratele lui. Acesta ar fi fost o companie mult mai plăcută. Din nefericire ...

Gemenii își luară rămas-bun și Ashley se așeză la volan. După fața lui, Cathy își dădu seama că încă era supărat pe ea. De fapt, observase că acesta își schimbase complet comportamentul din clipa în care se aflase în prezența lui Quentin. Cu o zi mai înainte, păruse mult mai amabil. Ar fi fost bine dacă juca un rol de compoziție menit să – impresioneze pe proprietăreasa lui.

– Mâine dimineață începi programul devreme?

Spărgând tăcerea, vocea lui o aduse brusc la realitate și fu ușor tulburată de blândețea acesteia, care contrasta cu seriozitatea trăsăturilor feței lui și cu observațiile lui de mai înainte.

– Nu, slavă Domnului! Încep după ora zece!

El coti brusc și o luă pe strada Vandyke Crescent râzând ușor.

– Perfect! Asta înseamnă că vom avea parte de o noapte bună de somn.

– Fiecare în dormitorul lui, bineînțeles! spuse ea cu un aer foarte amuzat.

Capitolul 3

Poate că de fapt nu era chiar atât de nesuferit, își spuse ea vârând cheia în broască. Îi deschisese și îi aprinsese lumina în garaj, după aceea alergase spre veranda pe care dădeau cele două uși ale lor, dar ea abia își scosese cizmele, că el o și ajunse din urmă.

– Totul e în regulă? o întrebă el scotocindu-se în buzunare după trusa de chei.

– Da, răspunse ea. Vă mulțumesc că m-ați adus acasă.

– Mi-a făcut plăcere, deși eu nu sunt decât un jalnic înlocuitor al fratelui meu.

Împinsese ușa, intră la el în apartament și peste o secundă ieși brusc afară.

– Cheia dumneavoastră! Am trecut pe la agenție pe la prânz ca să rezolv ultimele formalități și mi-au înapoiat-o pe a lor. Ți-o dau dumitale. Trebuie să faci câte o mică inspecție din când în când.

Ochii lui întunecați erau plini de ironie, în timp ce o privea intens.

– Am s-o agăț aici, pentru cazul în care o s-o pierdeți pe a dumneavoastră, îi răspunse ea. Dar nu doriți să beți un ceai fierbinte? spuse ea prostește, enervată fiind atât de purtarea lui, cât și de treaba în sine.

Își mușcă repede buzele. De ce spusese așa ceva? Făcuse la fel ca domnișoara descrisă atât de bine de către Quentin! Din păcate, nu vedea nicio modalitate prin care să-și ia vorba înapoi, cu atât mai mult cu cât pe buzele lui apăruse un zâmbet încântat.

– Cu plăcere, se grăbi el să accepte. Numai că de data asta te invit eu pe dumneata.

– Oh! Dar e cam târziu, nu-i așa?

El se încruntă cu un aer ironic.

– Desigur, dar ce ne pasă, din moment ce nu trebuie să ne gândim decât la persoana noastră?

– Mă duc sus să bag în priză pătura electrică, se grăbi ea să îngaime ca să bată în retragere, cât mai repede posibil. Aveți lapte și cafea?

– Am tot ce trebuie! Vino când vei fi gata!

Tânăra nu reuși să înțeleagă de ce socoti necesar să se pieptene și să se fardeze din nou la ora aceea. Probabil pentru a câștiga timp și a-și recăpăta încrederea în ea.

După ce bătu ușor la ușă, intră în apartamentul care i se păru supraîncălzit. Își aminti însă că Ashley venea din Africa și că nu avusese timp să se obișnuiască din nou cu asprimea iernilor englezești.

El apăru în pragul bucătăriei și îi făcu semn să intre în salon.

– Simte-te ca acasă! îi spuse. Scuze, de fapt chiar ești acasă la dumneata.

Când intră în încăperea uriașă pe care o cunoștea atât de bine, Cathy avu o strângere de inimă. Se așeză pe canapea cât mai departe de calorifer, deoarece avea deja obrajii roșii, și privi în jurul ei, așteptându-se aproape să vadă papucii tatălui ei lângă fotoliul lui preferat și care se aflau mereu în același loc.

Era vremea Crăciunului și era pentru prima oară în care era singură cu această ocazie, fără rude, fără mama ei și cu un străin în casă.

Și totuși când Ashley apăru împingând o măsuță cu rotile, simți o deznădejde profundă. E adevărat că se găsea într-un apartament necunoscut în prezența unui străin, dar atunci când acesta îi turnă cafeaua din cafetiera lui nou-nouță și când o întrebă dacă dorea zahăr sau frișcă, descoperi că ochii lui căprui exprimau o înțelegere totală.

– Aveți tot ce vă trebuie? se interesă ea din politețe, amintindu-și că avea anumite obligații față de noul ei locatar.

El se așeză în fața ei, în fotoliul mamei sale, foarte aproape de calorifer.

– Da, mulțumesc. S-ar putea să-mi mai lipsească ceva lucruri, dar le voi cumpăra în zilele următoare. Trebuie lăsată pasărea să-și amenajeze cuibul, nu-i așa? Mă simt deja foarte bine aici, ca acasă la mine.

Îi aruncă peste masă un zâmbet irezistibil, care trezi în trupul ei o emoție greu de descris.

– Cred că această casă a fost un cămin foarte plăcut, continuă el, și ți-a venit greu să-l împarți.

– Sper doar să fiți fericit sub acest acoperiș, șopti ea încercând să nu-și arate sentimentele.

– Sunt convins că voi fi, dar mi-ar plăcea să fii și dumneata la fel. În viață schimbările sunt inevitabile. Uneori e nevoie de un anumit interval de timp pentru a te adapta la ele. Domnul Fitzgerald mi-a explicat cum stau lucrurile. Dacă am înțeles bine, fratele dumitale voia neapărat să vândă.

Cathy ridică ochii cu un aer provocator.

– Numai pentru că își dădea seama că nu aș fi în stare să întrețin singură o proprietate de mărimea asta. Pe de altă parte însă, n-aș suporta să mă despart de ea. Mi-ar fi practic imposibil să trăiesc în altă parte.

– În ziua de astăzi se întâmplă rar ca oamenii să țină atât de mult la căminul lor! S-ar părea că toată lumea dorește s-o ia din loc și să colinde universul.

El dădu din umeri.

– Atracția necunoscutului. Uneori e mai ușor, nu-i așa?

– Poate pentru unii, dar nu pentru mine, îi răspunse ea cu convingere. Ce v-a determinat să plecați în Africa, domnule Reeves?

– Zâna Cathy! exckamă el izbucnind în râs. E posibil să nu am nici farmecul și nici umorul lui Quentin, dar nu fac parte din categoria pisălogilor ca să-mi vorbești cu "domnule". Te rog să-mi spui Ashley.

– Dacă ții neapărat ...

– Da, țin, măcar în afara spitalului, dar tu cunoști obiceiurile de acolo mai bine decât mine. De fapt, mi-ai spus că nu sunt așa cum te așteptai. Ai fi preferat să-ți împarți casa cu una din colegele tale, de exemplu?

– Nu, spuse ea fără nicio ezitare. Dimpotrivă. Ne gândeam – dar cine anume, ea sau Ivor și Roselyne? – mă rog, continuă ea, ideea

de a aduce aici pe cineva de la Gide sau din mediul medical nu părea prea bună. Mă gândeam la o pereche mai în vârstă.

– Îmi pare rău. Cred că ai fost dezamăgită atunci când m-ai văzut!

– Nu are importanță. Din oment ce domnul Fitzgerald consideră că persoana ta e cea mai potrivită și dacă tot ești aici ...

– N-o să mă dai afară, încheie el cu un aer amuzat.

– Oricum, hotărârea asta nu mă privește pe mine. Pentru asta ne-am luat un agent imobiliar. Pentru a scăpa de toate formalitățile și de partea neplăcută a lucrurilor.

– De ce vorbești la plural?

– Este vorba despre fratele meu și soția lui. La ei trebuia să mă duc să-mi petrec Crăciunul.

– Ai fi putut să pleci azi. Acum drumurile au fost deszăpezite. E adevărat însă că s-a anunțat un al doilea val de frig și zăpadă în următoarele patruzeci și opt de ore.

– Da, și pentru că am anulat plecarea, nu voiam totuși să schimb planurile mele și pe ale lor. De altfel, în perioada sărbătorilor e multă distracție la spital. E o atmosferă foarte plăcută.

– Așa este și de fapt acesta este și motivul pentru care m-am bucurat să găsesc un motiv pentru a mă muta aici mai devreme!

– Decât să mergi în Teneriffe? spuse ea ușor ironică.

El se posomorî brusc și își îndreptă atenția spre ceașca de cafea, părând căzut pe gânduri. Apoi, amintindu-și de prezența ei, o privi din nou cu un zâmbet evaziv pe buze.

– Acum sunt cam obosit ca să pot călători ...

Cathy bănuia că, fără să vrea, îi trezise doctorului amintiri triste. Părea să nu-i placă să vorbească despre Africa și, după tăcerea care

se lăsă după acea observație, înțelese că acesta simțea nevoia să rămână singur. Se ridică brusc de pe scaun.

– S-a făcut târziu. Sper că fratele tău i-a ajuns din urmă pe oamenii lui.

Se ridică și Ashley de pe fotoliu.

– Cu siguranță. Îmi cer scuze că nu sunt un partener de discuție la fel de strălucit ca el, dar eu nu prea ies în lume. De altfel, ce face el nu e decât o spoială, Cathy. Nu te lăsa păcălită ca să nu te arzi. Militarii sunt uneori periculoși!

– Nu văd cum ar putea s-o facă, îi răspunse ea cu o oarecare răceală. Fratele tău și oamenii lui au fost drăguți și ne-au ajutat să împodobim secția, ca să putem oferi bolnavilor noștri un Crăciun adevărat și pentru asta le suntem foarte recunoscători.

Ashley își vârî mâinile în buzunare și o conduse până pe verandă. După aceea așteptă ca ea să se întoarcă la ea în apartament, își urară noapte bună și închiseră amândoi ușile.

În timp ce se demachia în fața oglinzii, Cathy își trecu în revistă impresiile din ziua aceea. Dintre cei doi Reeves, Quentin era cu siguranță cel mai expansiv, deși Ashley când nu era geamănul său de față, se dovedea a fi mult mai comunicativ. Tânăra se întreba care putea să fie motivul. Acesta era seducător, inteligent și competent, atunci de unde acea rivalitate ascunsă sub niște complexe false? Oare avusese loc în trecutul lor un eveniment care îi învrăjbise?

În orice caz, nimic din purtarea lui Quentin nu lăsa să se creadă că simțea o anumită ostilitate față de fratele lui. Totul venea de la acesta din urmă care avea mereu un cuvânt ironic pe buze când era împreună cu Quentin, ca și cum acea exprimare agresivă îl împiedica să folosească o altă formă de violență. Și acum insinuase

că acesta nu era demn de încredere. Cel puțin în ceea ce le privea pe femei, dacă înțelesese ea bine. Oare voise s-o pună în gardă? Își dăduse seama că farmecul și manierele lui de ofițer nu o lăsaseră rece pe tânără? Era un mister ...

A doua zi dimineață, Cathy dormi cu o oră mai mult decât de obicei, dar plecă destul de devreme la spital. Pe drum se opri să cumpere ziarul și să-l roage pe băcan să-și continue livrările, după care mai făcu câteva mici cumpărături pentru doamna Hubbard, vecina din fața casei ei.

Vremea era geroasă și uscată și bătea un vânt rece care o pătrundea până la oase, deși își pusese un palton gros. Ridică ochii spre cerul înnorat și își aminti că era așteptat un al doilea viscol puternic.

Înfășurându-și mai strâns paltonul în jurul trupului, Cathy grăbi pasul. Va sta mai mult timp de vorbă în seara aceea cu pensionarii din strada Vandyke Crescent, dar deocamdată se grăbea să ajungă la Gida unde urma să se ia o hotărâre crucială în legătură cu soarta lui Marty. Și în timp ce-și vedea de drum, se surprinse întrebându-se dacă doctorul Mandeville – alintat Ossy – își va face astăzi vizita în secție și în special dacă acesta va fi însoțit de Ashley.

Parcă era o veșnicie, își spuse ea, de când niciun bărbat nu avusese prioritate în gândurile ei față de profesorul de pediatrie. Și acum erau deja doi! Tandrețea și admirația pe care le simțea pentru Ossy erau ținute secrete, ascunse în adâncul sufletului său, sentimentele ei intensificându-se în cursul celor doi ani de colaborare cu el.

Bănuia însă că mai multe dintre colegele ei o bârfeau pe la spate, în special acum, când se știa că soția lui Oscar Mandeville

suferea de o boală lungă și necruțătoare. Cei doi formau o pereche nemaipomenită, dar nu aveau copii. De aceea erau și cei mai darnici sponsori ai spitalului Gida.

Dar deși Cathy nu mai putea de dragul lui Ossy, ținea foarte mult și la soția acestuia și era adesea primită în casa lor. În această privință, îl suspecta de altfel pe Ossy că încerca să-i prezinte o partidă bună care să-i fie pe plac. Cu toate astea, trecuseră mai multe luni de când nu mai fusese invitată la ei și de când n-o mai văzuse pe doamna Mandeville. Totuși, anunțul plecării în Elveția părea să dovedească o ameliorare a stării de sănătate a femeii, ceea ce o bucura imens pe Cathy, care ardea de nerăbdare să vină Crăciunul și să o poată revedea cu ocazia petrecerii de la Gida.

Când ajunse în fața gardului spitalului, o mașină lungă de culoare gri-metalizat, pe care ea o recunoscu ca fiind a lui Ashkey, o depăși. Nici nu apucă să intre în hol, că el o și ajunse din urmă.

– Fată rea ce ești! o certă el zâmbind. Ai fi putut să vii cu mine! Te-am așteptat. Te-am auzit coborând, dar până să ies din casă, tu dispăruse-și deja.

– Am trecut pe la o vecină s-o întreb dacă are nevoie de ceva și m-am oprit și la doamna Collins. Acestea sunt niște doamne în vârstă și singure și mă ocup puțin de ele. De altfel, îmi place să merg pe jos. Oricum, îți mulțumesc!

– Ești independența personificată! spuse el supărat și plecă.

Asta era exact lucrul de care se temea și pe care ar fi vrut să-l evite! Cineva care să-i supravegheze fiecare mișcare și căruia să nu-i poată ascunde nimic. Cineva care să o cunoască ceva mai bine și care să-și închipuie că are obligații față de ea! Să-l ia naiba pe Fitzgerald! De ce nu-i respectase indicațiile? Se trezise acum pe cap

cu acest Ashley Reeves care se dovedea a fi nu numai deranjant, dar cu care mai trebuia să și lucreze. Îi precizase totuși exact ce voia! Asta-i culmea!

În plus, mai era și fratele lui, îi șopti o voce la ureche. Quentin îi plăcuse încă de când îl văzuse. Bineînțeles că asta nu era decât o primă impresie și la douăzeci și cinci de ani ai ei avea destulă experiență și bun-simț ca să știe că nu te poți îndrăgosti lulea de un domn care a avut norocul să te distreze și să te tulbure. Cu atât mai mult cu cât Ashley o tulbura aproape la fel de mult. Dar asta se întâmplase pentru că el era medicul secției sale și în același timp chiriașul ei, decretă ea hotărâtă. Un chiriaș de care s-ar lipsi bucuroasă.

Biroul era gol atunci când intră, pentru a se schimba de haine. Abia terminase de încheiat nasturii bluzei, când auzi o voce în spatele ei. Era Nicky, supraveghetoarea de noapte.

– Bună dimineața, Cathy! Cum te simți pe frigul ăsta? exclamă ea.

– Bine! S-ar părea că va mai ninge și azi, dar cine se poate plânge de așa ceva? E doar Crăciunul!

Nicky protestă.

– Faptul că ție îți convine nu înseamnă că toată lumea e mulțumită! Zău, Cathy, cum poți să preferi să-ți petreci sărbătorile la spital decât la fratele tău? Doar dacă nu vrei să-i furi un sărut lui Ossy sub o crenguță de vâsc!

– Ai ghicit! îi răspunse Cathy râzând. De fapt însă am și uitat să-l comand. Ținusem totuși să-l aduc eu!

– Să fim serioși, glumi prietena ei, tu nu ai nevoie de un pretext atât de ieftin ca să te lași cucerită de cineva! Știu că bărbații galanți

stau roi în jurul tău. Ce s-a întâmplat de exemplu cu chirurgul acela american care seamănă leit cu Robert Redfort?

– S-a întors în Texasul lui natal, draga mea și n-am regretat deloc. De altfel, el nu căuta decât o aventură trecătoare și, oricum, nici nu îndrăznesc să-mi imaginez ce ar fi crezut Ivor! În plus, după aceea am avut altele pe cap, adăugă ea încruntându-se brusc.

Nicky o privi cum se cocoață pe masă și își încrucișează picioarele lungi.

– Da, desigur, șopti ea cu un aer compătimitor, n-ai avut o viață prea ușoară. Dar uite, imediat după Crăciun organizez o mică petrecere la părinții mei. Contez pe tine! Vor fi încântați să te vadă!

– Tu nu?

– Oh, nu spune prostii ...

Deodată, figura zâmbitoare a lui Nicky încremeni când se uită spre ușă.

– Bună dimineața, domnule Reeves.

Cathy sări de pe masă, în timp ce Ashley Reeves intră în birou cu pași hotărâți.

– Scuzați-mă că v-am întrerupt conversația, domnișoarelor, spuse el pe un ton ironic, dar cred că aveți un nou pacient pentru mine. O fractură de craniu, nu-i așa?

– Da, ne-a fost adus aseară, răspunse Nicky.

– Și de ce n-am fost anunțat imediat?

Nicky rămase câteva clipe fără grai. Nu era obișnuită cu un comportament atât de aspru și ostil. Ca și Cathy, ea era una dintre cele mai competente angajate și stabilise cu o seară în urmă, de acord cu stagiarul secției, că pe moment, odihna constituia cel mai bun tratament care trebuia aplicat rănitului.

– Nu am ...

– Pe viitor așa să faceți, i-o reteză Ashley hotărât. De altfel, dacă tot sunteți amândouă aici, profit de ocazie să vă aduc la cunoștință că doresc să fiu anunțat zi și noapte despre orice internare mai gravă. Și acum vă rog să mă duceți la el.

– Mă duc eu, Nicky, interveni Cathy. Acum eu sunt de serviciu și tu ai de întocmit raportul.

– În cazul acesta ar fi fost mai bine dacă nu pierdeai timpul stând la taifas! spuse Ashley plin de aroganță. Îți mulțumesc, domnișoară Blain, dar prefer ca supraveghetoarea care l-a internat să-mi explice despre ce este vorba.

Perdaful fusese atât de aspru, încât cele două infirmiere simțiră că se sufocă și nu găsiră ce să-i răspundă. Cathy nu putu decât să se uite cu un aer țâfnos cum Ashley Reeves dispare pe coridor, urmat de Nicky care era la fel de furioasă ca și ea.

Cathy se duse apoi imediat în sala de tratamente pentru nou-născuți, unde se agitau numeroase stagiare și asistente.

Catherine Hunter stătea aplecată deasupra pătuțului lui Marty.

– Cum se simte în dimineața asta? se interesă Cathy.

– Se pare că nu mai vomită.

– Da, dar cât va dura asta? întrebă Cathy neîncrezătoare. Eu am impresia că trebuie tratat cu mai multă răbdare și blândețe atunci când e hrănit. Mă întreb dacă nu cumva mama lui are tendința de a-l brusca și a-i transmite astfel îngrijorarea ei. În orice caz, ocupă-te tu de el azi, eu s-ar putea să am prea mult de lucru. Dar cum apare o problemă, te rog să mă anunți.

Cathy mai rămase o vreme lângă micii ei pacienți, apoi se duse din nou în birou unde o găsi pe Nicky foarte nervoasă și stând parcă

să explodeze.

– Domnul Reeves cere o encefalogramă și o ecografie! o anunță ea cu voce exasperată. M-ar mira foarte tare să se poată înțelege cu Ossy, mai adăugă ea ceva mai încet. Pare foarte plin de el!

– Așa e la început, spuse Cathy făcând o tentativă de împăcare. Trebuie să-i arătăm că suntem cu toții foarte mulțumiți de felul în care stăpânește lucrurile. Dat fiind că a călătorit mult, probabil că e convins că știe totul.

– Bine că nu suntem toți ca el, bombăni Nicky. Acum vreau să-mi termin raportul.

Cathy o părăsi și se duse la pătuțul lui Paul Newton, noul lor pacient. Încă nu-și recăpătase cunoștința, dar ea îi liniști pe părinți înainte să-l dea pe mâna radiologilor. Încă nu ajunsese în salonul principal, când telefonul sună pentru o urgență. Fu anunțată sosirea a doi băieței care căzuseră de pe tobogan și a unei fetițe care-și strivise degetele într-o ușă.

– Dar de ce nu i-ați dus la secția de ortopedie? se miră ea.

– Nu mai au locuri și au crezut că v-ar plăcea să aveți toți copii împreună pentru Crăciun, îl auzi ea răspunzându-i pe un medic stagiar, un oarecare Craig Murray. În plus, de ce te plângi? o ironiză el. Tu ești cea care ai ales să-ți petreci Crăciunul aici. Dar vom încerca să compensăm cumva acest gest. Așadar, la mine sau la tine?

– Vezi-ți mai bine de bolnavii tăi! îi răspunse ea cu umor. N-am chef să vină familia acestora și să se plângă de neseriozitatea ta, scumpule.

– Foarte bine, am prins mesajul, dar sper că vei cadacsi măcar să participi la petrecerea noastră de Crăciun!

Cathy izbucni în râs.

– Nu și dacă te vei purta așa cum merge vorba despre tine!

– Simt că ți-am stârnit curiozitatea. Atunci ne-am înțeles, o să vii și tu, fie și numai pentru a vedea dacă realitatea nu depășește cumva legenda!

Atunci când Ashley Reeves intră ca o vijelie în birou, ea încă zâmbea la amintirea acelor vorbe.

– S-au terminat consultațiile? se interesă el cu un aer preocupat.

Apoi, dându-și seama că tânăra părea foarte veselă, se uită la ea curios.

– Ce te-a făcut să râzi?

Ea se înroși imediat la față când îi văzu privirea pătrunzătoare.

– Nimic, absolut nimic, îngăimă ea pe un ton jenat. În ceea ce-l privește pe Paul, încă nu am primit rezultatele.

– Bine, mă duc să mă interesez la fața locului.

Ei i se păru că el era pe punctul de a pleca, dar acesta se răzgândi, se răsuci spre ea și o ciupi ușor de obraz.

– Ești sigură că nu vrei să-mi spui ce te amuza atât de mult?

Acest gest total neașteptat o surprinse. Cine și-ar fi închipuit că el ar fi avut chef de glumă, mai ales după ce fusese atât de prost dispus de dimineață?

– Nu, nu vreau.

Și își îndreptă atenția spre lista de materiale medicale care se afla în fața ei și pe care se uita în momentul în care intrase el în birou. El bombăni ceva ce ea nu înțelese și ieși rapid.

Dimineața trecu într-un ritm infernal și abia după masa de prânz se întoarse Cathy la căpătâiul lui Marty.

– Mă întreb dacă va fi lăsat să-și petreacă Crăciunul în familie, îi spuse ea infirmierei cu îngrijorare.

– Am impresia că ție ți-ar plăcea mai mult să-l păstrezi lângă tine, îi răspunse aceasta zâmbind.

– Recunosc că m-am atașat de el, dar părinții vor să-l ia acasă și e normal să fie așa.

– Domnul Reeves vrea să-l opereze, o anunță Catherine.

Cathy se încruntă.

– Ossy știe ce cred eu, spuse ea cu un aer bosumflat.

– Și sunt convinsă că va ține cont de părerea ta, o asigură Catherine.

Cathy se întoarse în biroul ei cu un aer abătut. În sfârșit venise vremea să-și întocmească raportul și să plece acasă. Se opri la vecinii ei pentru a le da cumpărăturile și se simți extrem de ușurată atunci când ajunse în salonul ei liniștit.

Afară începuse să bată vântul și la orizont se buluceau nori negri. Își stăpâni un fior și fu bucuroasă că se găsea la căldură acasă, în timp ce se anunța o furtună puternică.

Și pentru că acum era sigură că-și va petrece Crăciunul aici, se hotărî să agațe câteva ghirlande și să-și instaleze bradul din plastic în mijlocul salonului, după care se cufundă într-o cadă cu apă fierbinte și parfumată, unde lenevi multă vreme.

Tocmai ieșise de cinci minute din cadă, și-și spăla părul în chiuvetă, când deodată se stinse lumina.

– E pană de curent, bombăni ea. Asta îmi mai lipsea!

În cele din urmă reuși să se clătească totuși de șampon, bucurându-se că apartamentul era bine încălzit. Vor trece multe ore până ce acesta să apuce să se răcească. Înfășurată într-un halat de casă gros și purtând o pijama matlasată, trase perdelele de la fereastră ca să se folosească de lumina lunii. Își aminti apoi că avea

niște lumânări în dulapul din bucătărie.

Le luă, le aprinse, dădu drumul aragazului și se pregăti să aștepte, ghemuită pe canapea, să se întâmple ceva. Fără curent nu putea să facă nimic, decât să se vâre în pat.

Deodată, în timp ce se gândea la evenimentele obișnuite ale vieții și la nesiguranța confortului modern, auzi bătăi în ușă. Cine putea să fie la ora aceea? Poate doamna Hubbard? Sau domnul Collins? Or avea nevoie de ceva?

Luă o lanternă și coborî cu atenție scara.

– Da, cine este? se interesă ea.

Capacul de la cutia de scrisori se ridică și în deschizătură apărură două degete.

– Eu sunt, Ashley. Totul e în regulă, Cathy?

– Da. Mă duceam la culcare.

– Te rog să fii amabilă și să-mi deschizi, îi spuse el pe un ton grăbit. Am o problemă!

– Bine ...

Extrem de enervată, trase zăvorul și el intră imediat, după care se uită la ea din cap până-n picioare.

– Scuză-mă, șopti el cu vocea lui frumoasă și gravă, voiam să mă asigur că totul e în ordine și ... să împrumut o lumânare, în cazul în care ai una în plus.

Ea se răsuci pe călcâie, rotindu-și poalele halatului de casă.

– Ar fi mai bine să urci! îi spuse pe un ton arogant.

Nu-i stătea în caracter să se poarte așa, dar de când se pricopsise cu acest chiriaș, ales cu atâta grijă de către Fitzgerald, nu mai avea nicio clipă de liniște!

Capitolul 4

După modul în care Cathy urcă scările și deschise ușa de la palier, ar fi trebuit să fii debil mintal ca să nu-ți dai seama că ea era nervoasă în ultimul hal. El veni după ea fără să scoată niciun cuvânt și îi ținu lanterna în timp ce scotocea prin dulapul din bucătărie după cutia cu lumânări nou-nouță care știa că se află undeva, pe un raft.

– Îmi pare rău, Cathy, șopti el blând. Știu că te deranjez. Uite ce e, o să încerc să mă descurc într-un fel sau altul ...

– Dar nu, te rog, îi răspunse ea pe un ton glacial. Sunt convinsă că mai am un pachet, trebuie doar să-l găsesc!

Se aplecă mai mult, scoase pe podea o mulțime de produse pentru curățenie și continuă să scotocească pe un raft. Ashley se aplecă și luă de jos un pachet pe care-l studie cu calm.

– Ceară de albine parfumată cu lavandă pentru înfrumusețarea mobilei tale, citi el pe un ton ironic. Nu știam că există așa ceva, ca și majoritatea celorlalte comori ale tale, de altfel.

– Nu există nicăieri altundeva decât pe Vandyke Crescent, îi răspunse ea cu asprime în glas.

După ce intră aproape cu totul în fundul dulapului, ieși deodată afară, victorioasă.

– Le-am găsit! exclamă ea. Ți-am spus eu că am!

Se ridică în picioare și se întinse puțin, simțindu-și mușchii blocați după acel număr de acrobație. Ashley se uită la ea.

– Nu-mi închipuiam că ești atât de maniacă, încât să devii colecționară de produse de curățenie! observă el fără s-o scape din ochi.

– Stai liniștit, e vorba numai despre o amintire sentimentală. Știi foarte bine că nu le voi folosi niciodată, dar au fost cumpărate de mama și nu m-am putut hotărî să le arunc.

El se apropie de ea și îi ridică bărbia spre el.

– Să n-o faci, îi șopti. Îmi place la nebunie mirosul de ceară. S-ar putea ca într-una din zile să vin să împrumut o cutie de la tine. Mă bucur că ai găsit aceste lumânări. Dacă vom fi nevoiți să rezistăm unui asediu, o să-ți prindă bine să le ai la îndemână.

– Nu cred că se va întâmpla așa ceva. Poți să le iei. Mâine o să cumpăr altele.

– Nu, nici nu se pune problema. O să le înlocuiesc eu. De fapt, ca să fiu sincer, obișnuiesc să mă lipsesc de lucrurile pe care nu le am. Am jos un felinar. Am urcat numai ca să mă asigur că ești bine.

– Poftim? M-ai lăsat să întorc dulapul cu susul în jos, la ora asta știind că era total inutil? exclamă ea furioasă la culme.

De nervi, trânti brusc cutia în chiuvetă și se aplecă să pună la loc toate obiectele care zăceau pe podea.

– În cazul în care nu știai, scumpo, rosti el cu candoare, genul

acesta de felinar merge cu ulei, ier eu nu am așa ceva în casă. În plus, lumânările mi se par mai romantice. Ție nu?

– Nu, nu astăzi, îi răspunse ea cu asprime.

– De ce? Să nu-mi spui că nu-ți place o cină la lumina lumânărilor! Unde e spiritul tău de sărbătoare?

El oftă și o ajută să se ridice.

– În ceea ce mă privește, dat fiind că vin din țările calde, ideea de a petrece un Crăciun cu zăpadă mi se pare foarte romantică, adăugă el zâmbind.

– Cum poți să te simți romantic când ești înghețat de frig? îl întrebă ea cu un aer neîncrezător.

– Dar, draga mea, temperatura de afară n-are nicio legătură cu sentimentele mele sau căldura din inima mea, îi răspunse el pe un ton glumeț.

Cathy se uită în altă parte. El scutură cutia cu lumânări.

– N-o să iau decât una sau două, spuse el.

– Poți să le iei pe toate, mai am și altele! îi răspunse ea.

Apoi, după câteva secunde de tăcere adăugă:

– Vrei să bei o cafea sau un ceai?

– Am crezut că n-o să mă mai întrebi niciodată!

Făcu un pas spre el cu o replică usturătoare pe buze, dar deoarece el o privea cu o expresie ironică și amuzată pe față, se opri brusc.

– Ai face bine să te hotărăști odată! îi spuse încercând să pună o notă de umor în vorbele ei, care nu erau însă deloc manifestarea unei proaste dispoziții.

– Beau ce bei și tu.

– Atunci fac o cafea la ibric.

Ashley puse lumânările pe niște farfurioare în timp ce ea pregătea cafeaua. El fu cel care duse și tava în salon. Destul de repede ea uită cu totul de supărare și observă cu uimire că se simțea bine în compania lui. Doctorul își apropie fotoliul de calorifer și ea se ghemui din nou pe canapea. Razele lunii scăldau încăperea într-o lumină argintie și scoteau în evidență strălucirea covorului de zăpadă care încă acoperea pământul, în timp ce flăcările lumânărilor dansau în semiîntuneric.

– Nu-mi vine să cred că preferi să te afli aici la vremea asta decât în Africa, îndrăzni să spună Cathy după câteva clipe de tăcere.

– Te poți plictisi și de soare, îi răspunse el zâmbind. La un moment dat, acesta poate deveni de nesuportat.

– Locuiai în oraș sau în junglă?

– Câte puțin în ambele locuri. La început lucram într-un mare spital din Johannesburg, dar de noi au nevoie de fapt oamenii de la țară și în special copiii, așa că m-am alăturat unei echipe itinerante care colinda savana africană. E greu să-ți imaginezi că există niște sate atât de sărace și greu accesibile când duci o viață confortabilă în Anglia.

– Confortabilă? îl ironiză ea. În toiul unei furtuni și fără curent electric?

El începu să râdă împreună cu ea, dar treptat redeveni serios.

– Trebuie să știi, Cathy, că m-am obișnuit să trăiesc fără confortul pe care îl oferă civilizația. Fiecare țară și fiecare împrejurare are avantajele și dezavantajele ei.

– Dar de ce te-ai hotărât să te exilezi?

Vreme de câteva clipe el rămase tăcut ca și cum nu s-ar fi simțit în stare să vorbească. Se jucă nervos cu ceașca, după care o puse pe

masă.

– Nu ți s-a întâmplat niciodată să vrei să faci ceva fără un motiv anume?

Cathy văzu la lumina lumânării că era serios și că vorbea mai mult cu el însuși decât cu ea.

– Aș putea spune cu demnitate că am simțit o chemare irezistibilă să fac asta, dar n-ar fi adevărat, cel puțin nu în întregime. Eram interesat dintotdeauna de problemele referitoare la subnutriție și foame în țările din lumea a treia și am fost revoltat să-i văd pe atâția copii murind în Etiopia, așa că am luat rapid o hotărâre.

– Consideri că ai făcut bine? îl întrebă Cathy văzând că el tăcuse. În definitiv, nu se poate ca întreaga omenire să lase baltă totul și să plece în astfel de cruciade la capătul celălalt al lumii.

– Da, cred că pe vremea aceea era singura hotărâre pe care puteam s-o iau.

– Asta înseamnă că n-ai să mai pleci?

El îi aruncă o privire tăioasă.

– Dimpotrivă, spuse el cu convingere. Regret că nu am făcut-o mai devreme și am de gând să mă întorc acolo cât mai repede posibil. Însă viața aceea e una cu totul specială și simțim nevoia din când în când să ne bucurăm din nou de binefacerile civilizației. În plus e nevoie să te ții la curent cu progresele înregistrate în domeniul medical.

– Dar familia ta? Nu te gândești niciodată la ea? Quentin părea foarte mirat că nu-ți petreci Crăciunul împreună cu părinții tăi!

– Deși suntem gemeni, eu și Quentin suntem foarte diferiți unul de celălalt, dragă Cathy, spuse el pe un ton aspru. Nu avem același

mod de a ne trăi viața și prioritățile lui nu sunt și ale mele.

Se ridică în picioare și în clipa aceea se făcu brusc lumină.

– Se pare că ar fi trebuit să mă ridic mai repede de pe scaun. Așadar, nu mai e nevoie să iau lumânările. Voi cumpăra și eu câteva mâine, dar tu ține-le pe astea la îndemână. Nu se știe niciodată ce se poate întâmpla!

Cathy reuși în sfârșit să se dea jos de pe canapea. Ashley se apropie de ea și îi trecu o mână prin păr.

– E încă ud, spuse el clătinând din cap și fă bine să-l usuci înainte să te vâri în pat.

Deși el zâmbea, Cathy observă că sub bronzul de pe față, expresia i se schimbase, ca și cum ar fi simțit o ușoară neliniște, dacă nu chiar tristețe.

El părăsi imediat apartamentul, după ce se asigură că toate lumânările erau stinse – pentru siguranță, îi explică el – și Cathy se trezi brusc singură și melancolică.

Omul acela o punea pe gânduri. Părea preocupat de niște probleme personale și întrebările ei despre Africa îi sporiseră starea de confuzie!

Își mai turnă puțină cafea, după care îi păru rău imediat. Cum va mai putea dormi acum? Stătea întinsă pe covor în fața caloriferului înfoindu-și părul blond cu peria pentru a-l usca și încerca să-și imagineze cu ar fi viața ei și a lui Ashley pe continentul african.

El recunoscuse că se hotărâse foarte repede, își aminti ea. Asta înseamnă că viața lui din Anglia pe vremea aceea nu-l prea mulțumea. Oare se plictisea? Încercase să scape de anumite obligații familiale sau de altă natură? Nu, decretă ea, așa ceva nu-i stătea în caracter. Din câte se părea, el îi spusese adevărul. Suferința

unui întreg popor i se păruse de nesuportat și pur și simplu se oferise voluntar pentru a-și închina viața acelei cauze.

După aceea, nu era de mirare ca el să trăiască în conformitate cu un cod foarte strict de valori pe care destul de puțini oameni puteau să le respecte. Cu toate astea, în ciuda pasiunii lui pentru profesia sa, pe care ea o admira, Cathy era convinsă că seducătorul ei chiriaș era un om trist și dezamăgit. De altfel, pentru a se convinge că așa stăteau lucrurile, nu trebuia decât să-și amintească de cinismul și sarcasmul de care dădea dovadă atunci când se afla în prezența fratelui său.

Quentin, dimpotrivă, era un om deschis și simpatic, avea mintea ageră și era glumeț în compania femeilor. De altfel, Ashley îi atrăsese atenția asupra acestui lucru, ca și cum ar fi fost gelos pe dezinvoltura cu care se purta acesta în societate. În orice caz, un lucru era sigur și anume acela că ei doi aveau o problemă. Și se întrebă de ce Ashley se închisese brusc în el, devenind chiar agresiv, ceva mai devreme. Poate era din cauza părinților lor sau a insulelor Teneriffe? Cine sau ce anume îl determinase pe Ashley să-și ia o slujbă mai devreme, din moment ce Quentin subliniase că insulele Canare ar fi fost o etapă ideală pentru o readaptare la clima și restricțiile din Anglia?

În plus, era surprinzător, își spuse ea deodată, în altă ordine de idei, că la treizeci și cinci de ani niciunul din ei nu era căsătorit.

Se putea spune pe bună dreptate că cei din familia Reeves erau niște bărbați foarte seducători și complecși, hotărî, înainte să se ducă la culcare.

A doua zi dimineață, se trezi devreme, după o noapte relativ odihnitoare, în ciuda cantității de cafea pe care o băuse. Vântul

bătea în continuare, dar cerul se eliberase de nori și era de un albastru strălucitor. Totuși, temperatura rămânea sub zero grade, dacă era să se ia după stratul de gheață care acoperea ferestrele.

O pătură groasă de zăpadă acoperea încă grădinile din jur și deja niște copii se îmbulzeau și se alergau chiuind și bătându-se cu bulgări de zăpadă. Vreme de câteva secunde Cathy își dori să aibă din nou vârsta lor ca să mai poată participa la jocurile și alunecările lor pe derdeluș. Își aminti însă la timp că era deja o infirmieră responsabilă și că pacienții ei aveau încredere în ea la Gida. Dar și ea avea încredere în ei, își spuse ea, înduioșându-se din nou de soarta ei, dacă își petrecea Crăciunul împreună cu ei.

Cu toate astea, trase la loc perdeaua și se hotărî să alunge rapid puseul acela brusc de melancolie. Nu ar fi nici prima, nici ultima care era singură în timpul sărbătorilor de iarnă și cu siguranță, existau oameni care o duceau mai greu decât ea, care avea o meserie, prieteni și avantajul de a fi tânără.

Netrebuind să intre în serviciu decât pe la prânz, avea suficient timp la dispoziție ca să colinde prin magazinele din cartier, dar preferă să se oprească acasă la doamna Hubbard, ca să vadă dacă nu cumva bătrâna doamnă avea nevoie de ceva.

Ca de obicei, aceasta, care se apropia de vârsta de optzeci de ani și se încăpățâna să trăiască mai departe în casa ei, cât încă se mai putea mișca, o primi cu bucurie.

– Intră repede, micuța mea Cathy, afară e foarte frig!

– Nu vreau să stau mult, doamnă Hubbard. Doream doar să mă asigur că totul e în regulă și să vă întreb dacă nu aveți nevoie de ceva. În seara asta mă întorc târziu acasă și îmi voi petrece toată ziua de Crăciun la spital, dar voi încerca să trec pe aici. În plus, vă rog să

mă sunați neapărat acasă sau la locul de muncă, în cazul în care aveți vreo problemă.

– Îți mulțumesc, draga mea, ești foarte drăguță, dar nu-ți face griji. O să stau liniștită la căldurică împreună cu Snudge în fața televizorului.

– Dar cu cumpărăturile cum stați? Aveți tot ce vă trebuie?

– Da, mi s-au livrat ieri proviziile. Sunt mult prea multe pentru mine singură, draga mea, Cathy. Trebuie să mai iei și tu din ele. Vino cu mine la bucătărie.

– Vă mulțumesc, doamnă Hubbord, dar nu am timp. În plus, nu am de gând să vă las fără rezerve. Ce intenționați să pregătiți pentru Crăciun?

– Un pui frumos. În felul acesta Snudge îl va împărți cu mine. Vom fi fericiți ca niște regi amândoi, dar sper că vei găsi o clipă liberă în curând ca să vii să bei cu mine o ceașcă de ceai. Să-mi mai povestești și mie ce se mai întâmplă în lumea medicilor și a infirmierelor. În plus am văzut că acum ai un chiriaș.

– Da. Trebuie să vă mărturisesc că mi se pare ciudat să împart casa cu cineva, dar asta este ...

– În orice caz, mi s-a părut că e un băiat foarte frumos și te vei simți mai în siguranță acum având un bărbat în casă. Îți vei da seama că voi avea dreptate. În ciuda a tot ce crezi tu despre Ivor, să știi că el îți poartă de grijă.

– Aș prefera totuși să se ocupe exclusiv de familia lui, dar e adevărat că în felul lui își face griji pentru fericirea mea!

Mai ales a încasării a jumătate din chirie, își spuse ea. Dar doamna Hubbard nu știa acest lucru și nici n-ar fi crezut așa ceva, pentru că Ivor era preferatul ei. Se apropie de motanul care se lăfăia

pe comodă.

– Deci contez pe tine s-o supraveghezi pe stăpâna ta, nu-i așa, Snudge? îi spuse ea cu un aer glumeț.

Îl mângâie ușor și apoi o șterse repede, lăsând-o pe doamna Hubbard cu cuvintele ei încrucișate și romanele sale siropoase.

Ceva mai încolo, la colțul străzii, trecu prin fața băcăniei cartierului și îi salută pe cei doi tineri care lucrau în magazin în locul părinților lor.

– Crăciun fericit și să ai parte de muncă mai puțină, domnișoară Blain, exclamă cel mai mare dintre ei, Robert.

Având un aspect de june-prim, acesta era o întruchipare a frumuseții masculine, având un zâmbet și o bună dispoziție molipsitoare.

– Îți pun câteva legume deoparte? continuă el. Abia am primit niște salate superbe!

– Și nu uita de vâsc! adăugă, fratele mai mic.

Aceste cuvinte o făcură pe Cathy să se oprească din drum. Se întoarse la ei.

– Bine că mi-ai adus aminte, spuse ea. Eu nu am prea mult nevoie de el, dar am promis să aduc vâsc la spital. În ceea ce privește salata, Robert, îți mulțumesc foarte mult, dar practic voi lua toate mesele la Gida!

Steve îi pregătise deja un mănunchi de vâsc, dar atunci când tânăra scoase portofelul să plătească, amândoi se opuseră cu vehemență.

– Nici nu mă gândesc, spuse Robert foarte hotărât. Primește-l ca pe un cadou pentru bolnavii tăi.

– În schimb, eu aș cere totuși un sărut, interveni Steve râzând.

Cathy fu nevoită să le ofere obrajii celor doi frați spre a fi sărutată, roșie la față de rușine, cu atât mai mult cu cât coada clienților se lungise pe trotuar și toată lumea se uita la scena cu pricina și părea foarte amuzată.

Domnea deja o atmosferă de sărbătoare în cartier, constată ea, când porni din nou la drum de-a lungul străzilor, când auzea vecinii felicitându-se între ei, având brațele încărcate de pachete și alimente și urându-și un Crăciun fericit.

De altfel chiar avea intenția asta, hotărî ea în timp ce intra în curtea spitalului. Pentru început, va înceta să se mai considere vinovată în legătură cu Ivor și familia lui. De fapt, era convinsă că nu le va lipsi absolut deloc, oricât de puternice ar fi fost legăturile afective dintre ei.

Mai erau doar două zile până la Crăciun, dar azi Ossy urma să facă ultima vizită prin saloane și va hotărî care dintre bolnavi avea voie să se ducă acasă pe perioada sărbătorilor, își aminti ea brusc. Ceea ce o duse cu gândul la problema lui Marty.

Catherine avea dreptate. Ca o egoistă ce era, ea voia să-l păstreze pe copil lângă ea. Schiță un zâmbet amuzant. Cu siguranță că aceea era o manifestare a spiritului ei matern! Acum că avea o casă, numai un bărbat îi mai lipsea! Dar îl avea deja, își aminti ea nervoasă. Acesta avea de gând să stea acolo o vreme și îl va însoți pe dragul ei Ossy în timpul vizitelor de la sfârșitul după-amiezii.

Blestemat fie Ashley Reeves, care nu numai că îi tulburase viața, dar îi și invadase spațiul familial și profesional, își spuse ea cu ciudă. Din fericire mai exista și Quentin pentru a răscumpăra ravagiile de neiertat pe care le făcuse acesta și pe care ardea de nerăbdare să-l revadă. Era convinsă că simpla lui prezență îi va lumina Crăciunul.

Când ajunse în biroul ei, Cathy puse imediat vâscul într-o vază mare cu apă rece, până să-și facă timp să-l agațe, și se cufundă în studierea raportului supraveghetoarei de noapte.

Marty dormise bine și nu respinsese niciun fel de hrană de douăzeci și patru de ore, observă ea cu satisfacție. Cât despre cele două pușlamale care căzuseră de pe topogan, aceștia urmau să se bucure de sărbători în familie, deoarece fracturile lor nu erau atât de grave și se vor întoarce curând acasă. Înainte de Revelion, li se promisese părinților lor, disperați.

După aceea timpul trecu foarte repede. Aproape prea repede. Soarele apusese deja și Cathy nu avusese nicio secundă liberă pentru a agăța ramura de vâsc.

Se uită la ceas. Avea cinci minute la dispoziție. Mai rămânea să stabilească unde era mai bine să-l fixeze! Îndoindu-se foarte tare că micii ei pacienți îi vor acorda vreo atenție, alese intrarea în salonul principal, deasupra ușii duble.

Înarmată cu o rolă de scotch, câteva piuneze și un taburet, se apucă de treabă și tocmai se pregătea să se sprijine în mână ca să coboare, foarte mulțumită de ideea ei genială, când, uimită, mâna ei nimeri în gol.

Profesorul Mandeville ținea ușa deschisă larg și în spatele lui se găsea, cine ar fi crezut, dragul de Ashley Reeves în persoană!

– Văd că am ajuns exact la timp, exclamă Ossy întinzând brațele spre ea.

Cathy acceptă ajutorul lui providențial și Oscar Mandeville o cuprinse cu afecțiune de mijloc ca s-o sărute, poate cu un avânt mai mare decât l-ar fi considerat ea necesar.

– După asta mă duc la căpătâiul lui Paul Newton, în timp ce tu

Ashley, te vei bucura și tu de sărutul tău, spuse el după ce îi dădu drumul tinerei, chiar înainte de a se face nevăzut.

În semiîntunericul de pe coridor, nu era ușor să distingă fața chirurgului. Tăcerea și nemișcarea lui dădeau de înțeles că el dezaproba totuși acel acces de familiaritate. Cathy își strânse inutil cordonul bluzei, simțindu-se extrem de stânjenită, și se pregătea să lanseze o glumă referitoare la frivolitatea medicilor, când deodată el o luă prin surprindere și o trase brusc spre el, o strânse la piept și o sărută cu o patimă nebănuită.

Tinerei i se tăie răsuflarea. Simțea că se sufocă și capul i se învârtea în timp ce mâna rămasă liberă încerca să se elibereze din îmbrățișarea lui. Dar Ashley pusese stăpânire pe gura ei și nu părea hotărât să renunțe așa ușor. Deoarece nu se afla într-o poziție favorabilă luptei, în cele din urmă Cathy nu-i mai opuse rezistență.

Capitolul 5

Atunci când Ashley binevoi să-i dea drumul, primul lucru pe care-l făcu Cathy fu acela de a se uita de jur-împrejurul ei, cu fața schimonosită de indignare.

– Stai liniștită, nu ne-a văzut nimeni, șopti el, după care se depărtă de ea cu pași mari.

Cathy îl urmă imediat, știind foarte bine că dacă ar fi așteptat să-și revină, s-ar fi simțit și mai stânjenită.

Din fericire, camera lui Paul Newton era cufundată în semiîntuneric, doar veioza fiind aprinsă. De aceea, până să ajungă înapoi, în biroul ei, Cathy reușise să-și recapete calmul.

– Așadar, draga mea, cum stai cu pregătirile? o întrebă Ossy cuprinzând-o cu brațul pe după umeri.

– Practic totul e gata.

În timp ce vorbea, observă că avea încă buzele umflate și rănite de la sărutul lui Ashley și simți că se înroșește la față. Ce naiba se întâmplase cu Ashley Reeves? Încerca pare să pară mai bun decât

Ossy sau voia să-i arate că putea să se ia la întrecere cu fratele lui?

– Îmi pare rău că nu te-ai bucurat de vacanță, continuă Oscar Mandeville, dar e adevărat că bolnavii noștri au mai multă nevoie de tine decât familia ta. În plus, pot și eu să plec liniștit știindu-te aici și astfel tu și Ashley veți avea ocazia să vă acomodați unul cu celălalt mai bine decât în prezența mea.

El îi zâmbi cu afecțiune, deși la acele cuvinte Cathy strâmbă din nas a neîncredere.

– Și acum, draga mea, să vorbim puțin despre cei pe care credem că trebuie să-i trimitem acasă. Dacă vremea rea va continua, vei avea urgențe până peste cap. Pe de altă parte, nu cred că dacă pacientul stă imobilizat aici este favorizată în vreun fel restabilirea unora din pramatiile noastre. Sunt de părere deci să-i lăsăm să plece, cu atât mai mult cu cât familiile ne cer acest lucru. Astfel toată lumea va fi mulțumită și secția nu va fi invadată de părinți care vin în vizită. Atunci, la treabă! Să vedem cum stau lucrurile mai în amănunt!

Cathy se așeză la locul ei, neîndrăznind să-i arunce vreo privire lui Ashley care, slavă Domnului, se așezase pe scaunul cel mai îndepărtat.

Studiară fiecare caz în aparte și discutară îndelung înainte să întocmească lista cu convalescenții care aveau voie să meargă acasă. Referitor la cazurile ceva mai complicate, ca cel al lui Marty și al micuței Stephanie, se luă hotărârea să le fie oferită șansa de a-și petrece Crăciunul la ei acasă, cu condiția să se prezinte imediat la consult la Ashley, înainte de revelion.

După ce cei doi medici părăsiră încăperea și secția, Cathy observă că nu era decât pe jumătate concentrată asupra muncii pe

care o mai avea de făcut. Sărutul lui Ashley o tulburase profund, și asta era puțin zis!

La puțin timp după aceea, stagiarii veniră să o anunțe că terminaseră de împodobit bradul care gemea acum sub greutatea cadourilor și punguțelor cu dulciuri agățate de crengile lui.

Cathy îi urmă în salonul cel mare, le admiră capodopera și îi trimise imediat să facă repetițiile pentru cor.

Schimbul de tură cu echipa din noaptea aceea dură mai mult decât de obicei și a doua zi de dimineață prima grijă a lui Cathy fu aceea de a anunța familiile pacienților că-și puteau lua acasă copiii.

Imediat după masa de prânz, un cor și o trupă de teatru veniră să-i distreze pe micuții bolnavi, sau mai bine-zis pe cei mai nenorocoși, majoritatea fiind deja plecați la casele lor.

Făcându-se liniște în salonul copiilor, Cathy se duse să arunce o privire nou-născuților, aplecându-se din când în când asupra unui pătuț alb pentru a scoate vreun deget din gură sau să mângâie pe vreunul din ei.

Se duse apoi lângă micuța Stephanie, un copil adorabil, care însă nu suporta să stea în spital.

Când se apropie de pătuțul ei, observă că fetița plângea în hohote.

– Haide, Stephanie, îi șopti ea. Ce ți s-a întâmplat? Știi foarte bine că astăzi te întorci acasă!

Stephanie se ridică în capul oaselor și își încolăci brațele în jurul gâtului ei.

– N-a venit, spuse ea plângând. Mama nu e aici și n-o să vină.

Cathy o lăsă să se mai liniștească puțin, după care încercă s-o consoleze.

– Ssstt, ba da, nu mai fi supărată ... Mama ta se va afla în curând aici, am vorbit eu cu ea la telefon azi-dimineață.

– Atunci de ce n-a plecat încoace imediat?

– Probabil că a fost împiedicată de vremea rea. Conduce mașina?

– Da, dar nu prea des. Tata are mereu nevoie de mașină.

– În cazul acesta, poate că așteaptă să se întoarcă el acasă, așa că vor veni amândoi!

Stephanie aspiră adânc aer în piept, se mai opri puțin din plâns, dar dat fiind că stătea lipită de ea, Cathy simțea că trupul acesteia era zguduit de un tremur nervos.

Era nedrept și greu de acceptat ce i se întâmpla copilei. Deși nimeni nu o spusese pe față, pe deasupra pătuțului fetiței plutea un pericol cumplit. Se așteptau rezultatele anumitor teste mai aprofundate, dar în mod instinctiv, Cathy avea certitudinea că micuța suferea de leucemie. Cu toate acestea, nimeni n-ar fi îndrăznit să sufle vreun cuvânt despre acest subiect în perioada sărbătorilor Crăciunului. După toate probabilitățile, i se va recomanda să facă niște ședințe de chimioterapie, dar ea se temea că un organism atât de plăpând ca al ei nu va reacționa la fel de bine ca cel al unui adult.

– Spune-mi, Stephanie, o încurajă ea, îți vei pune capotelul acela frumos pentru a o întâmpina pe mama ta?

– E o idee foarte bună, domnișoară Blain!

Atunci, tânăra observă cu coada ochiului că Ashley se apropia tiptil de ele. Se aplecă deasupra fetiței și o mângâie cu blândețe pe obraz.

– Ce i-ai cerut lui Moș Crăciun? o întrebă el.

– Un costum de asistentă medicală!

Ridică apoi o privire plină de admirație spre Cathy.

– Atunci când o să fiu mare, vreau să mă fac infirmieră, continuă ea. Dar credeți că o să fiu la fel de frumoasă ca și domnișoara Ashley, domnule doctor?

– Evident! Sunt convins că vei fi cea mai frumoasă dintre toate, o asigură el cu convingere.

– Nu n-aș putea să fiu mai drăguță decât domnișoara Blain! Tata chiar m-a asigurat că nicăieri în altă parte n-a întâlnit o supraveghetoare mai drăguță.

– Sunt sigur că își va schimba părerea atunci când te va vedea îmbrăcată în uniformă! spuse Ashley zâmbind.

Fața copilei se lumină și aceasta îl luă pe medic de mână.

– Vă iubesc aproape la fel de mult ca pe mama și tata la un loc, îi mărturisi ea într-un elan de sinceritate.

Exact în acea clipă sosiră părinții ei și fetița scoase un chiot de bucurie.

Ashley și Cathy se întoarseră spre ei ca să-i salute.

– Atunci, Stephanie, va trebui să te duci să te îmbraci, îi propuse Cathy. Doamnă Holt, vă rog să treceți pe la biroul meu înainte să plecați. Sunt câteva hârtii pe care trebuie să le semnați.

Tânăra plecă imediat, urmată de Ashley.

– Am uitat să-ți spun că ți s-a livrat azi-dimineață un colet mare, o anunță el după ce ajunseră în birou. Deoarece fusese lăsat pe verandă, l-am dus la mine în apartament.

– Mulțumesc! Va trebui să vorbesc cu postașul. Așa am aranjat cu el, să-mi lase întotdeauna coletele pe terasă, deși nu primesc prea des așa ceva.

– Nu are rost să-ți schimbi aranjametele cu poșta! Când ieși azi

de la serviciu?

– Imediat ce termin cu familia Holt.

Cathy se simțea din nou foarte jenată, deoarece în ciuda eforturilor sale, era încă bântuită de amintirea sărutului său. El însă nu păru să observă starea ei de spirit.

– Perfect! Și eu aveam de gând să plec. Vin și eu cu tine. Vino în cabinetul meu după ce-ți termini treaba!

Ea îi mulțumi în șoaptă și el plecă, dorind parcă să evite întrebările stânjenitoare ale soților în seara aceea de ajun de Crăciun.

A doua zi, toată suflarea Gedei era cuprinsă de un val de agitația și Cathy încercă să nu se mai gândească la discuția pe care o avusese cu o seară în urmă cu Ashley în mașină. Acesta îi confirmase diagnosticul referitor la Stephanie. Nu exista niciun dubiu și amândoi fuseseră cuprinși de o stare de profundă tristețe. Atunci când ajunseseră în fața casei cu numărul cincizeci și șase din strada Vandyke Crescent erau atât de abătuți, încât Ashley îi dăduse pachetul de la Ivor fără să-i spună niciun cuvânt și fiecare din ei se grăbise să se închidă în apartamentul lui.

De aceea Cathy se hotărâse ca în ziua aceea să se consacre în întregime copiilor care mai rămăseseră în grija ei și să dea uitării pentru o vremea cazurile dificile precum cele ale lui Marty și Stephanie.

Își petrecu aproape toată dimineață distribuind medicamentele și ajutându-i pe copii să se îmbrace pentru sărbătoarea care urma să aibă loc în curând. După-amiaza fu, mai liniștită, în salonul cel mare desfășurându-se mai multe spectacole date în beneficiul micuților ei pacienți și al infirmierelor care veghind asupra lor, se bucurau și

ele de distracție.

Ninsese toată ziua și de aceea zăpada își pierduse tot farmecul pentru toată lumea, cu excepția celor mai mici, care căzuseră în extaz în fața fulgilor de nea.

Coridoarele erau murdare de noroi și secția de urgență era suprasolicitată ca urmare a producerii unor accidente. De aceea, atunci când echipa de noapte veni să preia schimbul, Cathy se duse să-și ofere ajutorul, gest care fu acceptat cu bucurie de toată lumea.

Din fericire, nu avură de tratat decât niște răni ușoare, pentru majoritatea acestora nefiind nevoie de internare. Dar după ce termină cu pansările, își dădu seama că probabil începuse ajunul Crăciunului. De aceea se duse fuga în biroul ei ca să se schimbe și să-și ia lumânarea pentru procesiune.

Coridoarele deja răsunau de muzica interpretată de coruri, în timp ce șirul de oameni se mișcau încet. În incinta spitalului domnea o atmosferă emoționată în seara aceea, o atmosferă specială care-i mergea la inimă fiecărui medic și fiecărei infirmiere, ca și tuturor nefericiților pacienți ai spitalului.

Gida se mândrea, pe bună dreptate, cu un cor excepțional care era acompaniat de o orchestră la fel de bună.

Tocmai începuseră un nou imn religios când Cathy îi ajunse din urmă în aripa în care se găsea maternitatea. În timp ce continuau să meargă, o voce frumoasă de bariton răsună deodată în spatele ei și înainte să o ia pe primul coridor alăturat, Ashley îi luă lumânarea din mână.

– Îmi dai voie să mă folosesc și eu de flacăra ta?

– Din nou?

În seara aceea Cathy se simțea mult mai bine dispusă chiar și față

de drăgălașul de Ashley Reeves. De aceea îi permise să țină el lumânarea, în timp ce ea întorcea foile cărții de rugăciuni și mergeau unul lângă altul, cântând în cor.

Era aproape miezul nopții când ajunseră în holul unde capelanul spitalului oficie rapid o slujbă religioasă.

După aceea, li se servi un punch fierbinte și niște fursecuri și începură cu adevărat petrecerea, presărată cu sărutări, sub sau în afara crenguței de vâsc și de râsete. Cathy observă însă că oriunde se ducea, apărea și Ashley în preajma ei. Părea cu totul alt om, mai vesel și mai deschis, și părea să se bucure că era prezentat tuturor celor de față.

Rămasă credincioasă obligațiilor sale de serviciu, Margaret Ashley-Brown se plimba printre membri personalului său și împărțea zâmbete și urări.

– Cred că acesta este primul dumneavoastră Crăciun pe care-l petreceți în Anglia de multă vreme, îi spuse ea lui Ashley când ajunse în dreptul lui.

– De patru ani, îi răspunse el zâmbindu-i și el la rândul lui. Trebuie să vă mărturisesc că aproape uitasem de Crăciunul englezesc, dar simt că mă voi bucura foarte mult de cel de anul acesta.

Și, cuprinzând-o pe Cathy cu brațul după umeri, ținu să precizeze:

– Cu atât mai mult cu cât Cathy a avut amabilitatea să mă ia sub vraja ei protectoare.

– Atunci e perfect! îi răspunse Margaret făcându-se că nu vede uimirea de pe fața supraveghetoarei sale. Sunt sigură că e încântată să aibă pe cineva acum, după ce a fost nevoită să-și anuleze vacanța!

Acestor vorbe Cathy ar fi dorit să-i dea replica în mod deschis, dar era noaptea de Crăciun și Margaret nu avusese intenții rele atunci când rostise acele observații. Se abținu așadar de la orice comentariu.

În cele din urmă, petrecerea se termină și participanții începură să se împrăștie pe la casele lor.

– Așteaptă-mă la intrarea principală când vei fi gata de plecare, îi spuse Ashley. Mă duc să-mi iau paltonul și te conduc acasă.

Când se întoarse în birou, o găsi acolo pe Nicky umplând cu bomboane și ciocolată uriașele șosete care urmau să fie agățate de pătuțul fiecărui copil.

– Ce noroc ai să joci rolul de Moș Crăciun! exclamă Cathy râzând. Mi-aș dori tare mult să schimb locul cu al tău!

– Poți s-o faci dacă ții atât de mult! N-o să mă supăr!

– Nu, mulțumesc! E mai bine să apuc să dorm câteva ore dacă vreau să fiu în formă mâine dimineață.

– Cu ce pleci, cu taxiul?

– Nu, mă duce Ashley Reeves cu mașina.

– Am înțeles! exclamă Nicky zâmbindu-i ironic. Știu că el nu prea obișnuiește să stea la spital până târziu. Nu cumva are de gând ceva?

– Ce limbă ascuțită ai, Nicky! Pur și simplu a vrut să participe la seara de ajun și să-i cunoască pe oamenii de la Gida.

– Să zicem că așa e. Dar trebuie să te grăbești! Nu-l face să te aștepte! Și zi mersi! Nu orice femeie dispune de un bărbat galant care să locuiască chiar cu ea!

Cathy se îndoia foarte tare că avea de ce să se felicite, mai ales în cazul în care toată lumea ar fi început să facă anumite insinuări

referitoare la natura relațiilor lor. Pe de altă parte însă, îi plăcea foarte mult să aibă la dispoziție un șofer atent și devotat în noaptea aceea friguroasă în care continua să ningă.

– La ce oră vrei să te întorci mâine la Gida, o întrebă el înainte să demareze. Pe o asemenea vreme, cred că ar fi mai bine să te duc eu cu mașina.

– Destul de devreme, dar pot să merg și pe jos. Bănuiesc că tu ai alt program.

El dădu din cap în sens negativ.

– Nu, deloc. Vreau să mă întâlnesc cu doamna Mandeville înainte să plece. M-au invitat să iau masa de prânz cu ei la restaurant, dar am refuzat. Îi voi revedea aici și după aceea mă voi întoarce acasă imediat după aceea. Ora nouă îți convine?

Cathy nu reuși să găsească nicio scuză, deși era convinsă că el nu era nevoit să vină la spital devreme, așa că fu de acord.

Atunci când coborî a doua zi de dimineață, după ce dormise doar cinci ore, Ashley încălzise deja mașina și îi ținea portiera deschisă.

– Crăciun fericit, Cathy, îi spuse el în timp ce ea se pregătea să ia loc pe scaun. După care o cuprinse cu brațul și o sărută cu patimă.

– Dar nu am avut vâsc! protestă ea furioasă, atunci când el îi eliberă buzele.

– Nu e neapărat necesar, îi răspunse el privind-o cu un aer amuzat. De altfel, cred că vecinilor tăi le-a plăcut ce au văzut și vor avea ce comenata toată ziua.

– Trebuie să știi că am foarte mare grijă să nu le ofer niciun motiv de bârfă, îi spuse ea cu asprime în glas. De fapt, de aceea ...

– Ești supărată că mă ai pe mine chiriaș, îi suflă el pentru că ea se oprise. Credeam că oamenilor din generația noastră nu le prea pasă de părerea altora, dar mă bucur să văd că fermecătoarea mea proprietăreasă ține la reputația ei ca la lumina ochilor ei frumoși!

Enervată la culme, Cathy luă loc pe scaunul din față. Ashley răzuise gheața de pe parbriz, dar aceasta se formase din nou. Cerul era senin, era un ger de crăpau pietrele și atunci când mașina porni din loc, zăpada scârțâi sub roți.

Când trecu prin fața casei doamnei Hubbard, Cathy se aplecă puțin. Perdeaua bătrânei doamne încă nu fusese dată la o parte, dar dacă din întâmplare ea surprinsese acest schimb de tandrețuri între Ashley și ea, Cathy era sigură că în nici douăzeci și patru de ore toată strada Vandyke Crescent va vorbi despre căsătoria dintre infirmiera de la numărul cincizeci și șase și chiriașul ei.

Era atât de nervoasă, încât avu nevoie de tot drumul spre spital ca să se calmeze și să reziste dorinței de a-l pălmui pe șoferul obraznic.

– Ne vedem mai târziu, îi spuse el fără să pară că n-ar ști ce intenție are ea în privința lui.

Cu toate astea, ea nu-i spuse nimic în timp ce acesta se îndrepta spre căminul medicilor, ci se grăbi să ajungă în biroul ei încălzit.

Secția era foarte animată în dimineața aceea friguroasă și însorită, Moș Crăciun dovedindu-se a fi fost foarte darnic cu micii ei locatari. Unii părinți se înființaseră deja la căpătâiul copiilor lor și coșurile de gunoi gemeau deja de mulțimea ambalajelor mototolite, în timp ce tot spitalul răsuna de strigăte de bucurie.

Această atmosferă sărbătorească se prelungi și după ce veniră doamna și domnul Mandeville. Cathy se juca în sala mare cu o fetiță

internată de curând și tresări în clipa în care auzi vocea lui Ossy în spatele ei.

– Crăciun fericit, draga mea Cathy! îi spuse el în timp ce o ajuta să se ridice în picioare.

Atunci privirea tinerei se îndreptă asupra doamnei Mandeville.

– Crăciun fericit și vouă, le spuse ea foarte repede, în timp ce se albea ușor la față. Și vacanță plăcută.

– Mulțumesc, îi răspunse soția chirurgului, care se apropie de ea ca s-o sărute și să-i dea un pachet legat cu o fundă foarte frumoasă.

Jenată, Cathy îi mulțumi în șoaptă. Nu pentru că era stânjenită de faptul că primise un cadou din partea profesorului și a soției lui, ci pentru că aceasta părea să fi îmbătrânit cu zece ani în câteva luni. Când se ridicase în picioare, Cathy fusese șocată de înfățișarea slăbită și pământie a feței acesteia. Doamna Mandeville slăbise îngrozitor de mult și prima reacție a lui Cathy fusese aceea de a-i întreba care era motivul acelei călătorii în străinătate în perioada aceea a anului, mai ales că era vorba despre Alpii elvețieni, așa cum precizase Ossy atunci când vorbise de față cu Ashley. După părerea ei, Cathy s-ar fi gândit mai degrabă la Arhipelagul Antilelor sau oricare altă destinație din lume în care soarele i-ar fi fost de folos acelei femei bolnave și epuizate.

– Ador Elveția, răspunse doamna Mandeville, deși anul acesta nici nu se pune problema să mă aventurez pe pârtiile de schi! În plus, Oscar avea nevoie de o vacanță. Se va simți mult mai bine la întoarcere.

Ossy schimbă cu soția lui o privire care lui Cathy i se păru a fi una complice, ca și cum cei doi soți ar fi fost deținătorii unui tandru și intim secret referitor la acea călătorie.

Apoi chirurgul se duse la bolnavii lui, în timp ce Cathy și doamna Mandeville se întorceau în birou ca să bea un pahar de vin. Stătură o vreme la taifas. Doamna Mandeville regreta că tânăra nu putea să se bucure de concediu, după care se interesă de noul medic.

– Cum te înțelegi cu Ashley Reeves, o întrebă doamna Mandeville.

– L-ați cunoscut?

– Da, în urmă cu cinci minute. Ce bărbat fermecător! Oscar mi-a spus că e și un bun chirurg. Și mai e și necăsătorit! Va trebui să veniți să luați masa împreună la noi, după ce ne vom întoarce din Elveția!

– Aveți grijă, doamnă Mandeville, protestă Cathy, nu vă țineți de comploturi!

– Dar nici nu am de gând, draga mea, însă deoarece el este chiriașul tău, cred că e mai bine să învățați să vă cunoașteți unul pe celălalt cât mai repede posibil, atât și nimic mai mult!

Cathy își mușcă buzele pe ascuns, preferând să-și păstreze părerea pentru ea, din moment ce aparent Ossy îi voia numai binele lui Ashley. Ea însă începuse să devină din ce în ce mai conștientă de faptul că lucrul de care se temea cel mai mult era pe cale să se producă. Era adevărat că îi plăcea să existe cineva care să o ducă și să o aducă de la spital, dar nu avea niciun chef ca acel individ să devină prea apropiat de ea și ca viețile lor să se suprapună. Cathy era ferm hotărâtă să-și păstreze independența atât de greu cucerită în confruntarea ei cu Ivor.

O duru sufletul atunci când se gândi la Ivor. Oare ce făcea în clipa aceea? Dacă ar fi plecat spre ei, ar fi petrecut împreună un

Crăciun în familie tradițional, un Crăciun de la care nu lipsea niciodată până acum. Rămânea de văzut dacă nu cumva această mult dorită independență nu-i va face o festă ...

Ossy se întoarse ca să-și ia soția și să facă împreună cu ea turul secției. Nici nu ajunseseră aceștia bine pe coridor, când deodată sună telefonul.

– Crăciun fericit, Cathy

Era Ivor! Aproape fără voia ei, ochii i se aburiră de lacrimi și tânăra fu nevoită să facă un efort de voință ca să-și revină și să reușească să vorbească normal cu fratele ei, Roselyne și cu gemenii și să le ureze și ea o zi bună. Dar după ce închise telefonul, lacrimile începură să-i curgă șiroaie pe obraji. Se simțea brusc îngrozitor de singură și nefericită. Amintindu-și însă unde se află, încercă să se calmeze cât mai repede. Să fim serioși, se certă ea, situația nu e chiar atât de tragică! Își suflă nasul, trase aer în piept și tresări în momentul în care îi zări pe Ashley și pe Quentin în cadrul ușii.

Capitolul 6

– Ce ai, Cathy? se interesă imediat Ashley cu un aer îngrijorat.

– N-am nimic, mă simt bine ... Cred că am răcit puțin, îi răspunse ea în timp ce se întreba de ce naiba își făcuseră apariția chiar în clipa aceea.

– Sper că nu te-ai supărat pentru că l-am adus pe Quentin ca să-i viziteze pe bolnavii noștri și să facă turul secției împreună cu mine. De fapt, nu medicul trebuie să taie friptura de curcan la prânz?

– Ba da, așa e, aprobă Cathy trăgând din nou aer în piept pe nas.

– Atunci zic mersi că Mandeville încă n-a plecat, pentru că eu nu mă simt în stare să fac așa ceva!

– Credeam totuși că te pricepi, dat fiind că ești chirurg! interveni fratele său făcând o grimasă ironică.

– Abilitatea mea are o mult mai mare finețe, îi răspunse Ashley pe un ton mai aspru.

– La ce oră se servește masa de prânz? se interesă Quentin,

făcându-se că nu observă sarcasmul geamănului său.

– La ora douăsprezece, astfel ca medicii să se elibereze mai devreme, dar se mănâncă în două ture. Ai de gând să rămâi și tu?

– Da, spuse Ashley. Dar tu când te duci la masă?

– În tura a doua împreună cu toate supraveghetoarele.

– În cazul acesta ne vom vedea la sala de mese.

– Nu, te rog, n-are rost să mă aștepți pe mine!

– Doar nu-ți închipui că ai să scapi așa ușor de noi! interveni Quentin. Am făcut tot drumul ăsta numai ca să te văd!

Acel compliment îi smulse lui Cathy un zâmbet forțat, dar nu găsi nimic de comentat, cu atât mai mult cu cât profesorul Mandeville și soția lui intrau chiar în acel moment în biroul ei. După saluturile și urările uzuale, li s-a alăturat o altă pereche de medici și curând se îndreptară cu toții spre sala de mese unde fusese pusă masa de Crăciun. Domnul Mandeville, cu o bonetă pe cap, încins cu un șorț la brâu și înarmat cu un cuțit uriaș, tăie curcanul cu multă îndemânare, spre marele amuzament al bolnavilor, în timp ce Ashley și Cathy serveau piureul de castane și treceau farfuriile din mână în mână.

După ce masa luă sfârșit, Cathy se asigură că totul era în ordine și că fiecare copil citea sau se juca liniștit înainte de venirea părinților lor și se duse în cele din urmă la Ashley și Quentin, în clubul medicilor, unde se serveau băuturi.

– Vrei un păhărel de vin, Cathy? îi propuse Ashley.

– Unul mic, spuse ea amintindu-și de invitația lui Craig Murray din seara aceea.

Avea o zi lungă dinainte și se bucura să participe la acel cocteil la sfârșitul petrecerii. Deși deocamdată era mai preocupată de

faptul că trebuia să-și facă intrarea în sala de mese împreună cu frații Reeves.

Cei prezenți erau deja numeroși atunci când ajunseseră și evident că toate capetele se întoarseră spre ei. Pentru ca jena lui Cathy să fie și mai mare, unii din colegii ei care păstraseră un loc la masa lor, fură nevoiți să se ridice și să se mai înghesuie puțin ca să se poată așeza toți trei. Se iscă astfel o învălmășeală care nu contribui deloc la buna ei dispoziție. Totuși, când surprinse mai multe priviri ațintite asupra ei, își dădu seama că stârnea invidia mai multor persoane. De fapt era de înțeles. Ashley era extrem de seducător și ocupa un post important în Gida, lucru de care lui Cathy nu-i părea rău. Cu cât va fi cucerit mai repede, cu atât va scăpa mai repede de el. Atunci acesta va părăsi casa de la numărul cincizeci și șase de pe strada Vandyke Crescent și se va muta împreună cu iubita lui. Asta era exact ceea ce voia ea.

Totuși, acest gând o făcu să simtă o înțepătură în inimă. Însă fu servit vinul și comesenii ei se înviorară, așa că nu mai stărui asupra acelui subiect și curând fu acaparată de atmosfera veselă care o înconjura.

Când fu adusă cafeaua, în timp ce Ashley stătea de vorbă cu vecina sa din stânga, o supraveghetoare din secția de consultații, Quentin se aplecă brusc spre ea:

– Am sperat că ești liberă azi, îi șopti la ureche.

Ea simți că se înroșește.

– Credeam că ai venit să-ți petreci Crăciunul cu fratele tău, îi răspunse ea tot în șoaptă.

– Am refuzat mai multe invitații, deoarece am considerat că e de datoria mea să nu-l las singur, dar îți mărturisesc că am un alt motiv

pentru care mă aflu aici: Și acest motiv ești tu.

Starea de jenă a tinerei atinse apogeul, deși în sinea ei era măgulită de faptul că se afla în centrul atenției fermecătorului ofițer.

– Întâmplarea face să nu am nicio obligație în acest sens, îi răspunse ea întorcându-se spre el. Dar aici au loc o mulțime de lucruri și îmi place să rămân alături de copii.

El o privi intens în ochi și se aplecă și mai mult spre ea, acoperindu-i mâna cu a lui pe sub fața de masă groasă.

– În ceea ce mă privește, n-o să-ți ascund faptul că mor de nerăbdare să se termine totul mai repede, îi șopti el cu un aer complice.

Și cum ea se încruntase ușor, se grăbi să adauge, mai seducător ca niciodată:

– Ca să te pot lua cu mine la cină.

Cathy își retrase mâna.

– După ce te vei trezi, vei regreta invitația pe care mi-ai făcut-o, îi șopti ea neavând prea mare încredere în sinceritatea lui.

– Sunt complet treaz, Cathy, dar deși această masă mi se pare foarte simpatică, mi-ar plăcea mai mult să te am numai pentru mine.

Ea îi aruncă o privire prin care îl ruga să tacă. Deși în sală era gălăgie, oricine ar fi ciulit puțin urechea ar fi putut auzi ce spune el.

– În orice caz, sper că vei fi mult mai liberă atunci când vom veni să dăm jos podoabele, insistă el.

Se începuse deja să se strângă masa și numeroși comeseni plecau deja. Cathy se ridică în picioare. În acea situație, insistența lui Quentin o deranja foarte mult.

– Scuză-mă, trebuie să mă întorc în secție, îi explică. Curând va veni ora gustării de după-amiază.

În clipa aceea, Ashley se întoarse spre ea și își împinse scaunul de sub el.

– S-a dat semnalul de plecare? se interesă el.

– Nu, nu pentru tine. Tu poți să mai stai!

El aprobă printr-un semn din cap și se așeză din nou, continuându-și conversația cu vecina lui de masă, în timp ce Cathy plecă în grabă, urmată aproape imediat de Quantin, căruia îi aruncase un "la revedere" pe furiș.

De data asta nu mai pierdu timpul hoinărind pe coridoare, ci se grăbi să ajungă în biroul ei de teamă că n-o urmărească din nou Quentin făcându-i o curte asiduă, ca și până atunci.

Dar de fapt nu asta își dorise? Adică să aibă o întâlnire cu el? Însă prezența foarte apropiată a lui Ashley o împiedicase să accepte, parțial și pentru că își putea imagina ironiile lui referitoare la caracterul flușturatic al fratelui său. Tânăra se întreba totuși și dacă într-adevăr Ashley era interesat de acest lucru, mai ales dacă avea în vedere subtila lui apropiere de frumoasa Tracey.

În legătură cu acest aspect, Cathy se dojeni cu asprime. Ce însemna asta? Era oare geloasă? Așa ceva era de neimaginat! Era incapabilă de un asemenea sentiment față de seducătorul Ashley Reevens pe care dorea să-l vadă dispărând din viața și din casa ei cât mai curând posibil!

De fapt, Tracey Griffiths era o persoană foarte la locul ei. Înaltă, brunetă și atrăgătoare, era foarte distinsă și avea mult farmec. Cathy bănui că, lucrând împreună în secția de consultații, ea și Ashley probabil începuseră să se simpatizeze. Fără să înțeleagă de ce,

gândul acesta o întrista și îi revenea mereu în minte. Celor doi le stătea foarte bine împreună! Această constatare nu avu drept rezultat decât agravarea proastei ei dispoziții. Înfuriindu-se brus, își îmbrăcă bluza și plecă să supravegheze servirea gustării.

Ceva mai târziu, în timp ce-și întocmea raportul, de data asta foarte pe scurt, se simți treptat cuprinsă de melancolie. Nici măcar viitorul cocteil al lui Craig nu reuși să o mi înveselească puțin. De fapt, tare avea chef să se ducă direct acasă în fața televizorului.

Dar Catherine Hunter nu fu de acord cu ea.

– Cum să faci ceva în seara de Crăciun? exclamă ea. Te rog, Cathy, vino să te distrezi cu noi! Doar n-o să-ți petreci seara în fața televizorului! Nu-ți face griji! Vine tata să mă ia și te va duce și pe tine acasă!

Negăsind ce să spună, în cele din urmă Cathy acceptă. Tinerele se dezbrăcară de bluzele lor albe și se duseră la locul desfășurării petrecerii. Acolo era deja foarte multă lume și în partea aceea izolată a spitalului hărmălaia părea a avea o intensitate maximă.

Cum le văzu, Craig se repezi în întâmpinarea lor și le cuprinse umerii cu brațele.

– În dimineața asta speram să te pot săruta, o certă el cu blândețe pe Cathy, dar te-am văzut plecând încadrată de doi bărbați. Trebuie să-ți spun că treaba asta mi-a stricat ziua!

– Îmi pare tare rău, scumpule, îi răspunse ea glumind.

– dar sunt sigur că-mi voi lua acum revanșa!

Le servi cu câte o cupă de șampanie, după care o prinse pe Cathy brusc de mijloc și o sărută cu patimă.

– Ai băut, Craig! protestă ea respingându-l.

– Da, puțin, și ce-i cu asta? E Crăciunul și mă aflu la cinci sute

de kilometri de casă. Mai bine acordă-mi acest dans!

Tânărul o trase spre el și o conduse în mijlocul ringului de dans unde deja existau câteva perechi. Craig era un partener fermecător și amuzant și Cathy își uită repede tristețea. De fapt, era supărată pe ea că era cât pe ce să rateze acel cocteil și îi păru rău că nu se gândise să-și ia la ea o rochie mai elegantă ca să se poată schimba.

Deodată, în timp ce se afla din nou în brațele lui Craig și râdea de una din glumele lui, privirea i se opri asupra intrării în sală și zâmbetul îi îngheță brusc pe buze. Ashley stătea lângă ușă și părea să se uite la ea de ceva vreme.

Peste o clipă, acesta se răsuci pe călcâie și se făcu nevăzut, închizând încet ușa în urma lui.

Lui Cathy îi trebuiră câteva minute ca să înțeleagă că el probabil venise să-i dea de înțeles că voia să plece acasă. Acum era convinsă că acesta plecase și trebuia să se pregătească să meargă pe jos, ceea ce dintr-o dată i se păru o idee foarte bună, cu mult mai bună decât aceea de a-l aștepta pe tatăl lui Catherine.

– Scuză-mă, Craig, dar am obosit. Cred că mă voi retrage degrabă în cuibușorul meu, îl anunță ea pe cavalerul ei.

– Din păcate, mi-e teamă că nu sunt în stare să te însoțesc, scumpa mea Cathy, îi răspunse el cu o voce mahmură.

– Nu e nevoie, simt nevoia să respir puțin aer curat.

Peste mai puțin de un sfert de oră, își luase rămas-bun de la toată lumea și se înfofolise în palton, își pusese cizmele în picioare și mănușile în mâini și era pregătită să înfrunte noaptea înghețată și universul alb din care numai silueta întunecată a Gidei se distingea clar sub cerul înstelat.

Când ajunse pe treptele din fața intrării, făcu o scurtă pauză, își

umplu plămânii cu oxigen și porni la drum. Cathy mergea în pas vioi și parcurse rapid aleeea care ducea la parcare. Dar abia ieșise pe poartă, când simți că o lovește ceva în spate. Se întoarse brusc și un al doilea bulgăr de zăpadă o atinse pe umăr și apoi un al treilea pe frunte. Țipă, ridică brațele în sus ca să se apere, dar degeaba, proiectilele zburau în jurul ei unul după altul.

După râsul care sparse la un moment dat tăcerea, îl identifică pe atacatorul ei. Cu toate astea, după ritmul în care se desfășura bombardamentul, bănui că acesta era ajutat probabil și de Quentin. De aceea își lăsă geanta pe capota unei mașini și se pregăti să treacă și ea la atac. Dar când se uită mai bine, observă că Ashley era singur-singurel în mijlocul parcării, ceea ce însemna că se aflau la egalitate.

Bătălia începu și Cathy, hotărâtă să nu se lase învinsă de către dușman, se aruncă în luptă cu mult curaj, luând zăpada în pumni și țintind adversarul cu precizia unui trăgător de elită. În cele din urmă trădătorul schimbă tactica și porni în urmărirea ei. Începură să se ascundă rând pe rând pe după mașini, pentru ca apoi să apară brusc și să lanseze câte un proiectil. Însă în ciuda eforturilor sale uriașe, Cathy își dădu seama că pierdea teren.

– Ia spune, unde vrei să te lovesc acum? o întrebă el cu un zâmbet triumfător.

– Nu, nicăieri! îl imploră ea.

Dar totul fu în zadar, deoarece, ținând-o strâns de braț, el îi ridică rochia și îi vârî zăpadă în cizme.

Cathy urlă când simți răceala pe picior.

– Ești un monstru! strigă zbătându-se.

Dar el se afla foarte aproape de ea, tânăra îi simțea răsuflarea pe

obraz și el o privea intens, cu o blândețe nemaipomenită. Sub îmbrățișarea lui, se destinse și atunci când el îi acoperi buzele cu gura lui, îi răspunse cu patimă la sărut, tremurând din tot trupul, tulburată și emoționată.

– Ar fi fost de neiertat dacă aș fi lăsat-o pe încântătoarea mea proprietăreasă să se întoarcă acasă pe jos în seara de Crăciun, îi șopti el în timp ce-i dădea drumul din îmbrățișare, deși consider că puțină mișcare nu ți-ar prinde rău. Acum, în mașină și repede până acasă, căci trebuie să-ți dai jos hainele astea ude.

– Și cine e de vină că sunt așa? îi răspunse ea zâmbind.

– Și ce dacă? Omul nu e niciodată prea bătrân ca să se bucure de o bătaie cu bulgări de zăpadă. Mie îmi place la nebunie. De altfel, mâine am de gând să-ți fac un om de zăpadă în grădină.

– Eu n-o să fiu deloc acasă, așa că nu mă voi bucura de el. Dar sunt sigură că micuților mei pacienți de la spital le va plăcea la nebunie!

El abordă un aer neîncrezător și ea se aștepta ca el chiar să inventeze un pretext oarecare, dar el o cuprinse cu brațele după umeri și o conduse spre mașina lui.

– Bine, dar cu o condiție: să iei cina cu mine.

Ea ezită o fracțiune de secundă, care o costă un alt sărut, tandru și pasionat, și care îi provocă un tremur îndelung și îi înfierbântă simțurile.

– Quentin a plecat mai înainte, pe post de cercetaș? îl întrebă ea în timp ce el îi dădea din nou drumul din îmbrățișare.

Se depărtă de ea cu o expresie aspră pe față.

– S-a întors la cazarmă. Tare mi-e teamă că va trebui să te mulțumești numai cu mine, spuse el supărat.

Pe toată durata drumului până la Vandyke Crescent, rămase tăcut cu trăsăturile feței crispate și prost dispus, în timp ce Cathy încercă să găsească vorbele potrivite pentru a-i explica acestuia că întrebarea ei fusese cât se poate de nevinovată și că nu simțea vreo nevoie deosebită să-l vadă pe Quentin.

Își amintise pur și simplu că acesta spusese că venise să-și petreacă Crăciunul împreună cu fratele lui și de aceea își închipuise în mod foarte firesc că ei vor fi împreună în acea seară.

– Credeam că va dormi la tine, șopti ea cu timiditate în loc de scuze. Nu-mi închipuiam că va lucra în ziua de Crăciun.

– Am înțeles că are niște obligații mâine dimineață. În plus, poate că a pretins că a venit aici pentru mine, dar atunci când te-a văzut dansând atât de tandru cu Craig, și-a adus aminte de prietenii lui din Plymouth și a plecat imediat.

– Din cauza mea a făcut asta?

Ashley se opri în fața gardului și îi zâmbi larg.

– Nu, nu în mod direct. De fapt, dacă a plecat din cauza ta, înseamnă că mi-ai făcut un mare serviciu. Pot foarte bine să mă lipsesc de prezența lui! Și acum, ești drăguță să-mi deschizi și poarta?

Ea coborî din mașină și oftă supărată. Într-un fel, îi făcuse jocul lui Ashlay, dar tare ar fi vrut să afle ce joc era acela și care erau regulile acestuia.

În timp ce el băgă mașina în garaj, ea închise poarta și aruncă o privire vizavi. Deși era încă lumină la doamna Hubbard, era cam târziu să-i facă o vizită, își spuse ea. Acasă la domnul Collins era întuneric beznă. Se duse așadar pe verandă, unde văzu că Ashley descuia ușa.

– E puțin trecut de ora zece, spuse el pe un ton lipsit de orice inflexiune. Mă întrebam dacă nu ai vrea să luăm o gustare și să ne uităm la televizor. Dar dacă ești obosită ...

– Nu, nu e vorba despre asta, îi răspunse ea zâmbind. Mă gândeam la cei doi pensionari ai mei. Dacă vremea n-ar fi fost atât de rece și dacă mi-aș fi luat bătrânul meu Ford, aș fi venit să-i salut după-amiază.

– Vrei să mergem la ei acum? îi propuse el imediat. Astfel vei avea ocazia să mă prezinți.

– Nu, e mult prea târziu.

– Atunci dă-ți jos cizmele astea mai repede până nu răcești. Ne întâlnim peste zece minute. Te aștept. Intră fără să mai bați la ușă!

După ce făcu un duș rapid, Cathy se simți imediat mai bine. Se fardă din nou și îmbrăcă o rochie din mohair albastru-deschis care îi scotea în evidență formele trupului și strălucirea ochilor. Cocoțată pe o pereche de pantofi bleumarin, se întrebă dacă nu trebuia să ducă ceva, dar rezervele ei de șampanie se aflau în pivniță și toate prăjiturile erau congelate, așa că se duse la el cu mâinile goale.

– Ai nevoie de ceva, Ashley? se interesă ea totuși, după ce închise ușa în urma ei.

– Numai de tine! îi răspunse el zâmbind. Vino repede la căldură. Sper că n-ai înghețat bocnă din cauza mea!

– Nu, stai fără grijă! Nu îngheț eu de la câțiva bulgări de zăpadă! Vrei să te ajut cu ceva?

– Nu, scumpa mea. Vreau doar să apreciezi umila mea strădanie.

Ea intră așadar înaintea lui în sufragerie, unde spre marea ei uimire, acesta întinsese o masă de sărbătoare, cu față de masă albă,

flori și sfeșnice.

– Dar ar fi fost imposibil să pregătești toate astea doar într-un sfert de oră! se miră ea în timp ce el aprindea lumânările.

– După ce a plecat Quentin, am dat o fugă până aici, după care am venit să te iau de la Gida. Astfel că la întoarcerea acasă, n-a trebuit decât să încălzesc mâncarea.

Luă loc pe un scaun pe care i-l arătă el, în timp ce doctorul dispărea în bucătărie, de unde reveni cu două castronașe cu supă.

– Dar ... începu să spună Cathy, după care se opri imediat.

Într-adevăr, cum să-i spună că ea nu vroia în niciun caz ca el să-și facă obligații față de ea sau să se deranjeze pentru ea.

– Cum am ghicit că-mi vei accepta invitația? îi suflă el ca și cum i-ar fi citit gândurile. Eram convins că până la urmă vei veni acasă și că s-ar putea să-ți fie foame!

Se așeză în fața ei și scoase o sticlă de șampanie din frapiera plină cu gheață.

– În sănătatea ta, Cathy! spuse, ridicând cupa, după ce le umpluse pe amândouă. Îți mulțumesc foarte sincer că m-ai acceptat în Vandyke Crescent.

Îi zâmbi și ea și duse cupa la buze.

– Asemenea, Ashley! Și mai închin pentru șederea ta aici, ca și pentru o lungă și fericită activitate la Gida.

– Ești foarte drăguță, dar nu cred că o să stau prea mult, șopti el. Aș fi mult mai folositor în Africa. Aici mă aflu doar pentru a mă perfecționa.

– Ai de gând să te dedici țărilor din Lumea a treia până la sfârșitul zilelor tale? îl întrebă în timp ce-și cufunda lingura în supă.

El dădu din umeri.

– De ce nu? Ce m-ar putea reține în Anglia?

– Nu știu ... Nu ai vrea să te căsătorești, de exemplu și să ai copii?

Observă că pe fruntea lui apăruseră niște cute de îngrijorare. Doctorul își puse lingura la loc în castronaș și se uită la ea brusc cu o intensitate aproape înspăimântătoare. Flacăra lumânărilor tremură, creând niște umbre pe figura lui care era acum mai întunecată decât atunci când venise ea.

– Ba da, Cathy, recunoscu el în cele din urmă. Aș vrea să mă căsătoresc și să am cel puțin cinci copii, dar pentru asta ar trebui ca soția mea să fie o persoană deosebită și să fie la fel de entuziasmată ca și mine în ceea ce privește meseria mea.

– Nu cumva ceri prea mult? N-ai putea să faci mai întâi copiii? Să mă explic: mi se pare că majoritatea femeilor preferă să nască în Anglia.

– În cazul în care m-aș însura cu una din compatrioatele tale, îi răspunse el cu o oarecare aroganță.

Cathy termină de mâncat supa. Oare acela era încă un punct de plecare pentru o ceartă? își spuse ea îngândurată. Însă Ashley se ridică de la masă ca să ducă în bucătărie castronașele și reveni peste două minute cu o salată de avocado cu somon afumat pe care o pregătise cu mâinile lui.

– M-am gândit că e mai bine să pregătesc ceva ușor după masa copioasă de la prânz, explică el în timp ce o servea. Atunci când este frig, omul e tentat tot timpul să mănânce mai mult decât de obicei.

Cathy fu de acord cu el și savurară aproape în tăcere delicioasa gustare.

– Deci, crezi că îmi e menit să rămân neînsurat dacă mă hotărăsc

să plec din nou în Africa? continuă el brusc discuția.

– Nu, nu am spus asta, îl corectă ea repede. Sunt convinsă că există și infirmiere cărora le place să trăiască la soare!

– Și chiar medici, draga mea Cathy. Dar de ce trebuie să fie neapărat cineva din mediul medical? Doar dacă nu sugerezi ... nu faci aluzie la ... Doar nu te propui pe tine ...

– În niciun caz! exclamă ea.

Era extrem de derutată. Cum naiba îi venise ideea să înceapă discuția aceea? N-avea decât să se însoare și cu regina din Saaba, dacă dorea!

Totuși, își dădu seama că o ia peste picior și până la urmă izbucni în râs, recăpătându-și buna dispoziție.

– Dar sunt sigur că ai dreptate, Cathy, continuă el brusc pe un ton serios. Aștept foarte multe de la femeia cu care mă voi căsători și mai ales ca iubirea ei să fie sigură și să dureze toată viața. Nu ca aceste lumânări, continuă gânditor, care nu reprezintă decât o plăcere trecătoare care se transformă în fum ... Vreau să mă iubească veșnic. Sunt prea egoist, Cathy? Cer oare prea mult?

– Asta depinde cu siguranță de femeia respectivă, îi răspunse ea cu prudență.

Capitolul 7

Deci așa stăteau lucrurile, își spuse Cathy în timp ce el se ridica de la masă ca să aducă ceștile cu cafea. Exista o femeie în viața lui și cu siguranță era o femeie care nu avea chef să se exileze la capătul lumii, doar de dragul lui. Își stăpâni un tremur, suferind cumplit pentru Ashley, dar încercând s-o simpatizeze și pe acea necunoscută misterioasă. Măcar acum în sfârșit știa de ce se întorsese pentru a petrece o vreme în Anglia și se simți ciudat de emoționată.

După ce își băură cafeaua cu prăjiturele și terminară șampania, Cathy insistă ca ea să spele vasele și brusc conversația luă o cu totul altă întorsătură. Ashley se interesă despre viața pe care o dusese ea cu părinții ei, despre cum sărbătoreau împreună Crăciunul, după care, pe nesimțite, discuția alunecă spre spital și eternele sale povești.

– Bănuiesc că știi despre doamna Mandeville, spuse Cathy ștergându-se pe mâini.

– Da, mi-a spus chiar el.

– Astăzi, mi s-a părut foarte schimbată, aproape nu-mi venea să cred ce vedeam! De altfel, nu pot să înțeleg de ce o duce în Elveția.

– Asta e vacanța care-i place ei, spuse Ashley.

Cathy îl opri supărată.

– Așa este, a fost mereu foarte activă și modernă. Se ducea adesea să schieze la St.Moritz, dar dată fiind starea ei de sănătate, cred că ar fi trebuit să se abțină anul acesta!

– Cred că profesorul Mandeville se străduiește să-i facă ultimele zile cât mai fericite cu putință, Cathy, șopti Ashley. Nu trebuie să-i judecăm noi. Nu-ți mai face atâtea griji! Sunt sigur că scumpul tău Ossy știe foarte bine ce face.

Cathy puse prosopul de bucătărie pe chiuvetă. I se păruse sau chiar distinsese o notă de ironie în vorbele lui? De fapt, nu putea să spună că nu observase că el dezaproba total admirația fără limite pe care o simțea ea față de Oscar Mandeville.

– În plus, în ziua de azi, datorită medicamentelor, se pot menține oamenii în viață multă vreme, consideră el necesar să adauge.

După aceea în cameră se lăsă o liniște apăsătoare și plină de tristețe. Cathy se simțea foarre jenată de ultimele lui cuvinte. Între ea și Ossy erau douăzeci de ani diferență. Ce voia să insinueze? Că aștepta să moară doamna Mandeville ca să-i ia locul?

Era totuși de neimaginat ca el să-i atribuie asemenea planuri cumplite și vinovate! De fapt el nu știa nimic despre ce simțea ea față de șeful ei de secție. Trebuia să recunoască faptul ca la un moment dat fusese mai mult sau mai puțin îndrăgostită de Oscar Mandeville, dar nu fusese vorba decât de ceva trecător care îi ținuse

mintea ocupată și o ajutase să suporte mai ușor singurătatea. Pe de altă parte, de când apăruseră în viața ei cei doi frați Reeves, nu mai era loc pentru Ossy în fanteziile ei romantice.

Dacă se gândea mai bine, Cathy își dădea seama că domnul și doamna Mandeville ținuseră locul – dar nu în totalitate – părinților ei și de aceea se atașase de ei amândoi. Așa că domnul Ashley Reeves ar face bine să-și păstreze comentariile deplasate pentru el! După ce depășise șocul produs de dispariția părinților ei, Cathy se maturizase și nu-și mai dorea decât să-și întemeieze un cămin și să se ocupe în continuare de protejații ei de la Gida.

– Îți mulțumesc foarte mult pentru cină, îi spuse ea politicos. A fost delicioasă!

Ashley se întoarse brusc de la dulapul în care așeza vasele.

– Dar Crăciunul încă nu s-a terminat, Cathy, deși știu că nu așa ți-ai făcut planul să-l petreci. Telefonul fratelui tău și lacrimile pe care le-am văzut în ochii tăi m-au învățat multe lucruri despre tine.

Se apropie de ea și o luă de mijloc cu tandrețe, amuzându-se să o ciupească ușor ca să-i smulgă un zâmbet. Atunci Cathy își lăsă pleoapele în jos așteptând parcă sărutul lui, dorindu-l din tot sufletul, dar el se mulțumi să-i atingă fruntea cu buzele.

– E cam târziu și cred că suntem amândoi prea obosiți ca să mai ieșim undeva, îi șopti el , dar micuțul Neil, cel care a scăpat teafăr după ce a căzut de pe tobogan, mi-a spus că i-ai promis că îți vei măsura forțele cu el la șah. Ce-ai zice să ne antrenăm puțin în vederea acestui eveniment?

În toiul primei partide, Cathy fu nevoită să-și stăpânească dorința nebună și bruscă de a râde. Seara petrecută cu Ashley o împiedicase să se plictisească și să-și plângă de milă, și îi era

recunoscătoare pentru asta, dar nu se gândise în niciun caz că o va termina în fața tablei de șah!

După trei înfrângeri zdrobitoare, care dovedeau că avea mare nevoie de exercițiu, ea insistă totuși să meargă la culcare.

– Cum crezi că va fi ziua de mâine? se interesă el când o conduse la ușă.

– Destul de agitată, cu vizite multe și puțin personal!

– Atunci nu are rost să te rog să vii cu mine la Plymouth! Știam că așa va fi și asta i-am spus și lui Quentin atunci când a propus să-ți petreci ziua cu noi. Întotdeauna este enorm de lucru a doua zi după sărbători, dat fiind că mulți oameni sunt încă în vacanță! Dar îi vei explica totul chiar tu atunci când va veni să dea jos podoabele de pe pereți.

Tânăra simți că e invadată de un val de furie. De când dispunea el de timpul ei și vorbea în numele ei? Se grăbi să-i șoptească un "noapte bună" evaziv și să ajungă în apartamentul ei ca să-și poată da frâu liber furiei.

Uitase oare că trebuie să fie plecată în vacanță? explodă ea în fața oglinzii din baie. Ar fi aranjat cu cineva ca să poată fi liberă în ziua aceea! Asta numai în cazul în care el nu ar fi uneltit ca să o împiedice să se vadă din nou cu Quentin.

Măcar el nu se amesteca în viața ei și nu îi dicta ce trebuie să facă, își spuse, în timp ce se vâra în pat. Apoi însă se răzgândi. Era nedreaptă. Ashley se purtase foarte frumos cu ea și datorită lui avusese parte de niște clipe fericite de acel Crăciun care nu fusese unul obișnuit. Adormi așadar gândindu-se la el, la bătălia lor cu bulgări și la săruturile lui pătimașe.

A doua zi, când ajunse la Gida, aici domnea un calm relativ, care

de obicei preceda o furtună, deoarece puțin mai târziu secția de urgențe era plină și le trimitea mai mulți răniți, printre care și pe un băiețel a cărui stare era destul de gravă.

După-amiază copiii asistară la un spectacol de păpuși, timp în care Cathy aduse la zi însemnările din fișe. Se afla deci în biroul ei atunci când Craig își făcu apariția.

– Ce rău arăți! nu se putu împiedica ea să remarce.

Avea fața palidă, ochii încercănați și o barbă de două zile. Craig nu mai era decât umbra a ceea ce era odinioară.

– Ăă ... a doua zi de Crăciun, bombăni el. Îmi amintesc că am dansat cu tine ... Ți-am dat vreo întâlnire sau ceva de genul ăsta?

– Nu, și ar trebui să-ți fie rușine pentru asta, îi răspunse ea râzând.

– A fost Crăciunul, se scuză el

– Atunci cum va fi de revelion?

– Dacă o să reușesc să-mi amintesc, promit să-ți povestesc! Imediat ce mă întorc din Scoția ... Asta nu e tot, dar am ieșit din tură și am venit să-ți aduc rezultatele analizelor ultimului copil rănit, Andrew Deakin. Va merge mâine la oftalmolog, asta îl va ajuta!

După aceea, tânărul dispăru mergând împleticit, în timp ce Cathy îl urmărea cu privirea zâmbind. Craig își petrecuse noaptea la urgențe după cocteilul din ziua trecută și de aceea Cathy înțelegea perfect dorința lui îndreptățită de a ajunge în pat cât mai repede cu putință ...

În seara aceea era pregătită să plece imediat ce va veni Nicky s-o înlocuiască. Afară străzile și trotuarele erau pline de polei și tânăra se întoarse acasă mergând cu foarte mare atenție ca să nu alunece. Reuși însă s-o facă în momentul în care ajunse la gardul

doamnei Hubbard, când căzu icnind pe spate. Îndoindu-se de durere, rămase două minute în capul oaselor aruncând priviri furișe în jurul ei, sperând că n-o va vedea nimeni în poziția aceea ridicolă, după care reuși să se ridice în picioare.

Știind că doamna Hubbard s-ar speria dacă i-ar spune ce pățise, Cathy îndură cu curaj vizita la bătrâna doamnă, așezată în mod delicat pe marginea scaunului și bău din politețe ceaiul și mâncă din prăjiturile pregătite special pentru ea.

Și atunci când în sfârșit ajunse în apartamentul ei, făcu o baie fierbinte, după care se vârî în pat cu o carte. Citea deja de o bună bucată de vreme, când îl auzi pe Ashley venind acasă. Se rugă în mod instinctiv, să nu-i dea cumva prin cap ideea de a suna la ușa ei, deși în realitate ardea de nerăbdare să afle cum se desfășurase acea zi împreună cu Quentin. În plus, oricum a doua zi îl va revedea pe ofițer și va afla astfel totul.

De aceea se întoarse la lectura romanului, dar după zece minute își dădu seama că nu citise decât un singur rând, din cauză că era prea concentrată asupra a ceea ce se întâmpla sub ea, în casa chirurgului. Ciulise urechile și pândise și cel mai mic zgomot. Ultimul lucru pe care și-l amintea era acela că Asley deschisese radioul și că acesta cânta în gura mare în ritmul melodiile transmise pe calea undelor. Era evident că ziua petrecută la Plymouth se dovedise a fi extrem de plăcută.

Pușcașii din Marina Regală sosiră la spital pe la sfârșitul dimineții, dar spre marea dezamăgire a lui Cathy, Quentin nu părea să se numere printre ei. Comanda era asigurată de un tânăr sergent și în scurt timp decorațiunile dispărură. Salonul își recăpătase aspectul banal dintotdeauna, cu pereții lui albi, triști și goi.

Pe când ea se întorcea din hol, unde fusese chemată pentru o nouă internare, în biroul ei, cei doi frați își făcură brusc apariția în capătul coridorului. Păreau foarte absorbiți de conversația lor animată și foarte plăcută, dacă era să ia în considerare figurile lor vesele și palmele prietenești pe care și le dădeau pe umăr. Erau niște adevărați strengari își spuse Cathy, care pentru prima oară îi vedea atât de relaxați când erau împreună.

Intrară curând în birou râzând încă pe înfundate.

– Pot să știu și eu de ce râdeți? se interesă ea ridicând ochii din fișe.

– S-ar putea ca delicatele și inocentele tale urechi să fie șocate de ce ar auzi.

Ochii lor străluceau de o veselie intensă.

– Păcat că n-ai putut să vii ieri la Plymouth, spuse deodată Quentin. Ai pierdut o ocazie uriașă să te distrezi!

– Așa s-ar părea și chiar m-ați făcut curioasă.

– Nu ți-ar fi plăcut deloc, îi spuse repede Ashley. Sărbătorile Marinei nu sunt pentru domnișoare fermecătoare ca tine, Cathy!

– Să fim serioși, Ashley! Nu erau prezente mai multe reprezentante ale sexului frumos decât ofițeri? se dădu de gol Quentin.

Dar fratele lui geamăn își recăpătase deja obișnuita sa expresie severă.

– Ăă... Cathy, voiam să te anunț că am primit chiar acum o urgență la cabinetul de consultații. Este vorba despre Marty Alexander. De aceea am cerut să fie internat imediat. Îl voi opera cât mai repede posibil.

Cathy rămase cu gura căscată de uimire. Nu, nu se poate, nu

trebuia să se întâmple așa ceva, se rugă ea în tăcere.

– Nu avem dreptul să-l lăsăm să sufere atât de mult timp, continuă el. Mandeville mi-a dat mână liberă să-l operez dacă eu consider că e necesar. Și acum cred că e necesar. Pentru ușurarea părinților lui.

Tinerei îi venea greu să discute asemenea probleme mai ales de față cu Quentin, își spuse Cathy. Ar fi dorit foarte mult totuși să-și spună părerea în legătură cu acea intervenție, dar considerând inutil să înceapă o discuție în prezența unei a treia persoană, păstră tăcerea. Ashley se uită la ea, apoi se răsuci pe călcâie și ieși cu pași mari din birou.

Quentin închise ușa în urma fratelui său, se apropie de Cathy și îi ridică bărbia spre el.

– Uitasem cât ești de frumoasă, șopti el sărutând-o ușor. Dar ce ai? Pari furioasă.

– Nu, n-am nimic, îi răspunse ea încercând să schițeze un zâmbet.

– Nu am decât puțin timp la dispoziție, continuă el, așa că vreau să te întreb dacă ești liberă în seara de revelion. Aș dori să te invit la cină.

Vreme de câteva clipe, Marty Alexander nu mai avu niciun fel de importanță, deoarece pulsul i se accelerase la auzul vorbelor convingătoare și dulci ale seducătorului ofițer de marină. Acceptă pe loc.

Cu toate astea, după plecarea celor de la Marina Regală, Cathy se surprinse că se gândește din nou la micuțul Marty Alexander și la problemele lui.

Acesta fusese instalat din nou în salonul mare într-un pătuț alb

și ea se duse imediat la căpătâiul lui. Starea lui se înrăutățise după ce se întorsese la părinții lui și în adâncul sufletului ei, ea știe că Ashley avea perfectă dreptate să vrea să-l opereze. Ar fi preferat însă ca Ossy să se afle acolo. Tinerei îi venea foarte greu să recunoască faptul că se înșelase.

Începând din ziua aceea și până în cea a efectuării operației, ea se ocupă numai de el și tot ea fu cea care își asumă pregătirea lui înainte de anestezie.

Deoarece ea îl însoțise pe copil în sala de operație, se trezi brusc în fața lui Ashley, care tocmai ieșea dintr-o altă operație. Acesta examină rapid bebelușul, după care se întoarse spre Cathy:

– Știu că n-o să mă ierți niciodată pentru că nu l-am așteptat pe Mandeville, dar asta nu e prima intervenție de acest gen pe care o fac. De ce nu rămâi și tu aici?

– Nu am știut dinainte, îngăimă ea cu gâtlejul uscat de emoție.

– Nu va dura mai mult de un sfert de oră. Anunț-o pe una din infirmierele tale și du-te să te pregătești.

Cathy aruncă o privire supraveghetoarei de serviciu pe secție și, văzând că aceasta îi face un semn de aprobare din cap, se grăbi să o sune pe Catherine Hunter, după care își puse mănușile și masca sterile.

Trecuse multă vreme de când nu mai lucrase în blocul operator și se simțea nervoasă atunci când se apropie de masa de operații. Ashley se uită la ea preț de câteva secunde fără să spună nimic, apoi începu să prezinte cazul lui Marty.

– Nu cunoaștem cauzele acestor tulburări, spuse el. Domnișoara Blair, aici de față, a dus cu el o luptă înverșunată ca să evite operația și l-a tratat cu Eudymrin, un antiseptic foarte cunoscut. Dar în ciuda

tuturor eforturilor ei, mușchiul pilor al micuțului Marty s-a micșorat, probabil din cauza unei anomalii a sistemului nervos. De aceea acesta nu funcționează normal în timpul digestiei și blochează activitatea acesteia. Dat fiind că vomită în continuare, ca să nu se îmbolnăvească și mai rău ca urmare a subalimentării și riscul de deshidratare, am hotărât să îi facem o incizie în pereții pilorului.

După ce-și termină expunerea, Ashley făcu un semn din cap către asistenții lui și operația începu într-o liniște deplină.

Îngrijirile postoperatorii fiind de cea mai mare importanță, Cathy nu avu niciun minut liber până la ora prânzului, când Ashley veni după ea lângă pătuțul lui Marty.

– Ei vezi? spuse el cu un aer triumfător, privind bebelușul cu mândrie. Nu mai are nicio problemă. Peste câteva săptămâni nici n-o să-l recunoști!

Totuși Cathy nu era hotărâtă să-i mărturisească faptul că era total de acord cu el.

– Ți-am pregătit dieta pe care i-am prescris-o, îi spuse ea. Te rog să te uiți peste ea și să menționezi ce observații ai de făcut.

Se ridică în picioare și el o însoți până la birou, ținând-o ușor de braț.

– Sunt convins că e cea mai potrivită dietă, Cathy, o asigură el, zâmbind, cu afecțiune.

– Nu e obligatoriu să fie așa. Aș vrea să certifici totuși.

În timp ce el studia documentele pe care i le înmânase ea, cu sprâncenele încruntate, dar fără să scoată niciun cuvânt, ea se așeză cuminte în fața biroului și aștepta.

– Excelent, spuse el în cele din urmă. Ai grijă numai ca

infirmierele noastre să o respecte întocmai.

Îi dădu înapoi fișa și se uită la ea așteptând probabil un răspuns, dar ea se mulțumi doar să îngâne un "mulțumesc" pe fugă și începu să frunzărească un alt dosar.

Ashley făcu câțiva pași spre ușă, apoi se întoarse brusc spre ea:

– N-o să mă ierți niciodată, nu-i așa?

– Dar cine sunt eu să iert sau să nu iert pe cineva? protestă ea. Sper numai că totul va fi așa cum ai stabilit.

– Dispui tu de niște informații care ar putea să dovedească faptul că n-am avut dreptate?

Ea clătină din cap în sens negativ.

– Hai, Cathy, nu mai fi încăpățânată! exclamă el pe un ton exasperat care îi dădu de înțeles tinerei că acesta ajunsese la capătul răbdării. Locul lui Marty este lângă părinții lui și cred că deja s-a pierdut destul de mult timp evitându-se ceea ce era necesar să se facă. Trebuie să-ți reamintesc pericolul reprezentat de atașarea de copilul altuia?

Ea se înroși toată la față, dar nu reuși să găsească vorbele potrivite pentru a-și exprima furia pe care o simțea.

– Mă va suna doamna Alexander diseară, mai adăugă el. Am de gând să o rog să stea cât mai mult timp lângă fiul ei, să-i facă ea baia și să-i dea să mănânce.

Și după ce îi dădu această ultimă lovitură, se făcu nevăzut, lăsând-o într-o stare de furie cumplită.

În seara aceea, Cathy se întoarse acasă devreme cu niște dureri groaznice în spate. Încă nu se restabilise după ce căzuse și consideră că era mai bine să meargă încet ca să nu alunece din nou pe gheață. Nesimțindu-se în stare să asculte pălăvrăgeala doamnei

Hubbard, se duse direct la ea în apartament, de unde o sună, după care încercă să facă niște exerciții de relaxare și făcu o baie fierbinte. Dar numai după ce se vârî în pat cu o buiotă pe spate i se mai calmă durerea.

În zilele următoare, încercă să-și ascundă starea de disconfort, doftoricindu-se singură acasă cu alifii și creme parfumate, exerciții de mișcare și șederi prelungite în cada umplută cu apă fierbinte și sărată.

Din nefericire, ziua era mai relaxată, dar nopțile erau îngrozitoare și avea dureri mari atunci când trebuia să se ridice de pe scaun.

De aceea vedea apropiindu-se cu groază revelionul și petrecerea dată de Nicky, cu atât mai mult cu cât acum nu putea să mai dea înapoi, din moment ce acceptase.

În sfârșit ziua fatidică sosi și Ashley îi propuse să o însoțească, deoarece Nicky fusese extrem de amabilă și îl invitase și pe el.

Petrecerea se dovedi de altfel a fi foarte reușită, deși Cathy s-ar fi putut lipsi bucuroasă de compania lui Ashley. Părinții prietenei sale erau niște oameni foarte drăguți și primitori. Se gândiseră la toate pentru ca invitaților lor să nu le lipsească nimic și Cathy făcu așa fel încât să rămână în picioare în majoritatea timpului, stând de vorbă lângă mesele cu mâncare sau dansând cu fratele lui Nicky sau cu vreunul din numeroșii ei veri.

Totuși, după ce răsunară cele douăsprezece bătăi ale ceasului, închinară câte un pahar de șampanie și își făcură urări unii altora, ca se întoarse spre Ashley cu o privire plină de speranță:

– Am impresia că ți-a ajuns până peste cap petrecerea asta, nu-i așa? îi șopti el apropiindu-se imediat de ea.

– De fapt sunt de serviciu mâine de dimineață, adică în dimineața asta, îi spuse ea. Dar nu vreau să sparg petrecerea.

– Nu cred că părinții lui Nicky vor ca petrecerea să dureze la nesfârșit. Vino cu mine!

O luă de mână, o conduse la gazdele lor cărora le cerură voie să plece și o șterseră imediat.

"Cât de ușurată mă simt că în sfârșit pot să stau jos", își spuse ea în timp ce urca în Rover. Însă frigul părea că o înghețase până în măduva oaselor și tânăra nu-și putu stăpâni un tremur lung și violent.

– Îmi pare rău că te-am rugat să ne întoarcem acasă dacă nu erai prea grăbit să pleci, îngăimă ea totuși, în clipa în care se instala la volan.

– Nu e nicio problemă. Lucrezi de dimineață așa că e foarte normal să vrei să ajungi cât mai repede acasă.

I se păru totuși că observă în vocea lui ceva care îi accentuă sentimentul de vinovăție, dar nu îndrăzni să-i propună să se întoarcă la Nicky după ce o va lăsa pe ea în Vandyke Crescent. De altfel, el nu părea prea dispus să stea de vorbă și ea se simțea prea înfrigurată și bolnavă ca să mai aibă chef să poarte o discuție.

"Drumul acesta parcă e fără sfârșit", își spuse, în timp ce rulau în tăcere și ardea de nerăbdare să se vâre în pat. Dar atunci când ajunseră în sfârșit în fața casei, Ashley o sfătui să stea pe loc.

– Nu te mișca, mă duc să deschid poarta, îi spuse el coborând imediat din mașină.

După ce parcară în curte, el nu-i dădu răgazul să deblocheze portiera, că deja dăduse ocol Roverului și se apleca în fața ei ca să-și vâre brațul pe sub genunchii ei și să o ajute să se ridice.

– Nu, te rog! spuse ea.

– Nu fi copil, Cathy, o opri el cu un gest sever. Știu ce înseamnă să te doară spatele și am mai tratat genul acesta de boli. Așa că lasă vorba și sprijină-te de mine.

Atunci când reuși în sfârșit să se ridice și să pună picioarele în pământ, scoase un strigăt de durere. Ashley o strâns și mai tare în brațe.

– N-am nimic, îngăimă ea. Mă doare numai când trebuie să mă ridic ...

– Ai cheia la îndemână? Ai grijă să nu cazi din nou, o sfătui el. Am pus nisip, dar ...

O susținu până la treptele din fața intrării și urcară pe teresă.

– Așa, și acum, fetițo, hai sus! Trebuie să văd despre ce este vorba!

Capitolul 8

Cathy încercă să protesteze.

– Dar numai când ...

– Nu vreau să aud nimic! Fă ceea ce-ți spun, zise el conducând-o spre scară.

Când ajunseră pe palier, o ajută să se descalțe, după ce în prealabil își scosese și el mocasinii uzi și canadiana, părând foarte hotărât să o urmeze în apartamentul ei.

– De câte ori să-ți spun că nu am nimic? repetă ea.

– Vedem noi dacă este așa!

O conduse în salon, unde ea se dezbrăcă de palton.

– Dă-ți jos și restul hainelor, îi ordonă el.

Ea făcu ochii mari de mirare, deschise gura, dar nu reuși să scoată niciun sunet, în timp ce niște gânduri ciudate i se învălmășeau în minte.

– Pentru numele lui Dumnezeu, domnișoară Blain, o ironiză el ca și cum i-ar fi citit gândurile, doar nu-ți închipui că voi profita de

tine, știind în ce stare te afli! Te urmăresc deja de câteva zile. Ți se citește tot timpul durerea pe față.

– Am alunecat în dreptul casei doamnei Hubbard ieri seară, îi explică ea. Dar nu cred că e prea grav, pentru că pot să-mi mișc normal picioarele.

– Nu m-am ocupat în mod exclusiv de pediatrie, o informă el brusc. Și, mulțumesc lui Dumnezeu, îmi amintesc perfect cursurile de ortopedie. Acum păstrează pe tine numai strictul necesar și întinde-te pe covor.

Abia mai târziu își dădu seama de ce fusese atât de ciudată scena aceea. Era în chiloți și sutien, cu pielea de găină, culcată pe covorul persan al mamei sale, în timp ce el, cu mânecile suflecate își plimba degetele pricepute de-a lungul coloanei ei vertebrale, după care îi imprimă o mișcare de răsucire bruscă.

Atunci scoase un strigăt ascuțit și el îngenunchease imediat lângă ea și începuse să-i maseze spatele și ceafa.

– Du-te mâine dimineață să-ți faci o radiografie și ia-ți câteva zile de concediu până când te vei restabili complet. S-ar putea să trebuiască să faci niște ședințe de gimnastică medicală. Du-te la un kinezoterapeut.

Dar Cathy refuză să-i urmeze sfaturile. A doua zi nu mai simțea nicio durere și reușea să se așeze și să se ridice de pe scaun cât se poate de normal. Tratamentul lui, oricât de barbar i s-ar fi părut, se dovedise a fi aproape miraculos, își spuse ea cu recunoștință după-amiază, când se întorcea acasă după o dimineață de gardă obișnuită. Acum avea de gând să-și ofere câteva ore de relaxare și să se pregătească în liniște pentru ieșirea în oraș împreună cu Quentin.

Începu să pună în aplicare această hotărâre imediat ce ajunse acasă. Mai întâi făcu o baie, apoi luă un ceai fierbinte și luă câteva aspirine în cazul în care ar mai durea-o coloana, își făcu manichiura și lenevi pe canapea o bună parte a după-amiezii în așteptarea momentului în care trebuia să înceapă să se îmbrace.

După ce se hotărâse să-și pună o rochie din mohair verde împodobită cu strasuri care se potriveau foarte bine tenului ei, și unei cine între patru ochi și își prinsese o pereche de clipsuri la ureche, auzi o mașină frânând brusc și cauciucurile scârțâind pe rigola acoperită cu polei. Traversă salonul, ridică ușor colțul perdelei, dar o lăsă să cadă repede la loc, când recunoscu Roverul lui Ashley.

Se dezumflă pe loc! Sperase atât de mult ca ea și cu Quentin să fi fost deja plecați înainte să se întoarcă el acasă! Ce ghinion avea! Se întoarse în camera ei și stinse lumina, lăsând aprinsă numai veioza, așa cum făcea de fiecare dată când ieșea în oraș.

În aceeași clipă, se auzi soneria de la intrare. Tânăra tresări. Se gândi să nu-i răspundă. Va crede că e plecată de acasă și va renunța. Da, dar nu ar fi fost ridicol dacă din întâmplare Quentin ar fi sosit atunci? Prost dispusă, se duse totuși să-i deschidă.

– Scuză-mă, poate te odihneai ... începu să spună Ashley.

Înainte însă ca ochii lui posomorâți să observe că ea era îmbrăcată foarte elegant.

– Ah! Acum ai sosit sau plecai?

Sub privirea lui insistentă, ea ezită câteva clipe înainte de a se lansa grăbită într-o încercare de explicație.

– Am ... Da, ies în oraș. Am întâlnire. Adică sunt invitată la cină ...de fratele tău.

Simți că se înroșește până la rădăcina părului strâns la spate. Dar în definitiv nu exista niciun motiv pentru a face din această ieșire un mister. Era mai bine să știe!

Dar acest gest păru să-l fi lăsat pe Ashley fără grai. Avea un aer foarte aspru și rece, deși pe față nu i se citea niciun pic de furie.

– Nu te-ai prezentat la ortopedie! o acuză el brusc. Și n-ai făcut nici radiografie, ceea ce mi se pare o mare prostie.

– Dar mă simt mult mai bine și îți sunt foarte recunoscătoare pentru asta.

– Tare mi-e teamă că n-o să mai fie așa, după ce vei auzi ce îți voi spune. Am ezitat înainte să sun la ușă și să-ți dau această veste. Cred că vei avea un șoc.

Tânăra se înfioră. Avea s-o anunțe despre ceva grav. Oare ce se întâmplase? Să fie vorba despre Ivor, despre copii sau despre Quentin? Poate a avut un accident!

– Am fost anunțat adineauri că doamna Mandeville a suferit o criză de inimă a doua zi după ce a ajuns în Elveția. A murit ieri.

Cathy simți că îi îngheață sângele în vene.

– Îmi pare rău că ți-am stricat seara, continuă el, dar mi-am spus că poate vrei să știi. Deși oamenii se agață întotdeauna de o ultimă speranță, așa cum li se întâmplă mereu celor aflați în starea ei. De altfel, cred că pentru ea a fost cel mai bun sfârșit.

– Dar n-ar fi trebuit s-o ia cu el acolo, exclamă deodată Cathy. Știa foarte bine că nu va suporta călătoria și ... toate celelalte ...

– Domnul Mandeville cunoștea perfect riscurile în cazul soției sale, riscuri care ar fi existat și dacă n-ar fi fost plecat în vacanță. Se lupta de foarte multă vreme cu boala. Tratamentul o ajuta să se mențină în viață, dar atunci când a ajuns în sfârșit în acel loc pe

care-l iubea, a depus armele.

Ashley întinse mâna și o apăsă cu afecțiune pe braț.

– E mai bine așa, Cathy, adăugă el cu blândețe în glas.

Ea rămase nemișcată și năucită, în timp ce el descuia ușa lui și deodată îi veni să se arunce în brațele lui și să se ghemuiască la pieptul lui, dar în aceeași clipă, un splendid Volvo roșu parcă în spatele mașinii lui Ashley, pe care acesta nu mai apucase să o ducă în garaj.

– A venit, Quentin, spuse el. E bine că ieși în seara asta. Nu se poate face nimic pentru domnul Mandeville, așa că e mai indicat să te gândești la altcineva.

– Bună seara! Ești gata? îi spuse vesel Quentin urcând treptele de la intrare.

– Să nu-ți uiți paltonul, o sfătui Ashley zâmbind ușor.

Cathy urcă imediat la etaj, unde avu nevoie de câteva minute ca să-și revină. Era tulburată de ce i se întâmplase lui Ossy. Era un om atât de drăguț și își iubea atât de mult soția ... Bietul de el, probabil era îngrozitor de trist în clipa aceea.

Nu prea avea chef să ia masa în oraș, dar, așa cum spusese și Ashley, nu exista nimeni și nimic care să-i fie de vreun ajutor lui Oscar Mandeville, în afară poate de o rugăciune pentru ca acesta să aibă curajul de a-și vedea de viață mai departe.

Din holul apartamentului ei auzea jos vocea fraților gemeni. Era evident că Ashley îi aducea la cunoștință fratelui său evenimentul. Cathy îmbrăcă o blană de marmotă și coborî din nou pe verandă, unde Quentin i se adresă cu un aer îngrijorat.

– Ești sigură că te simți bine, Cathy? N-ar fi mai bine să rămâi acasă, la căldură?

Din câte înțelegea, Ashley îi vorbise și despre durerile ei de spate.

– Nu, mă simt bine. Azi-dimineață am fost la serviciu și mâine sunt liberă, așa că voi putea să mă odihnesc. Te asigur că nu există niciun motiv de îngrijorare. Mă bucur nespus că Ashley m-a vindecat mai rapid!

– Accidentul s-a produs de curând, așa că fii atentă, îi spuse Ashley. Vă urez o seară plăcută.

După care doctorul intră la el în apartament și închise ușa.

Cathy încuie și ea ușa, după care se prinse de brațul pe care i-l oferea Quentin pentru a o conduce la mașină.

Primele cinci minute care urmară se dovediră a fi extrem de dificile pentru Cathy, care se afla încă sub influența șocului produs de vestea morții doamnei Mandeville. Cu toate astea, Quentin reuși să găsească vorbele potrivite și până ajunseră la *Royal Oak Inn*, un restaurant la modă, el orientase conversația spre subiecte mai plăcute.

Li se rezervase o masă în unul din micile separeuri care înconjurau sala cea mare, în fața șemineului. Cathy se uită în jurul ei. Decorul era luxos și de bun-gust și ea reuși să se relaxeze în timp ce el comanda două cupe de șampanie ca aperitiv.

Flacăra lumânărilor tremura între ei, printre crenguțe de brad și fire de orhidee. Vreme de o secundă, Cathy studie reflectarea acestora pe unul din pahare și tânăra se gândi din nou la doamna Mandeville. Nu vor mai avea loc la ea, cinele de altădată și nu va mai exista niciun complot pus la cale pentru a i se prezenta o partidă bună. Inima i se strânse de durere.

Era ca și când s-ar fi uitat într-un glob de cristal, își spuse ea,

hipnotizată de licărirea acestora. Se revăzu împreună cu Ashley și avu impresia că simțea încă aprobarea caldă și mângâietoare a mâinilor lui pe spatele ei și apoi de cealaltă parte a lumânării îl zări pe Quentin care îi zâmbea.

– Ești mai frumoasă ca niciodată în seara asta, Cathy. Probabil că mă invidiază toți bărbații de aici.

– Vorbește-mi și mie puțin despre misiunile tale, îi propuse ea cu un aer strengăresc.

Și vreme de peste o oră, ascultă, atentă și amuzată, povestirea colorată a aventurilor lui Quentin Reeves.

Dar curând, după masa gustoasă, cafeaua, lichiorul și ciocolata fierbinte a venit vremea să plece acasă. Le luă mai mult de o oră să ajungă în Vandyke Crescent și Cathy tocmai se întreba dacă trebuia să-i propună să urce la ea ca să bea ceva, când el opri motorul mașinii.

– Sper că vom mai ieși curând împreună, îi spuse el.

Și, sărutând-o ușor pe buze, o ajută să își scoată centura de siguranță.

– Am impresia că bătrânul Ash se preface că doarme, cu un ochi la ceas ca să vadă dacă te-am ținut până târziu! adăugă el, râzând.

– Dar nu e trecut decât puțin peste douăsprezece noaptea. În plus, nu-i dau socoteală fratelui tău ce fac!

– Nu trebuie să mai stai afară pe frigul ăsta, continuă Quentin furându-i un al doilea sărut.

În câteva secunde dădu ocol mașinii, îi deschise portiera și o conduse pe terasă. Cathy își căută cheia, întrebându-se din nou dacă se va hotărî să-l invite sau nu la ea, când el o prinse în brațe și o strânse la pieptul lui. Gura lui se lipi de buzele ei și cu mâinile îi

înlănțuise talia pe sub palton, aproape brutal. Apoi, la fel de brusc, îi dădu drumul și o șterse.

Tânăra nici măcar nu fu dezamăgită de fuga lui. În definitiv nu era decât o întâlnire banală. La ce se putea aștepta? Mai ales prima oară. Îi răspunse la fel de indiferentă la semnul pe care acesta i-l făcu cu mâna în clipa în care se urca din nou în mașină.

Strada era pustie, cerul aproape negru deasupra nuanței albe de nea care acoperea grădinile și parcul, în timp ce luna și o mulțime de stele luminau acel peisaj de vis.

Cathy se uită cum stopurile mașinii lui Quentin dispăreau după colțul bulevardului și observă apoi că era lumină la doamna Hubbard. Oare ce avea de citit bătrâna la o asemenea oră? Cathy își stăpâni un zâmbet. Probabil că bătrâna doamnă adormise și cartea zăcea de multă vreme pe covor, lucru care i se întâmpla destul de des.

Tocmai era pe punctul de a încuia ușa, când i se păru că aude o pisică mieunând. Să fi fost Snudge? Strengarul acela avea obiceiul să-și petreacă noaptea pe afară, dar nu făcea niciodată zgomot. Totuși mieunatul se auzi din nou și, în mod instinctiv Cathy bănui că se întâmplase ceva anormal. Oare se rănise? Sau doamna Hubbard se culcase fără să-i dea să mănânce? Deși unora li s-ar părea ridicol ca cineva să-și facă griji din cauza unui motan care colindă prin împrejurimi după ora douăsprezece noaptea, Cathy traversă strada, mânată de un al șaselea simț.

Apropiindu-se încet, cocoțată cum era pe tocurile ei ascuțite, până la urmă îl găsi pe Snudge, cu nasul lipit de ușa intrării de serviciu, aflată în spatele casei.

– Dar ce te-a apucat, prietene? Și se pare că e prea frig ca să mai

hoinărești împreună cu amicii tăi?

Abia atunci observă că în bucătărie era lumină și obloanele erau deschise, ceea ce era un lucru neobișnuit. Doamna Hubbord se baricada întotdeauna în casă imediat ce apunea soarele.

Cathy bătu la ușa din lemn, dar nu-i răspunse nimeni. O strigă ... dar fără niciun rezultat. Atunci se aplecă și ridică încet capacul cutiei de scrisori fixată în ușă. Din fericire, ușa bucătăriei era deschisă și deși avea o rază vizuală destul de restrânsă, zări un picior încălțat cu un papuc la baza scărilor.

– Doamnă Hubbard! strigă ea. Doamna Hubbard, mă auziți?

Dar totul fu în zadar. Bătrâna doamnă zăcea se pare fără cunoștință pe gresia din hol. Și acum ce trebuia să facă? se întrebă ea frângându-și mâinile de emoție. Nu avea cheia de la casă, vecina ei refuzând întotdeauna să dea voie cuiva să intre la ea fără să fi fost invitat. Trebuie să chem neîntârziat pe cineva în ajutor. Traversă din nou strada, reușind să nu alunece și se gândi imediat la Ashley. Din nefericire, apartamentul lui era cufundat în întuneric, așa că începu să sune și să bată în geam. Ce naiba avea în seara aceea, tocmai el care îi păndea mereu plecările și venirile? Doar nu dormea dus când avea ea mai mare nevoie de el?

– Ashley, Ashley, eu sunt! spuse ea nervoasă în timp ce apăsa mereu pe butonul soneriei.

În cele din urmă, se aprinse o lumină în camera din fundul apartamentului și tânăra auzi apropiindu-se niște șoapte înăbușite. Apoi ușa se deschise.

– Ce s-a întâmplat? îngăimă el.

– E vorba despre doamna Hubbard. Cred că a avut un accident. E acasă, dar nu răspunde. Cred că i s-a făcut rău.

– Nu prea e civilizat să trezești oamenii la ora asta, bombăni el în timp ce-și punea peste pijama o pereche de blugi.

– Nu poți să ieși așa afară! spuse ea indignată. E un ger de crapă pietrele! Dar el ignoră cu bună-știință observația ei, își puse canadiana și își vârî cheile în buzunar.

– Numai eu sunt de vină, îngăimă ea în timp ce înaintau cu prudență pe strada plină de polei.

– Te rog să nu mai faci din țânțar armăsar, i-o reteză el cu asprime. Să vedem mai întâi despre ce este vorba!

În timp ce el se apleca deasupra capacului cutiei de scrisori, Cathy îl luă pe motan în brațe și îl strânse la pieptul ei.

– Du-te și sună la poliție și cheamă o ambulanță, îi spuse Ashley în timp ce se ridica. Voi încerca să intru prin altă parte.

Cathy ezită câteva secunde. I se părea că ea trebuia să rămână lângă doamna Hubbard.

– Dar grăbește-te! Și ia-l și pe motan cu tine, îi spuse Ashley agitat.

Dar Snudge nu fu de acord cu această idee și începu să-și scoată ghearele imediad ce ieși din curte. Atunci ea îi dădu drumul și se grăbi să sune la secția de poliție.

Atunci când se întorsese, îl găsise pe Ashley suit pe glaful ferestrei bucătăriei.

– Fii atent! îi șopti ea. Am impresia că totul e închis.

– Prinde asta!

El își scoase haina și i-o aruncă.

– Ești nebun! protestă ea. Riști să ...

– Sstt! Lasă-mă să-mi văd de treabă și nu te mai preocupa de sănătatea mea. Canadiana e prea groasă, mă deranjează la mișcări.

Se înălță pe vârful picioarelor, reuși să deblocheze ochiul de geam de deasupra și își vârî mâna înăuntru ca să ajungă la zăvor. Peste două minute sărise deja în încăpere și se năpustise în hol pentru a-i deschide ușa lui Cathy.

Până când veni poliția și ambulanța, făcură tot posibilul s-o încălzească pe bătrâna doamnă și să o ajute să-și reia circulația sângelui în membrele înghețate. O înfășurară într-o pătură și o fricționară până în clipa în care o urcară pe brancardă.

Doamna Hubbard își recăpătase cunoștință și arunca în jurul ei niște priviri speriate.

– Ai tu grijă de Snudge? șopti ea când o recunoscu pe Cathy.

– Bineînțeles, stați fără grijă. Acum totul va fi bine.

Cathy voia să meargă cu ea la spital, dar Ashley se opuse categoric, cu atât mai mult cu cât trebuia să dea o declarație polițiștilor.

În cele din urmă, unul din ei îi înmână o cheie pentru ca ea să vină să aerisească din când în când casa și amândoi se întoarseră la numărul cincizeci și șase înghețați bocnă, Ashley ducând coșul și cutiile cu hrană ale motanului care între timp dispăruse.

Din ancheta rapidă care avusese loc rezulta că era posibil ca doamna Hubbard să fi căzut încă de dimineață, neapucând nici măcar să ia micul dejun și să dea drumul la căldură. De altfel, atunci când o găsiseră, bătrâna se afla îmbrăcată încă într-un capot de casă foarte gros care o împiedicase să moară de frig pe podeaua pardosită cu gresie.

– Să lăsăm coșul pe verandă, șopti Cathy.

Apoi, când se întoarse spre Ashley, se simți deodată foarte slăbită și îi veni să plângă. Încercă să-i mulțumească pentru tot ce

făcuse, dar nu reuși. Glasul i se frânse și tânăra izbucni în lacrimi.

El o luă în brațe și o strânse la pieptul lui.

– Hai să intrăm la căldură, îi șopti el în timp ce ea plângea în continuare.

– Probabil că ai înghețat de frig, reuși ea totuși să îngaime printre două suspine.

– Tocmai de aceea aș vrea să mă încălzesc lângă caloriferul tău cu un mic coniac, sau un whisky dacă ai, ca să previn gripa.

– Am din amândouă.

– Aha, deci acesta este secretul tău!

– Numai în scop medical ...

Ea fu cuprinsă de un râs nervos.

După ce ajunse în salon, scoase cele două sticle de tărie și niște pahare, în timp ce Ashley dădea drumul la căldură și vâra în priză pătura electrică.

– Ai avut mare noroc că ai fost îmbrăcată cu haina de blană, spuse el când se întoarse.

Îi luă paharul din mâna care-i tremura și o strânse pe tânără la pieptul lui. Cathy tremura încă din cap până-n picioare și în timp ce el o alinta ușor, izbucni din nou în lacrimi.

– Mai întâi doamna Mandeville și acum doamna Hubbard ...

Își puse capul pe umărul lui.

– Doamna Hubbard își va reveni curând, deși trebuie să te avertizez că probabil și-a fracturat femurul.

– Știu, îngăimă Cathy. Am bănuit asta după felul în care stătea întinsă.

Nu observase că el își scosese canadiana și acum când o ajuta și pe ea să-și dea jos blana, avea o senzație ciudată văzându-l în bluza

de pijama.

Având părul ciufulit, barba nerasă și cămașa aceea desfăcută la gât, lăsa o impresie de o virilitate deosebită.

El o trase lângă calorifer și îi ridică bărbia spre el, privind-o cu tandrețe.

– Îmi pare rău că te-am deranjat, îngăimă ea.

– Mă bucur că ai procedat așa, spuse el, zâmbind.

Vocea lui gravă era plină de o emoție pe care ea n-o mai cunoscuse până atunci și când o cuprinse în brațe cu patimă, își încolăci brațele în jurul gâtului lui și se dărui total sărutului său fierbinte.

Oare era de vină coniacul sau forța cu care trupul lui musculos se lipea de al ei? Cathy nu se simțise niciodată atât de tulburată. Sângele îi zvâcnea în tâmple și tremura sub mângâierile lui, cuprinsă de dorință și cu simțurile în flăcări.

Cu toate acestea, înăbușindu-și un suspin, el o împinse ușor.

– Cum stai cu spatele? o întrebă, cu o voce răgușită de emoție.

Ea ridică spre el o privire înfrigurată. Oare îi propunea să-i ofere un alt masaj divin? Cathy se înfioră dinainte. Cu toate astea, în răspunsul ei nu se putu citi o certă dorință.

– Așa și așa ... Mă mai doare puțin, dar nu e nimic îngrijorător.

– Poate că îți vei face griji numai atunci când va trebui să urc la tine în dormitor ca să te ajut să te dai jos din pat!

Devenise iar același necruțător doctor Reeves care nu-și pierdea niciun gram din autoritate, oricare ar fi fost împrejurările.

– Ar fi bine să-ți faci o radiografie până la sfârșitul săptămânii, adăugă el cu obișnuitul lui aer arogant.

– Mâine nu lucrez ...

De ce spusese așa ceva? Din cauză că spera că el va rămâne la ea până în zori pentru a n-o lăsa să se lase copleșită de gânduri negre? Doamna Mandeville, murise, iar domna Hubbard, această adorabilă bătrânică, era țintuită în patul ei de spital cu o fractură gravă la picior ...

Ar fi putut să împiedice acel accident dacă s-ar fi dus s-o vadă mai devreme, în loc să se răsfețe toată după-amiaza visând la întâlnirea cu Quentin ...

I se părea că trecuse o veșnicie de la cina cu el. Era ca și cum aceasta nici n-ar fi existat, ultimele evenimente făcând să i se spulbere ușoara dezamăgire pe care i-o produsese Quentin. În mod inconștient, ea așteptase ceva de la el, dar Ashley fusese acela care știuse să-i stârnească pasiunea.

– Atunci profită de acest răgaz ca să te odihnești, îi spuse el chiar în clipa aceea. Să nu te prind că faci treabă prin casă!

– Mă duc s-o vizitez pe doamna Hubbard!

– Nici nu vreau să aud de așa ceva! De altfel, n-are niciun rost, mă voi ocupa eu de ea și îi voi explica atunci când va veni vorba despre tine că trebuie să ai grijă de motanul ei și că îi supraveghezi casa.

– Dar vreau să merg personal, trebuie să fac asta, insistă ea.

– Am zis nu.

Latura aceasta a personalității lui avea darul de a o enerva la culme.

– N-o să mă poți împiedica, îl contrazise ea.

– Îți ordon să stai în casă. Dacă e nevoie, îți voi da un certificat medical.

– Îți mulțumesc, dar consider că sunt suficient de matură ca să

hotărăsc singură ce trebuie și ce nu trebuie să fac.

– Atunci voi anunța la biroul de personal că vei face o pauză până când vei consulta un ortoped.

– Ai prostul obicei de a te amesteca unde nu-ți fierbe oala! exclamă ea furioasă.

– Știu asta, spuse el pe un ton arogant.

El se ridică în picioare, arătând extrem de seducător în bluza aceea de pijama în dungi, descheiată la gât!

– N-ai decât să-mi spui cum vrei, dacă asta te ajută să te răcorești. Mie, oricum nu-mi pasă.

– Mă răcorește.

– Da, draga mea. Astfel ți se mai ușurează durerea referitoare la doamna Mandeville, sentimentul de vinovăție pe care-l ai în legătură cu doamna Hubbard și pentru faptul că te simți îngrozitor de dezamăgită.

– Dezamăgită? Era la fel de supărată pe el ca și pe ea însăși. Ce-o apucase de repeta tot ce spunea el ca o idioată?

– Și mă rog, de ce aș fi dezamăgită?

– Ei bine, este clar că nu prea ai fost satisfăcută. Ți-am dovedit chiar adineauri acest lucru. Să înțeleg că fratele meu nu s-a ridicat la înălțimea faimei lui de donjuan?

Obrajii ei se îmbujorară ca urmare a ironiilor lui și tânăra îl urî pentru că acesta reuși se să descopere ce-și dorise ea în legătură cu întâlnirea din acea seară cu fratele lui.

– Noapte bună, Cathy! Somn ușor și nu uita că dacă nu-ți vei trata spatele, am s-o fac eu însumi!

Apoi avu îndrăzneala s-o ciupească ușor de bărbie, după care își luă canadiana și plecă în apartamentul lui.

Capitolul 9

Turbată de furie, Cathy își sorbi coniacul până la ultima picătură plimbându-se de colo-colo prin apartament, cu paharul în mână. Dar după ce se culcă și se mai liniști, începu să vadă lucrurile cu totul altfel. Ashley Reeves încercase doar să-și dovedească lui însuși că are același succes la femei ca și fratele lui. De altfel, acestuia nu-i lipsea deloc priceperea în această privință, își spuse ea zâmbind. Nu i-ar fi displăcut ca el să-și continue tratamentul personal ...

Își aminti apoi de Quentin și de caracterul lui ușuratic. Tânărul era fermecător și nu se plictisise nicio clipă în prezența lui, dar nu reușise s-o tulbure. Îi veni în memorie săruturile atât de pasionate ale lui Ashley din cauza cărora și-ar fi putut pierde ușor capul și o vreme continuă să treacă în revistă calitățile celor doi frați gemeni, până când adormi.

La un moment dat, fu scoasă din brațele lui Morfeu de soneria telefonului. Îi veni să înjure. Era doar opt și jumătate. Nu era nevoie

să se întrebe cine era la capătul celălalt al firului ...

– La mulți ani, Cathy! îi spune Ivor. Credeam că ai să suni tu ieri, din moment ce te-am sunat eu de Crăciun. Și când am încercat să dau de tine, n-am avut cum. Pasărea își luase deja zborul! Bănuiesc că te-ai distrat ca lumea împreună cu prietenii tăi!

Cathy scrâșni din dinți. Cine îl auzea putea să creadă că n-o interesa decât distracția.

– În realitate mă aflu în pat cu o durere cumplită de spate, îi răspunse ea pe un ton cam smiorcăit.

Ceea ce îi provocă fratelui ei un chicotit de satisfacție.

– Nu văd nimic de râs în asta, îi răspunse ea zâmbind.

– Scuză-mă, dar poveștile astea cu durerile de șale mă fac mereu să râd.

– Dar , dar eu chiar am dureri.

– E adevărat? Te doare rău?

Și Cathy începu să-și plângă de milă atât de tare, încât până la urmă el îi propuse să vină la Brighton unde Roselyne și cu el vor avea grijă de ea.

– N-aș putea să suport călătoria, spuse ea cu un suspin menit să-i frângă inima.

– În cazul ăsta ai prefera să vin eu la tine?

– Oh, nu, în niciun caz! Nu e nevoie să te deranjezi, Ivor, se corectă ea cu ceva mai multă diplomație. Nu te stresa, sunt în mâini bune și am tot ce-mi trebuie.

Continuă convorbirea povestindu-i ce pățise doamna Hubbard, având grija să nu pomenească de numele lui Ashlay, pe care îl botează "noul locatar de la parter".

De data asta Ivor păru interesat.

– Cred că Fitzgerald a avut o idee bună să-ți găsească un medic care să se ocupă de tine, spuse el cu un aer bănuitor.

Vreme de câteva secunde, Cathy rămase tăcută.

– Cum ai aflat despre domnul Reeves? se interesă, aproape în șoaptă.

– Draga mea Cathy, doar nu-ți închipui că aș fi lăsat pe oricine să se mute în vila noastră. Nu am specificat că aș dori pe cineva din mediul medical, dar simțeam că aveai nevoie de un bărbat în casa aceea.

Se lăsă o tăcere apăsătoare, timp în care Cathy se îndemna să rămână calmă și să reziste tentației de a-i închide telefonul în nas.

– Fitzgerald nu părea prea grăbit, continuă repede Ivor, dar un prieten cunoștea un ofițer din marina regală care se dădea de ceasul morții să găsească un apartament pentru fratele lui, care era chirurg și venea din nu știu ce țară.

– Venea din Africa, îi suflă Cathy pe un ton aspru.

– M-am gândit că acest aranjament ar trebui să funcționeze! Un medic și o infirmieră ...

Cathy inspiră adânc aer în piept.

– E adevărat că mi-a prins bine că s-a aflat aici ieri, dar în ceea ce privește nevoia de a avea un bărbat care să se ocupe de mine, mă simt în stare să-l găsesc și singură!

– Nu vă înțelegeți bine?

– Nu-mi place ca cineva să se amestece în problemele mele și acest domn s-a dovedit a fi un "specialist" în acest domeniu.

– Așa e la început, Cathy. O să vezi, sunt sigur că în curând totul va fi bine. Imediat ce te pui pe picioare, vino să petreci câtva timp pe coastă împreună cu noi. După ce mai discutară puțin și despre

Rosalyne și copii, Ivor închise telefonul.

Cathy își încrucișă brațele și începu să se plimbe de colo-colo prin cameră. Ar fi trebuit să-și închipuie că fratele ei se va ocupa personal de închirierea apartamentului. Lua-te-ar naiba, Ivor, îl blestemă ea în sinea ei, în timp ce bombănea niște înjurături pe care nu și-ar fi permis să le rostească în fața altora.

Vârî în priză fierbătorul și continuă să meargă prin încăpere, cu senzația că intrase într-o capcană cumplită! Totul era din vina individului acela arogant de sub ea!

Peste câteva minute, în timp ce stătea confortabil în pat alături de o ceașcă de ceai și două aspirine, recunoscu totuși că furia ei împotriva lui Ashley era nefondată.

Era, ca și ea, o victimă a împrejurărilor, hotărî ea. Din nefericire, ea era cea care avea mai mult de suferit. Cum ar fi putut să se înțeleagă ei doi, din moment ce nu reușeau s-o facă nici la spital și nici acasă? În plus, faptul că duceau aproape aceeași viață nu îmbunătățea deloc lucrurile! Bine că n-o să mai rămână mult timp aici, se consolă ea, amintindu-și că el dorea să plece din nou în Africa. Cu cât o va face mai repede, cu atât va fi mai bine!

Până la urmă fu bucuroasă să poată lenevi în pat aproape toată dimineața. Avea o grămadă de lucruri în cap. Pe Quentin, de exemlu, despre care nu prea știa ce să creadă, în afară de faptul că nu reacționase în niciun fel la sărutul lui. Ceea ce o adusese din nou la Ashley și la săruturile lui pătimașe, la modul cum se jucase el cu emoțiile ei și cum o mângâiaseră mâinile lui. Într-un fel sau altul trebuia să-i dovedească acestuia că se putea lipsi foarte bine de el și de atențiile lui.

Gândurile îi hoinăreau întruna și inima i se strânse brusc, atunci

când în minte îi apăru imaginea lui Ossy. Oare se întorsese din Elveția? Își va relua postul de la Gida? Acest lucru i se părea nesigur, ca și starea de sănătate a bietei doamne Hubbard ...

Doamne Dumnezeule! Uitase de motan! Era sigură că acesta își cerșea micul dejun în fața ușii stăpânei sale. Sări din pat, pe cât de repede i-o permitea durerea de spate, își puse un tricou și o pereche de blugi și coborî scările.

Strada părea pustie, dar ea se uită cu atenție la dreapta și la stânga înainte să-l strige pe Snudge. Cu toate astea, apelurile ei nu avură niciun succes. De aceea începu să fluiere, o activitate în care nu excelase niciodată, dar care spre marea ei surpriză, avu efect. În următoarele șase secunde, Snudge se năpusti în curte și de aici pe verandă.

Până la sfârșitul zilei se împrieteniseră și îl lăsă cu părere de rău să iasă seara să-și vadă de escapadele lui nocturne.

Tocmai ea, care le ironizase mereu pe fetele bătrâne care aveau pisici, își spuse ea zâmbind ușor, încă pe punctul de a intra în clubul lor. Acest lucru i-ar fi displăcut lui Ivor, care părea foarte dornic să o mărite și își dorea atât de tare, încât îi găsise chiar el chiriaș pentru parterul casei. Asta era culmea!

Oftă adânc. Era adevărat că uneori se simțea foarte singură, dar singurătatea era preferabilă investigațiilor unui om indiscret ca Ashley Reeves!

A doua zi nu se va duce la serviciu mai devreme de ora prânzului, ceea ce însemna că va avea câteva ore la dispoziție ca să aerisească bine casa doamnei Hubbard, să se ocupe de Snudge și să facă un pic de curățenie.

Deși cerul era senin, era încă ger și ea preferă să nu meargă cu

mașina, dar coborî la garaj ca să ia câteva punguțe de legume congelate, un pui și niște fileuri de pește din congelatorul cel mare și le duse în frigiderul din bucătărie. Observă că Roverul nu mai era acolo. Slavă Domnului își spuse ea. Probabil doctorul plecase la spital și nu voise să o deranjeze, ceea ce se întâmpla destul de rar.

Ceva mai târziu se duse pe jos la serviciu. O vizită pe doamna Hubbard căreia i se suspendase piciorul și-i fusese supus la tracțiune, până când urma să fie operată. Bătrâna doamnă avea însă moralul ridicat și se interesă de Snudge, mulțumindu-i lui Cathy pentru că avea grijă de el.

Apoi veni vremea mesei pentru micuții ei pacienți și tocmai în acel moment își făcu apariția în secție Margaret Ashley-Brown.

Cum te mai simți în dimineața asta, domnișoară Blain? se interesă ea cu un aer îngrijorat.

Cathy făcu ochii mari de uimire.

– Dar de unde ...

– Mi-a spus domnul Reeves că ai căzut și te-ai lovit la spate.

Cathy se înroși la față de indignare.

– Dar nu trebuia să-ți spună nimic! se răzvrăti ea.

– Stai cuminte, n-a făcut-o dinadins. I-a scăpat informația în timp ce discutam despre sărmana doamnă Hubbard.

Cathy își dori cu ardoare să poată șterge acea roșeață de pe fața ei care se accentua din ce în ce mai mult când își amintea de tratamentul la care o supusese Ashley.

– Oricum, acum totul e în ordine. Nu mai există niciun motiv de îngrijorare.

– Mi se pare că ți-a recomandat să faci o radiografie și să te duci să te vadă cineva din secție de ortopedie, nu-i așa? Trebuie să fii

atentă, Cathy. Și eu îți pot da același sfat. De altfel, îi voi anunța și pe ceilalți că le vei face o vizită, în cursul zilei de azi.

O licărire amuzată apăru în ochii verzi ai lui Margaret în timp ce Cathy se bosumflase, dându-și seama că nu mai avea niciun rost să facă vreun comentariu.

De aceea pe la sfârșitul zilei le urmă sfatul și cu această ocazie află că Ashley o tratase foarte bine și acum era într-o formă excelentă.

A doua zi primi o circulară prin care era anunțată că va fi oficiată o slujbă în amintirea doamnei Mandeville în capela spitalului duminica viitoare și Carhy se gândi din nou cu emoție la Ossy și soția lui care formaseră o pereche extraordinar de unită. Aflase între timp că doamna Mandeville ceruse să fie îngropată în Elveția, în acel sat pe care îl iubea foarte mult. Cât despre profesor, planurile acestuia nu erau cunoscute încă.

Apoi intră din nou în rutina zilnică și tratamentul micilor pacienți îi ocupă tot timpul. Imediat ce era puțin mai liberă, se ducea la căpătâiul doamnei Hubbard, care fusese operată și îi uluise pe cei din jurul ei cu capacitatea de a se restabili rapid și hotărârea de a se întoarce acasă cât mai curând posibil. Casă, pe care Cathy o aerisea și o deretica zilnic, ocupându-se în permanență de motan, ceea ce până la urmă nu-i mai lăsa prea mult timp pentru ea. În consecință, abia dacă-l vedea pe Ashley, până în ziua în care, în vreme ce ea stătea de vorbă cu părinții lui Marty, acesta își făcu brusc apariția în sala cea mare, însoțit de o femeie necunoscută îmbrăcată elegant.

– Bună ziua, îi salută el, clătinând ușor din cap. Dați-mi voie să v-o prezint pe una din fostele mele colege, doamna doctor Palmer,

care este pediatru, mai adăugă el făcând semn spre doamna respectivă. I-am vorbit despre Marty.

– Vă suntem recunoscători, domnule doctor Reeves, spuse doamna Alexander. Ardem de nerăbdare să-l vedem din nou acasă!

– Dar domnișoara Blair ce părere are? o întrebă Ashley privind-o drept în ochi.

Aroganța lui o enervă la culme și se abținu să-i spună că de fapt ea nu era plătită să-și dea părerea, ci să-i execute ordinele.

– S-a restabilit foarte bine și cred că vom putea să vi-l dăm acasă. I-am scos copcile ieri.

– Vă mulțumesc din tot sufletul pentru grija pe care i-ați arătat-o, domnișoară Blair, spuse tatăl băiatului. Nicăieri în altă parte nu ar fi primit mai multă afecțiune. Suntem îngrijorați numai de faptul că micuțului îi va fi foarte dor de dumneavoastră după aceea!

– Există șanse ca Marty să suporte mai bine decât credem această cumplită despărțire de domnișoara Blain, spuse Ashley pe obișnuitul lui ton sarcastic. Dar nu vă faceți prea mari griji pentru ea. A adoptat de curând un motan care îl va înlocui pe Marty.

Toată lumea găsi amuzantă gluma, cu excepția lui Cathy care i-ar fi dat bucuroasă un șut în fund. Necazul era că doamna Palmer se afla chiar între ei doi și o studia cu o privire curioasă, în timp ce mirosul parfumului ei scump se amesteca într-un mod foarte neplăcut cu cel cam acru al bebelușilor din jur. Era de aceeași înălțime cu Cathy, poate ceva mai scundă, dar avea un minunat păr negru și des, un ten bronzat și buze roșii care se asortau perfect cu roșu-carmin al eșarfei de mătase înnodate neglijent la gulerul paltonului.

Teneriffe! Acest cuvânt îi trecu lui Cathy prin minte ca un fulger. Pe ea vrusese Ashley să o evite? Totu-și, după expresia satisfăcută de pe figura lui, consideră că se înșela total, dar oricum nu-i păsa de problema lor!

– Mă duc să iau biberonul, îi spuse doamnei Alexander, care venise special ca să-l hrănească pe fiul ei.

Atunci când se întoarse, era clar că Ashley relatase în detaliu celor prezenți istoricul cazului lui Marty.

– Domnișoara Blain nu socotea necesară operația, explica el în clipa aceea. Dar cred că acum veți fi cu toții de acord că aceasta era cea mai bună soluție, nu-i așa?

– Mă bucur că nu am avut eu responsabilitatea luării unei decizii, spuse ea, după care se aplecă asupra pătuțului alăturat.

Era trecut de ora zece seara, când ajunse din nou în strada Vandyke Crescent numărul cincizeci și șase. Afară se mai încălzise puțin, deși temperatura era încă sub zero grade și Cathy se trezi visând la clima tropicală și soare. De când se văzuse cu Ashley, suferea de o durere cumplită în stomac și se întrebă dacă ideea de a pleca pentru o vreme să lucreze în țările calde era una chiar atât de rea. Deoarece, deși îi venea greu, trebuia să recunoască faptul că nu suporta să-l vadă pe Ashley Reeves în compania altei femei. Avea oare intenția să se căsătorească? Să fi fost domnișoara Palmer ființa deosebită și demnă de iubirea lui despre care îi vorbise? Ar fi totuși bine să nu fie ea cea care să plece prima. În definitiv de ce să nu se ducă în Noua Zeelandă, așa cum îi trecuse prin cap în urmă cu câțiva ani?

Tocmai își freca tălpile cizmelor de grătarul din fier ca să se curețe de zăpadă, când auzi Roverul oprindu-se în fața porții. Se

făcuseră cuibul acolo. Avu senzația că era o intrusă.

– Nu reușesc să mă încălzesc de când m-am întors în Anglia, spuse Aileen ghemuindu-se pe canapea. Ce bine e iarna în Teneriffe! Ai lucrat în străinătate, Cathy?

Pentru prima oară, Cathy o privi pe doctoriță. Era foarte frumoasă și ar fi fost și dacă nu era bronzată. În mod destul de ciudat, ea nu părea supărată de prezența lui Cathy, dar probabil că avea o fire afectuoasă.

– Nu, niciodată, îi răspunse ea.

– Cathy locuia aici împreună cu părinții ei, îi explică Ashley care se așezase lângă calorifer.

"Nu putea să mă lase să vorbesc și singură?" își spuse ea furioasă și de aceea îi dădu un răspuns neașteptat.

– Dar acum, dat fiind că sunt liberă, spuse ea sigură pe forțele ei, și neavând nicio obligație, mă gândesc serios să-mi revizuiesc unele din proiectele mele mai vechi.

– Ah, da? Și care ar fi acelea? se interesă Ashley pe un ton plin de îndoială.

– Acela de a mă stabili în Noua Zeelandă, de exemplu.

"Cât mai departe de tine", adăugă ea în sinea ei, deși nu credea niciun cuvânt din cele pe care le spusese. N-avea niciun chef să plece, își spuse ea mai târziu plângând, în timp ce-l strângea în brațe pe Snudge. Nu voia decât un singur lucru și anume acela de a rămâne lângă el. Îl iubea și îi plăcea ca el să se ocupe de ea, chiar dacă astfel s-ar fi amestecat în treburile ei. Dar din nefericire în acel moment, se afla în apartamentul ei de la primul etaj, în timp ce sub ea, era convinsă că el o copleșea pe eleganta și stilata Aileen Palmer cu mângâieri și săruturi.

Cathy petrecu o noapte îngrozitoare, bolnavă de gelozie. A doua zi dimineață, timpul se mai încălzise și ploaia începuse să curețe străzile de zăpadă și de polei. Se hotărî să meargă cu mașina. În casă totul era calm și tânăra ieși afară fără să facă nici cel mai mic zgomot, dat fiind că parcase vechiul Ford cu spatele, așa cum o învățase tatăl ei, ca să nu mai trebuiască să facă manevre suplimentare atunci când trebuia să plece.

Conducerea mașinii pe străzile pustii la ora aceea matinală o făcu să-și recapete încrederea în forțele ei și atunci când ajunse la spital, se simți perfect relaxată și gata să se ocupe de bolnavii ei.

Dar nu ajunsese nici de cinci minute în biroul ei, că și sună telefonul.

– Domnișoara Blain la telefon, spuse ea.

– Cathy? Sper că nu te deranjez.

Fără nicio îndoială era vocea lui Quentin.

– Nu, deloc. Dar dacă îl cauți pe fratele tău, să știi că nu e aici!

– Stai liniștită n-am nevoie de el! Vroiam să te întreb numai dacă pot să mă invit la tine la cină în seara asta. Sunt nevoit să merg la Bath și la întoarcere mi-ar fi plăcut să te văd.

Ea nu ezită decât o fracțiune de secundă. În definitiv, de ce nu? Vizita lui Quentin o va face să se mai gândească și la altceva.

– Cu cea mai mare plăcere, îi răspunse ea. Te aștept!

La prânz se grăbi să ajungă acasă, unde rontăi un sandviș în timp ce pregătea felurile de mâncare pentru cină, în așa fel încât să nu trebuiască decât să le încălzească atunci când va veni momentul.

– Totul e în ordine? o întrebă pe Catherine Hunter atunci când se întorsese la spital după numai o oră, în care pusese masa, pregătise un pui cu lămâie și garnitură de legume, și scosese din

congelator o superbă plăcintă cu mere.

– Da. A telefonat doar doamna Alexander, care se aștepta să-l ducă pe Marty acasă chiar astăzi

Cathy se încruntă.

– Domnul Reeves a fost de acord?

– Nu, nici nu l-am văzut azi.

– Mă mir, pentru că în principiu ținem în spital întotdeauna bolnavii cel puțin trei zile după ce li s-au scos copcile!

– Asta este și părerea mea, îi răspunse asistenta ei. De aceea am rugat-o să mai sune o dată.

Nedumerită, Cathy porni imediat în căutarea chirurgului, dar nu îl văzuse nimeni în spital. Pe de altă parte, nu era nici la vilă, pentru că l-ar fi observat atunci când fusese acasă la prânz. Oare unde se dusese? O dusese pe seducătoarea Aileen undeva la plimbare, neglijându-și astfel îndatoririle profesionale? Așa ceva nu prea îi stătea lui în caracter, dar Cathy bănuia că frumoasa doctoriță avea destulă influență asupra lui pentru ca el să-și piardă capul din pricina ei.

Între timp, doamna Alexander veni la Gida unde oricum fiul ei o aștepta să-i dea să sugă din biberon.

La capătul unei lungi discuții între aceasta, Cathy și stagiarul lui Ashley, reieși că doamna Alexander o auzise pe doctorița Palmer afirmând că nu exista niciun motiv ca Marty să nu fie redat părinților lui cât mai repede posibil și că ea era convinsă că doctorul Reeves fusese de acord.

După părerea lui Cathy, tânăra probabil înțelesese în felul ei discuția dintre cei doi medici. În orice caz, nici nu se punea problema ca ea să semneze externarea fără o aprobare oficială.

Acest lucru încercă să i-l explice doamnei Alexander, subliniind faptul că starea fiului ei nu se înrăutățise și că aceea nu era decât o măsură de precauție.

Văzând dezamăgirea de pe fața interlocutoarei sale, Cathy se simți furioasă pe Ashley. O fi medic primar, dar trebuia ca cineva să-i amintească puțin ce responsabilități avea.

Capitolul 10

Da, domnul Reeves lipsea! Cathy era furioasă la culme, cu atât mai mult cu cât la fiecare telefon pe care-l dăduse, primise același răspuns: nu se știa unde era și nici când se va întoarce. De altfel, nimănui nu părea să-i pese de lipsa lui, în afară de ea.

Atunci când ajunse la vilă, adică spre seară, Roverul nu era în garaj. Oriunde ar fi fost plecat, domnul Reeves nu părea prea grăbit să se întoarcă! Ar fi preferat totuși ca discuția cu el să aibă loc înainte de sosirea lui Quentin și să scape de ce avea pe suflet ca să poată lua cina în liniște. Dar se părea că domnul Reeves hotărâse cu totul altfel.

Încercă totuși să se liniștească, făcu o baie și se schimbă de haine, termină pregătirile pentru cină și îl întâmpină pe Quentin cu un zâmbet afectuos atunci când acesta sună la ușă.

De fapt, acum totul era clar în mintea ei. Îl primea în seara aceea numai din plăcere, cu scopul de a petrece o seară plăcută împreună cu el, fără niciun fel de gând ascuns de natură romantică. Cel mai

cumplit era că asemănarea dintre cei doi era extraordinară și că trebuia să țină bine minte că, din păcate, nu Ashley se afla la masa ei.

– Ia spune-mi, cum a fost ziua de azi? îl întrebă ea după ce luaseră loc pe scaune.

– Așa și așa. N-am avut prea multe divergențe de aplanat. Dar a ta?

Cathy zâmbi.

– Cam la fel ... A trebuit să rezolv anumite probleme create de fratele tău.

Și îi relată toată povestea.

– E ciudat, spuse Quentin, nu prea obișnuiește să pună viața personală mai presus de munca lui.

Cathy începu să se joace cu ultimele bucățele de pui cu lămâie.

– Are probleme sentimentale? spuse ea cu toată indiferența de care era în stare.

– Așa am impresia.

– Nu cumva este vorba despre doctorița Palmer?

– De unde știi despre Aileen? se miră el.

Cathy scrâșni din dinți. Deci ea era, ghicise bine. Aileen Palmer era marea iubire a lui Ashley. Îi povesti lui Quentin despre vizita lor la Gida, ferindu-se să-i pomenească de faptul că Ashley o forțase să bea ceva împreună cu ei.

– Au ... Mă rog, se cunosc de multă vreme? îndrăzni ea să întrebe încercând să-și ascundă curiozitatea.

– Nu cred că Ashley ar fi de acord să-ți vorbesc despre ea.

– Atunci te rog să n-o faci.

De fapt, poate că era mai bine să nu știe totul despre idila dintre

Ashley și seducătoarea Aileen. Probabil însă că păruse cam prea grăbită, deoarece Quentin îi aruncă deodată o privire mirată.

– Să nu-mi spui că te-ai îndrăgostit de un amărât bătrân ca Ashley.

– Nu e nici amărât și nici bătrân, îi răspunse ea pe un ton glacial.

Quentin se uită o clipă la ea. Atmosfera era încordată, dar ofițerul izbucni deodată în râs.

– Nu, într-adevăr, la treizeci și cinci de ani nu ești chiar senil!

– Și niciunul din voi nu e însurat, îl ironiză ea.

– Eu nu sunt genul de bărbat care să se însoare, recunoscu el cu sinceritate. Însă Ashley a fost gata s-o facă în urmă cu patru ani ... Cu Aileen.

– Și iată-ne ajunși în punctul în care rămăsesem.

Nu mai putea suporta, trebuia să afle, chiar dacă acel lucru o va costa scump.

– Aileen a venit ca să încerce să se împace cu el.

El oftă.

– Dar trebuie să mărturisesc că toate astea s-au întâmplat din cauza mea.

– Dacă sunteți gemeni, asta nu înseamnă că trebuie să-ți asumi și greșelile fratelui tău!

– N-ai înțeles, spuse el ușor enervat. Ar fi mai bine să-ți explic ca și cum, deși nu țin ca afacerea asta să facă prea multe valuri.

Nu se întâmpla prea des ca veselul Quentin să abordeze un aer atât de serios.

Cathy era numai ochi și urechi.

– Asta e, sunt cam donjuan, spuse el brusc. Și nu-mi pare rău pentru asta. Îmi plac femeile, dar trăind într-un mediu format numai din bărbați, am fost nevoit să-mi compartimentez foarte strict viața. Din nefericire, atunci când eu și Aileen am avut o mică aventură, ea și-a imaginat că o să-i pun imediat inelul pe deget. Și într-o zi, când s-a certat cu Ashley, i-a dezvăluit totul acestuia. Nu am crezut că lucrurile vor merge atât de departe. Nu avusesem niciodată intenția de a o lua de nevastă și după aceea Ashley s-a despărțit de ea.

– Și a plecat în Africa, șopti Cathy, pe care aceste informații o zguduiseră puternic.

– S-ar fi dus oricum acolo. La plecare, Aileen trebuia să-l însoțească, ar fi format o echipă împreună și pe undeva asta ne-a și apropiat. Simțea nevoia să mărturisească cuiva că nu voia să plece.

– E posibil ... Dar dacă s-ar fi iubit cu adevărat, nu ar fi fost cinstiți unul față de celălalt? observă ea.

– Cine are curajul să fie sincer, Cathy? Oricum, atunci când a înțeles că eu nu o voi lua de soție, Aileen a acceptat un post într-o clinică din Teneriffe.

– Și părinții voștri s-au dus s-o viziteze de Crăciun.

– Sperând să-l poată lua cu ei și pe Ashley, recunoscu Quentin. Vezi tu, toată lumea încearcă să refacă din nou legăturile pe care le-am rupt eu, deși sunt convins că acestea oricum s-ar fi desfăcut.

– De unde știi?

– Pentru că eu îi cunosc pe amândoi mai bine decât oricine.

– Și acum legăturile au fost refăcute?

Quentin o privi mirat.

– Așa s-ar părea, dar mi-ar părea rău să fie așa.

– De ce? îl întrebă ea repede, nereușind să-și ascundă roșeața

din obraji.

– Pentru că ar fi o greșeală ... îi răspunse el laconic.

Cathy se ridică în picioare și începu să strângă masa. Avea trăsăturile feței încordate și trebuia să facă apel la toate rezervele ei de voință ca să nu izbucnească în plâns. Dar avea rost să jelească pierderea unui lucru care nu fusese niciodată al ei? Și cu toate astea, avea impresia că fusese trădată.

Iubirea era sentimentul cel mai prețios din lume, își spuse ea. Și într-adevăr ea îl iubea pe Ashley. Drept dovadă stătea tristețea și durerea care îi sfâșia inima. Încercase totuși să lupte cu acel sentiment, să-l urască, dar nu reușise decât să se îndrăgostească și mai tare de el, chiar în momentul în care el nu-și dorea altceva decât să se întoarcă la Aileen, trădătorul!

– Ar fi putut să se ducă după ea în Teneriffe, spuse ea cu voce tare când reveni cu prăjitura.

– Nu, el voia să evite o întâlnire cu ea. Ea e cea care a venit la el ca să clarifice lucrurile.

– Și să-i găsească punctul slab ... În orice caz, e o femeie foarte frumoasă...

– Aileen e o persoană deosebită, spuse Quentin căzut pe gânduri.

Cathy îl privi pe furiș. Ultimele lui cuvinte parcă fuseseră spuse din adâncul sufletului. Era oare posibil ca sub aspectul lui de donjuan, Quentin să ascundă o sensibilitate profundă și o rană ascunsă? Oare o iubise sincer pe Aileen? Acesta erau totuși pure speculații, dar de un singur lucru era sigură, și anume aceea că era îndrăgostită la nebunie de Ashley și că nu-l va uita niciodată.

Cu toate astea, Quentin, văzând că ea devenise brusc foarte tristă, se străduí s-o înveselească și curând râdeau amândoi în hohote. Seara aceea, începută sub niște auspicii atât de nefavorabile, se încheie foarte plăcut și se făcuse ora unsprezece noaptea atunci când ea îl conduse la ușă și ieșiră amândoi pe terasă. Datorită lui, Cathy se simțea ceva mai bine și îi era foarte recunoscătoare pentru asta.

– Îți mulțumesc, Quentin, îngăimă ea emoționată, când el se pregătea de plecare. Mi-a făcut o mare plăcere să iau cina împreună cu tine.

– Și mie Cathy. Ești adorabilă.

Și o sărută ușor pe buze. Quentin îi promise că vor rămâne prieteni și că o să sune în curând, după care o sărută din nou. Chiar în clipa aceea însă farurile Roverului luminară scena respectivă.

– Ia te uită, Ash s-a întors de la părinții noștri, spuse Quentin. Probabil a dus-o acolo pe Aileen. Acum ar fi bine s-o șterg. La revedere!

Peste câteva secunde cei doi frați se întâlniră pe alee, dar Cathy încă nu apucase să închidă ușa că Ashley își și făcu apariția pe terasă cu un aer furios.

– Sper că ești conștientă de ceea ce faci, îi spuse el pe un ton arogant. Să nu spui că nu te-am avertizat. Quentin nu e un bărbat demn de încrederea unei femei!

– Încă nu am întâlnit pe vreunul care s-o merite, îi răspunse ea cu asprime în glas. Acum sunt liberă să primesc pe cine-mi place. De altfel, s-ar părea că la fel procedezi și tu și nu se poate spune că tu respecți prea mult pe cineva.

Nu avusese intenția să provoace acea scenă de pe palier, el stând cu cheia în broască și ea pe jumătate intrată în casă, dar aroganța lui

depășea orice imaginație.

– Ce vrei să spui cu asta? se interesă el.

– Doamna Alexander era convinsă că îl va lua acasă astăzi pe Marty.

– Sper că n-ai lăsat-o să facă așa ceva.

– Bineînțeles că nu, dar ar fi trebuit să ai măcar bunul-simț să mă anunți și pe mine că doamna doctor Palmer și-a dat acordul în această privință.

– Nu se ia o decizie pe baza unui aviz dat de cineva străin de secția de pediatrie, domnișoară Blain.

– De fapt, eu nici n-am auzit-o spunându-și părerea.

– Evident! Din moment ce ai fost atât de nepoliticoasă dispărând de lângă noi!

– Venise împreună cu tine, nu cu mine! îi răspunse ea pe un ton răstit.

– Ea este o prietenă de-a mea și mă așteptam să ai măcar bunăvoința de a fi amabilă față de ea.

– Și eu consider că am fost ... Acum sper că înțelegi de ce nu am vrut să închiriez apartamentul cuiva care lucrează la spital, domnule Reeves!

– Da, pentru că tu trebuie să deții tot timpul controlul situației, nu-i așa?

– Este vorba despre casa mea! se enervă ea. E adevărat că poate nu pentru multă vreme. În cazul în care voi pleca în străinătate va trebui să o vând!

Doamne Dumnezeule! Nu se gândise să ajungă atât de departe... De furie, adoptă un aer arogant și trânti ușa, zgâriindu-și degetele în lanțul de siguranță. Măcar astfel îi dăduse de înțeles că nu mai

voia să audă niciodată de el.

Rămase totuși vreme de câteva minute cu spatele lipit de ușă, ciulind urechea la ceea ce se întâmpla la el în casă. De parcă ar fi interesat-o așa ceva! Se întoarse apoi în camera de zi, urcând scările câte patru odată.

Ajunsă aici, se lăsă copleșită de o criză de plâns și de melancolie de care nu mai suferise până atunci. Ashley și Aileen ... Nu putea suporta acel gând. Și el care nu va ști niciodată cât de mult îl iubea! Începu să plângă și mai tare. Era evident că Aileenei îi reușise încercarea de împăcare, deși inițiativa fusese numai a ei, dacă era să dea crezare vorbelor lui Quentin. Altfel nu ar fi dus-o la părinții lui! Fu cuprinsă de o cumplită senzație de înfrângere și neputință și adormi cu sufletul trist și îndurerat.

A doua zi, încercă să-și ascundă proasta dispoziție, dar pentru asta depuse niște eforturi extrem de mari. Culmea ghinionului fu aceea că una din stagiarele ei greși fișa micuțului Paul Newton și aceasta fu picătura care umplu paharul.

Fata care se dovedise neatentă se alese cu un perdaf de toată frumusețea și, în timp ce Cathy foarte furioasă se pregătea să iasă din camera pacientului ei, se ciocni brusc de un obstacol de netrecut. Fu luată în brațe și abia reuși să evite impactul.

– În alte împrejurări ți-aș fi cerut să-mi acorzi un dans! exclamă Ashley. O după-amiază plăcută, domnișoară Blair.

El o ținea în continuare lipită de trupul lui și ea simți că se înroșește brusc la față, în timp ce trupul n-o mai asculta când simțea atingerea lui, prin minte trecându-i niște gânduri destul de rușinoase.

– Bună ziua, domnule doctor, îngăimă ea, simțindu-se foarte

tulburată.

El îi dădu drumul și se apropie de pătuț.

– Văd că te simți mai bine, Paul! îi spuse doctorul luând fișa de la căpătâiul lui.

– Mi-e teamă că va trebui să o corectăm ... începu să spună Cathy.

Ashley se uită când la Cathy când la stagiară, care era la fel de roșie la față ca și ea, și apoi din nou la Cathy, după care spuse ironic.

– Astăzi nu prea ai aerul că i-ai fi plăcut supraveghetoarei tale! Va trebui să încercăm să o îmbunăm, adăugă el pe un ton conspirativ. În plus, n-are rost să te superi. Toți greșim. Nu-i așa, domnișoară Blair?

Aceea era o aluzie la cazul lui Marty, își spuse ea înfuriată, după care îi lăsă acolo, se întoarse în biroul ei și luă o ceașcă de ceai.

Aici o găsi el peste câteva minute.

– Am vorbit la telefon cu doamna Alexander ca să-i explic neînțelegerea de ieri, o anunță el. Bănuiesc că nu ai nimic împotrivă ca Marty să plece azi.

– Nu, n-am niciun motiv să mă opun.

– Îmi pare rău, dar știi și tu că băiatul nu poate rămâne aici la nesfârșit.

Cathy se prefăcea că studiază cu atenție un raport și nici măcar nu ridică ochii atunci când el o servi cu o ceașcă de ceai și se așeză în fața ei pe un scaun.

– Te credeam mult prea atașată de acest spital ca să-ți treacă prin cap să-l părăsești vreodată, observă el pe un ton calm, ca și cum ar fi venit numai să discute despre planurile ei de viitor.

Ea începu să răsfoiască hârtiile de pe birou, nesimțindu-se în stare să-i înfrunte privirea. desigur, Gida era o parte a existenței ei, dar nu putea suporta să rămână acolo și să fie nevoită să-l vadă tot timpul pe el alături de Aileen.

– Nu e bine să rămâi prea mult în același loc, îi răspunse ea pe un ton aspru.

– Am înțeles totuși că nu ai acceptat niciodată să-ți vinzi casa.

– M-am răzgândit. Dacă vreau să-mi lărgesc orizontul, trebuie să o fac repede.

El sorbi din ceașcă în tăcere, cu un aer concentrat, gândindu-se la o problemă care părea să-l preocupe în cel mai înalt grad.

– Păcat, spuse el în cele din urmă. Stephanie va fi primită săptămâna viitoare în secția noastră. Am crezut că tu și cu mine am putea forma o echipă în care ea ar avea deplină încredere. Într-adevăr, mare păcat!

Cathy simți cum i se pune un nod mare în gât. Ar fi preferat să nu fie nevoită să răspundă, dar era evident că el aștepta reacția ei.

– E posibil să nu plec chiar așa de repede, reuși ea să spună până la urmă cu o voce extrem de răgușită. Nu sunt în măsură să abandonez totul imediat!

După aceea își turnă o a doua ceașcă de ceai ca să încerce să-și mai calmeze nervii.

– Poate că ar fi mai bine dacă am continua discuția acasă, propuse el.

Modul cum rostise el cuvântul "acasă" îi făcu stomacul să se contracte, dar se ținu tare.

– Nu prea mai e nimic de spus, răspunse pe un ton glacial.

Ashley puse ceașca pe tavă și se ridică de pe scaun.

– În ceea ce mă privește, am anumite lucruri despre care aș vrea să-ți vorbesc, dar nu atâta vreme cât ești atât de nesuferită. Ai nevoie de o vacanță, Cathy, sau măcar de câteva zile de concediu. Încăpățânarea și agresivitatea nu-ți sunt caracteristice. Acum, după ce s-a rezolvat totul cu doamna Alexander, nu mai are niciun rost să te bosumfli. Doar dacă n-o fi din cauza vremii sau pentru că ți-e dor de doctorul Mandeville. Sunt sigur că ar fi foarte flatat dacă ar fi adevărat. Acum trebuie să plec. Putem să ne începem vizitele, te rog?

Cathy împinse scaunul pe care ședea. Cu siguranță doctorul avea dreptate într-o singură privință: devenise insuportabilă. Dintr-o dată perspectiva unui weekend liber i se păru ceva mai atrăgătoare.

Ashley se dădu la o parte ca să-i facă loc să treacă și când pătrunseră în salonul cel mare și el începu să stea de vorbă cu copiii, ea avu suficient timp la îndemână să-l studieze, chiar un pic emoționată. Era atât de frumos în costum acela albastru în dungulițe care îi scotea în evidență zvelțețea trupului și lungimea picioarelor, cu degetele lui subțiri, care erau atât de blânde, dar care erau înzestrate și cu o forță neobișnuită, și cu înfățișarea aceea distinsă, dar ușor arogantă ... De altfel, nu era uneori cam prea infatuat? Ba da, dar asta nu avea o prea mare importanță. Era bărbatul cel mai seducător, cel mai strălucit, cel mai adorabil din câți cunoscuse ea până atunci ... dar nu putea să fie al ei.

Își făcură rondul în mod riguros, aplecându-se în fața fiecărui pătuț pentru a-i consulta pe pacienți, Cathy oferindu-i toate informațiile pe care i le cerea el. După ce terminară, el se despărți de ea la intrarea în hol.

– La ce oră termini programul? o întrebă în timp ce îl însoțea până la ușă.

– La ora nouă.

– Ai vreo veste despre doamna Hubbard?

– Da, am fost pe la ea. Arde de nerăbdare să se întoarcă acasă.

– Îi va fi dor de tine după ce vei pleca!

Această remarcă o tulbură total. Deschise gura ca să-l întrebe la ce se referea, dar sclipirea șireată din ochii lui o lămuri imediat. Trădătorul nu credea în plecarea ei mai mult decât ea însăși! Acum dacă i-ar propune să meargă cu el în Africa ...

– Țin neapărat să avem discuția asta, Cathy, insistă el. Imediat ce vom avea timp.

– E foarte posibil să-mi petrec weekendul la fratele meu, îi spuse ea repede.

Ce rapid învățase să mintă! își spuse ea simțindu-se oarecum mândră de performanța ei. Era un joc de copii ...

– Perfect! Ai nevoie să mai schimbi aerul.

După aceea, o mângâie ușor pe obraz și plecă.

Așa era! Un weekend departe de Gida și de casa ei era exact ceea ce-i trebuia! Și în aceeași clipă în care ea își recăpătase zâmbetul, îi veni în minte imaginea lui Ivor, a Roselynei și a copiilor. Nu, n-ar putea niciodată ...

Capitolul 11

A doua zi fiind ziua de operații a lui Ashley, secția fu foarte agitată și vineri Cathy fu foarte obosită de tratamentele postoperatorii și hărțogăraia care se adunase pe biroul ei.

Ceea ce nu era deloc rău, căci așa măcar nu avea timp să se lase bântuită de gânduri negre. Cu toate astea, deși putuse să plece din spital pe la începutul după-amiezii, trecuse deja de ora patru și ea încă se mai afla în birou, ocupându-se fără prea mare entuziasm de fișele mai puțin importante.

Până când interveni Catherine Hunter.

– Uite ce este, acum trebuie să pleci acasă! Pari sleită de puteri. Nu ai niciun plan pentru weekend?

– S-ar putea să mă duc la fratele meu care locuiește la Brighton... Sau poate o să rămân acasă să mă odihnesc. Dar tu?

Figura asistentei ei se lumină.

– Voiam să-ți vorbesc despre asta ieri, dar păreai foarte supărată... Eu și Glenn urmează să ne logodim duminică. Aș vrea să

te invit la petrecere la părinții mei.

– Care Glenn? se miră Cathy.

– Dar îl cunoști, e sergentul de marină care a venit să dea jos podoabele de Crăciun!

– Catherine, nu e o hotărâre cam pripită? Ești sigură că ...

Se opri brusc, urându-se pentru vorbele acelea regretabile. Cu atât mai mult cu cât Catherine era foarte timidă ... Probabil că acel sergent cuceritor o transformase total ...

– Nu, scuză-mă, Catherine, se corectă ea. De fapt mă bucur grozav pentru amândoi. Vă urez multă fericire!

– Mi-ar plăcea tare mult să vii, insistă tânăra ei colaboratoare. Evident, dacă ești liberă ... În plus, mă întebam dacă fratele domnului Reeves ar dori să vină și el, dar nu știu ...

Văzând cât de jenată era asistenta ei, Cathy izbucni în râs.

– Dacă e ceva între noi? termină ea propoziția în locul ei. Eu și Quentin nu suntem decât prieteni și am veni cu plăcere la petrecerea ta, dacă n-ar trebui să plec. Oricum îți mulțumesc pentru invitație. Sunt sigură că vă veți distra de minune.

Când se întoarse acasă, Cathy era foarte supărată pe ea însăși. În ultimele zile se purtase foarte urât cu toată lumea. Catherine chiar nu merita un asemenea tratament. În ceea ce privește logodna acesteia, nu se simțea deloc dispusă să împărtășească fericirea cuiva. Călătoria la Brighton nu era decât un pretext jalnic. Nu avea nici cea mai mică intenție să se ducă acolo.

Urcă în apartamentul ei, observând în treacăt că mașina lui Ashley nu era în garaj. Probabil că își petrecea weekendul cu Aileen. Se simți dintr-o dată și mai singură și își mușcă buzele ca să nu plângă. Bine că îl avea pe Snudge! El măcar nu risca să se certe cu

ea și nici s-o facă să sufere. Se mulțumea să-i accepte iubirea și grija față de el. Se atașaseră foarte repede unul de altul și petreceau mult timp jucându-se împreună, deși motanul nu uita niciodată să-i ceară să-l lase liber noaptea.

Se înserase când îi dăduse drumul afară, după ce îi servise o masă copioasă.

După ce urcă la ea în apartament, își făcu o ceașcă de ceai și se ghemui pe canapea. Nu pentru că nu avea treabă de făcut. Știa că o așteaptă masa de călcat și trebuia să deretice prin casă, dar nu-i venea să se apuce de nimic.

Deschise deci televizorul și lenevi în fața unor imagini care i se păreau total lipsite de sens.

Nu obișnuia așa ceva, dar probabil că adormise, deoarece tresări brusc și fu cuprinsă de panică atunci când auzi soneria de la ușă. Avu nevoie de câteva minute ca să-și revină și să coboare scările. Își pusese pe ea niște blugi și un tricou și coborî tiptil numai în șosete. Astfel că musafirul ei, oricare ar fi fost el, nu o auzi apropiindu-se și soneria se auzi din nou înainte ca ea să fi ajuns la ușă.

– Vin imediat, strigă ea prost dispusă înainte să deschidă și să se trezească nas în nas cu Ashley, care îl ținea pe Snudge în brațe.

– Ce s-a întâmplat? îl întrebă îngrijorată, cu ochii ațintiți asupra motanului.

– Nimic. E la mine de vreo jumătate de oră. L-am găsit pe verandă când am venit și i-am dat să mănânce.

– Dar a mai mâncat o dată! protestă ea cu un ușor repros în glas.

– E un mâncăcios ... Dar stăpâna lui adoptivă cum stă la capitolul acesta? A luat deja cina?

– Da, minți ea cu nerușinare.

Vocea lui Ashley se înveseli.

– Ești cea mai mare mincinoasă pe care am întâlnit-o vreodată! Ai o figură de om căruia îi este foame și care e pe jumătate adormită. Știu că n-ai mâncat. Vino cu mine! Te invit la masă.

Ea ezită.

– Trebuie să-mi fac bagajele pentru plecarea la Brighton.

– În cazul acesta, e neapărat necesar să te văd înainte să pleci. Vreau să-ți supun atenției două-trei planuri de-ale mele.

Se proțăpi în fața ei uitându-se fix la ea și Cathy înțelese că nu era dispus s-o lase să-i scape.

Ea însă nu avu curajul să-i spună că știa deja ce avea de gând să-i comunice în legătură cu Aileen.

– Bine, cobor în cinci minute!

– Las ușa deschisă, poți să intri fără să mai bați.

Cathy urcă repede la ea în apartament, încălță o pereche de mocasini, se pieptănă și se fardă ușor. Ca să capete mai multă siguranță și curaj, își spuse.

Atunci când îl văzu din nou, observă că Ashley purta niște pantaloni superbi de catifea verde și un pulover asortat. Găsindu-l astfel, în cadrul lui intim, mai seducător ca niciodată, Cathy simți că se înmoaie și înțelese că ar fi fost mai bine dacă l-ar fi primit la ea acasă. El o conduse în camera de zi.

– Îmi pare rău, cred că te deranjez, îngăimă ea când văzu masa pusă pentru două persoane, cu lumânări și camelii într-o vază. Așteptai ...

– Pe tine te așteptam, dar mai întâi aș vrea să lichidăm imediat afacerile noastre.

– Dacă te referi la apartament, vorbește cu domnul Fitzgerald ...

– Am făcut-o deja. Ne-a întocmit două contracte. Unul va intra în vigoare în cazul în care vei pleca în străinătate, dar cum sunt sigur că asta e o poveste pe care ai inventat-o, cred că trebuie să vorbim despre al doilea.

Îi puse o hârtie în mână. Documentul părea cât se poate de oficial, purtând numele și funcția agentului imobiliar, dar după formula arhicunoscută "semnez în cunoștință de cauză", îi atrase atenția textul scris la mașină. "Domnul și doamna Ashley Reeves", citi ea și imediat ochii i se aburiră de lacrimi. Era căsătorit, sau pe punctul de a se căsători și voia să-i cumpere partea ei din Vandyke Crescent, numărul cincizeci și șase!

Niciodată Cathy nu va accepta așa ceva! Îi aruncă documentul în ochi.

– Există sute de alte case de vânzare în care să locuiești împreună cu soția ta! îi spuse ea cu o voce de nerecunoscut.

Și în timp ce lacrimile îi șiroiau pe obraji și simțea că se sufocă din cauza hohotelor de plâns, Cathy se năpusti spre ușă.

El o prinse totuși înainte ca ea să reușească să o deschidă și o luă în brațe.

– Cathy, draga mea, îmi pare rău. Ultimul lucru pe care mi l-aș dori ar fi acela de a te face să suferi.

O strânse cu tandrețe la pieptul lui.

– Dă-mi drumul, vreau să mă duc acasă la mine! protestă ea zbătându-se.

Îi prinse fața între mâini și o forță să se uite la el.

– Dar ești acasă, sau mai degrabă pot să spun că suntem acasă la noi. Doresc ca vila să fie proprietatea noastră comună atunci când vom fi căsătoriți.

– *Vom* fi? repetă ea uluită. Dar Aileen?

– Draga mea, Aileen a plecat înapoi în Teneriffe.

El oftă adânc și o conduse în salon, ținând-o în continuare de mijloc.

– Timp de patru ani de zile m-am chinuit din cauza lor, urându-i pe ea și pe Quentin pentru scurta lor aventură. Am descoperit de curând că se încurcase cu el pentru că nu vroia să plece în Africa. Mi-am mai dat seama pe parcurs că de fapt nici n-o iubeam atât de mult pe cât credeam. Dacă aș fi știut, n-aș fi mai plecat în Africa. Dar am înțeles mai ales că sunt îndrăgostit nebunește de tine, așa cum nu am mai fost de nimeni altcineva și că sunt gata să plec oriunde dorești tu.

Lui Cathy nu-i venea să creadă ce spunea el.

– Dar eu nu vreau să plec nicăieri, șopti ea în cele din urmă. De fapt ... te iubesc atât de mult, Ashley, încât aș merge cu tine până la Polul Nord, dacă ar fi nevoie.

Își încolăci brațele în jurul gâtului lui. Nu-i păsa dacă era sincer sau nu. Nu mai putea să mai păstreze mult timp acel secret.

– Dar nu e nevoie draga mea, să ne exilăm, îi șopti el cu tandrețe. Gida este un loc minunat în care să poată lucra împreună un soț și soția lui. Bineînțeles până la primul copil.

El îi prinse obrajii în mâini și buzele i se apropiară de ale ei într-un sărut lung și pasionat.

– Până la urmă lumânările se vor topi, iubirea mea, îi șopti el cu buzele aproape lipite de ale ei, dacă nu ne așezăm imediat la masă. Hai să mergem.

O ajută să ia loc pe scaun și atunci ea luă o camelie din cupa de cristal.

– Dar sunt culese din grădina mea! exclamă ea.

– Eroare! Din grădina noastră, o corectă el. Începând din ziua asta și pentru totdeauna.

Apoi schimbară o privire pasională pe deasupra lumânărilor aprinse.

Sfârșit

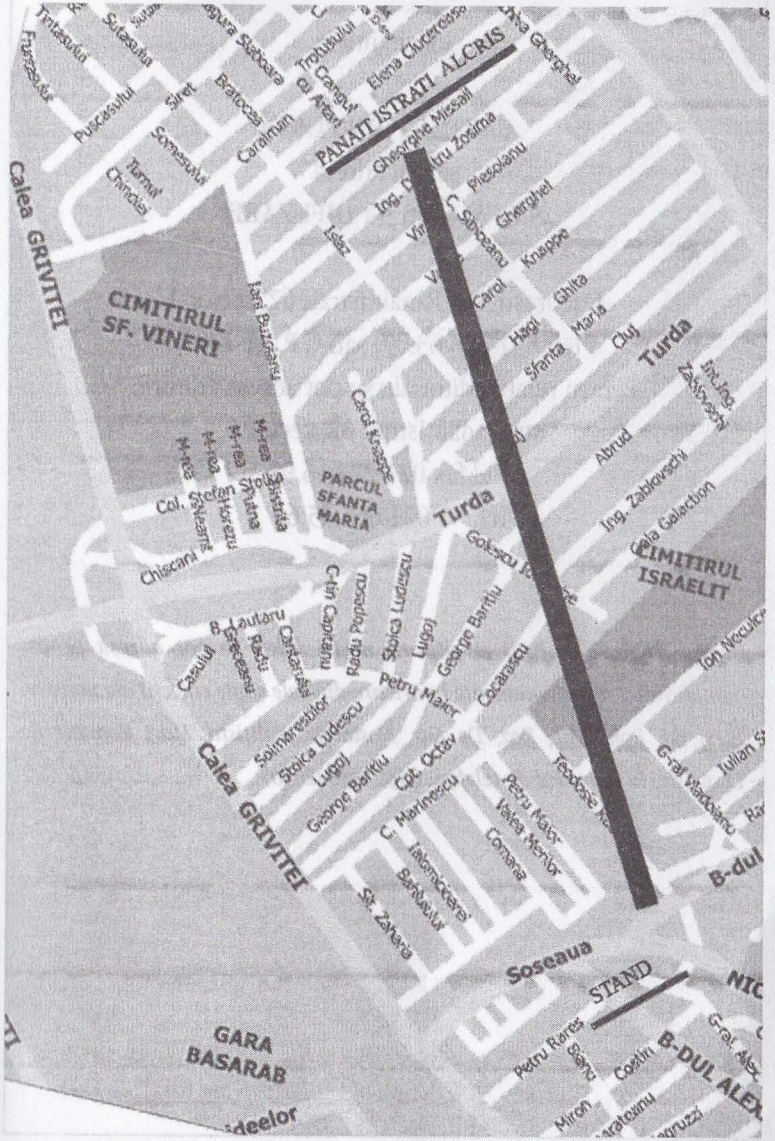

COLECȚIA DE AUR

Trimitem colete cu cărți pentru persoane juridice și fizice în orice zonă a țării, fără taxe poștale.
Scrieți-ne pe adresa:
S.C. ALCRIS '94 DIFUZARE SRL
Str. Panait Istrati, Nr 62, Sector 1, București;
sau telefonați la numărul 021/223 63 07.

THE BEST

Cathy avusese ghinion. Condițiile meteorologice nu-i permiseseră să ajungă la familia ei de Crăciun. De aceea este nevoită să se resemneze, dar nu pentru multă vreme, deoarece chiriașul ei, Ashley Reeves, care își făcuse apariția mai devreme decât fusese prevăzut, deși era extrem de seducător, nu era totuși omul care să respecte independența și liniștea tinerei infirmiere. Cu atât mai mult cu cât lucrează amândoi în același spital... și conviețuirea lor sub același acoperiș se anunța a fi destul de dificilă!

PREȚ: 8 LEI

ISBN: 978-973-646-592-5

ALCRIS

COLECȚIA DE AUR

174

Chiriașul

Jean Carew

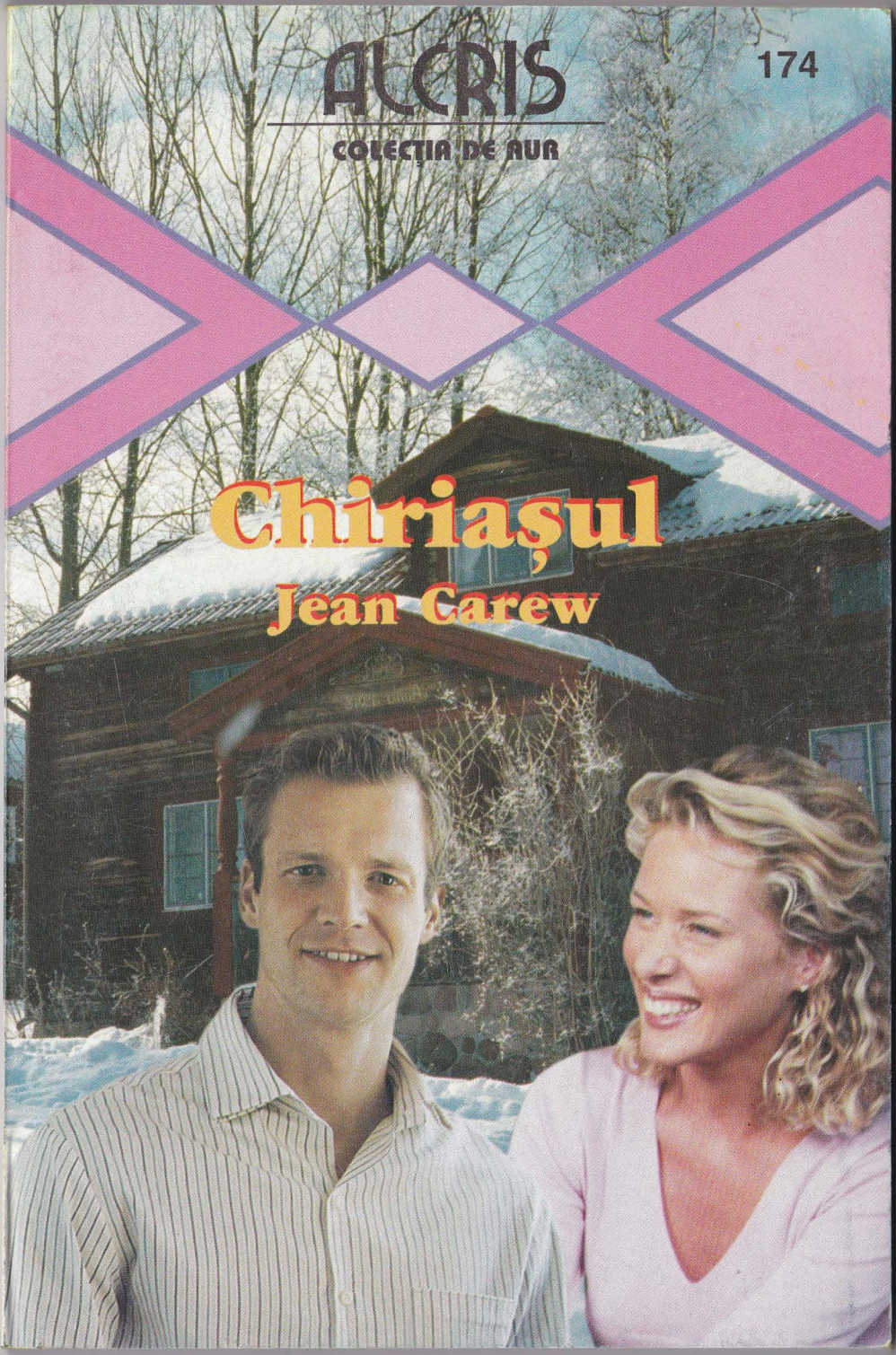

COLECȚIA DE AUR

Trimitem colete cu cărți pentru persoane juridice și fizice în orice zonă a țării, fără taxe poștale.
Scrieți-ne pe adresa:
S.C. ALCRIS '94 DIFUZARE SRL
Str. Panait Istrati, Nr 62, Sector 1, București;
sau telefonați la numărul 021/223 63 07.

THE BEST

Cathy avusese ghinion. Condițiile meteorologice nu-i permiseseră să ajungă la familia ei de Crăciun. De aceea este nevoită să se resemneze, dar nu pentru multă vreme, deoarece chiriașul ei, Ashley Reeves, care își făcuse apariția mai devreme decât fusese prevăzut, deși era extrem de seducător, nu era totuși omul care să respecte independența și liniștea tinerei infirmiere. Cu atât mai mult cu cât lucrează amândoi în același spital... și conviețuirea lor sub același acoperiș se anunța a fi destul de dificilă!

ISBN: 978-973-646-592-5

PREȚ: 8 LEI

5 948488 500603

– Dar sunt culese din grădina mea! exclamă ea.

– Eroare! Din grădina noastră, o corectă el. Începând din ziua asta și pentru totdeauna.

Apoi schimbară o privire pasională pe deasupra lumânărilor aprinse.
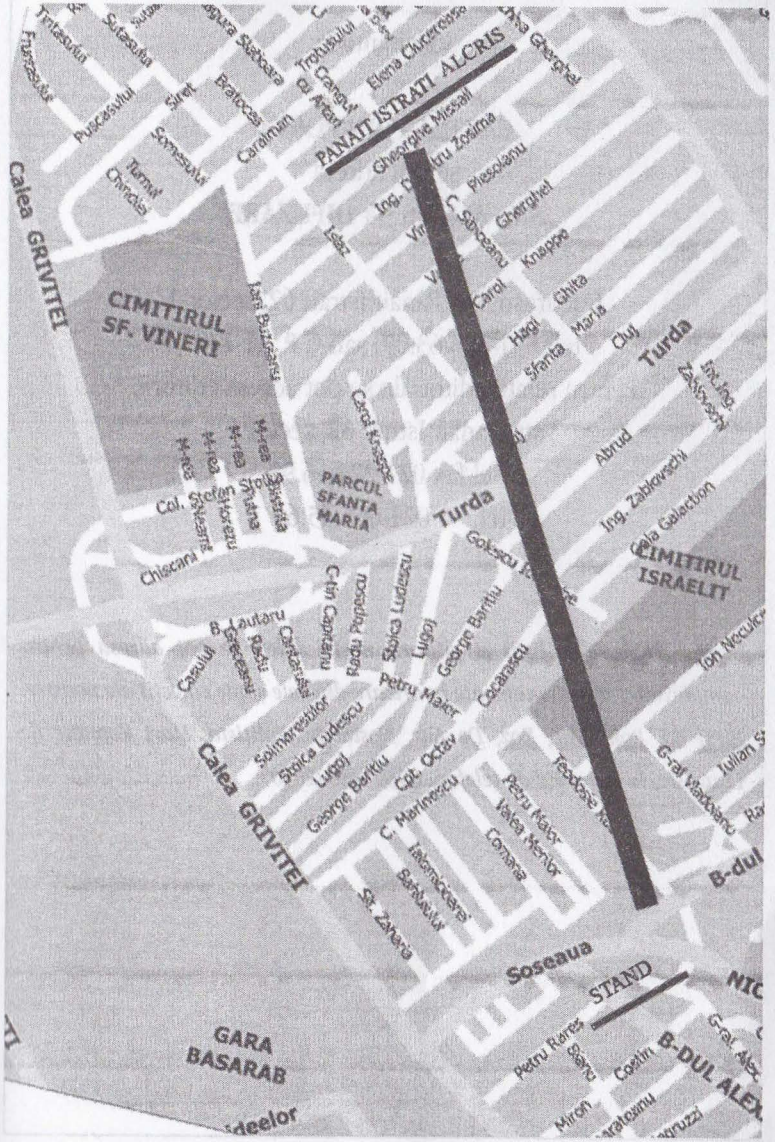
Sfârșit